

บทที่ 9

ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์

ในบทนี้เราจะพิจารณาเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์หรือสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ในพระคัมภีร์เรียกว่าบุตรมนุษย์ หรือพระบุตรของพระเจ้า หรือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ แต่ไม่เคยเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เนื้อหาบางส่วนจะคาบเกี่ยวกันเล็กน้อยกับหนังสือเล่มก่อนหน้านี้ของผมที่ชื่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้เพียงองค์เดียว แต่นำเสนอในรูปแบบที่แตกต่างกันบ้าง และโดยมากเป็นเชิงโต้ตรงในฝ่ายวิญญูณเพื่อจะตระหนักถึงความเกี่ยวข้องกับความความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์กับชีวิตของเรา

ใครก็ตามที่ศึกษาพระคัมภีร์และได้มีประสบการณ์จริงบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ก็จะสามารถมองเห็นได้ไม่ยากว่า พระเจ้าไม่สามารถจะมาเป็นมนุษย์ได้ ความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นไม่อาจเชื่อมโยงกันได้ในแง่ของลัทธิธรรมชาติ พระเจ้าทรงเป็นอมตะเป็นผู้ที่จะตายไม่ได้ แต่มนุษย์เป็นผู้ที่ต้องตาย ในการที่จะมาเป็นผู้ที่ต้องตายนั้น พระเจ้าจะต้องเปลี่ยนลัทธิธรรมชาติของพระองค์เพื่อที่จะหยุดเป็นพระเจ้า ซึ่งจะเป็นไปไม่ได้ ความจริงที่สำคัญในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็คือ พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27; โรม 16:26)¹ และทรงเป็นพระเจ้าจาก “นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90:2)² มีคำเขียนไว้เกี่ยวกับพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด” (สดุดี 102:27; ฮีบรู 1:12)³ และ “เราคือพระยาห์เวห์ผู้ไม่เปลี่ยนแปลง” (มาลาคี 3:6)⁴ “พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์” (กัณดารวิถี 23:19) ที่พระองค์จะต้องเปลี่ยนพระทัย (1 ซามูเอล 15:29)⁵ ฉะนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงการเปลี่ยนลัทธิธรรมชาติของพระองค์ แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่าในกรณีของพระเยซูคริสต์นั้นพระเจ้าทรงมาเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะนั่นจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญที่สุดของทุกสิ่ง และพระเจ้าจะทรงหยุดเป็นในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอยู่ แต่นี่เป็นเรื่องเหลวไหลและเป็นการหมิ่นประมาทโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งเราได้เคยสั่งสอนกันในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ

¹ เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27 “พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่อาศัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รองรับท่านอยู่”

² สดุดี 90:2 “ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล”

³ ฮีบรู 1:12 “พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้เหมือนม้วนผ้าคลุม และสิ่งเหล่านี้จะถูกเปลี่ยน เหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พระองค์เองยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด”

⁴ มาลาคี 3:6 “เราคือพระยาห์เวห์ผู้ไม่ผันแปร โอ บุตรยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกทำลายหมด”

⁵ 1 ซามูเอล 15:29 “องค์พระสิริแห่งอิสราเอลจะไม่ทรงมุสาหรือเปลี่ยนพระทัย เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนใจ”

ถ้าเราประกาศความจริงตามพระคัมภีร์ว่าพระเยซูไม่ได้เป็นพระเจ้า ในมุมมองของบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้วเรากำลังทำให้พระองค์เป็น “เพียงมนุษย์” แต่ในพระคัมภีร์นั้น พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้และเป็นเหมือนมนุษย์ทุกคนที่ “เกิดมาจากสตรีเพศ” (กาลาเทีย 4:4)⁶ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เสื่อมเสียหรือไม่? บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพให้ความสำคัญกับพระเยซูว่าเป็นมากกว่ามนุษย์ พวกเขาต้องการพระเจ้าที่เรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” ซึ่งเป็นคำที่ไม่พบในพระคัมภีร์ เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราไม่ค่อยสนใจเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระเยซู และอาจกล่าวได้ว่าบาทหลวงส่วนใหญ่ที่อยู่ในการสังคายนาแห่งไนเซียก็เช่นกัน

เมื่อคนต่างชาติได้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า พระกิตติคุณที่เคยถูกต่อต้านอย่างรุนแรงในหมู่พวกเขา และถูกพวกเขาปฏิเสธว่าเป็นเรื่อง “โง่เขลา” นั้น ไม่นานก็กลายเป็นศาสนาอย่างเป็นทางการของกรุงโรม คำสอนเรื่องกษัตริย์ชาวยิวผู้ถูกตรึงตายบนกางเขนว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกที่ถือเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ก็หมดไป ตอนนี้คุณต้องการเพียงแค่เชื่อในพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงฤทธิ์ที่มาจุติเป็นพระเยซูคริสต์เท่านั้น ในนี้มีที่ไหนหรือที่ “กางเขนเป็นอุปสรรค” (กาลาเทีย 5:11) หรือเป็นผู้ที่ “ถูกดูหมิ่นและมนุษย์ปฏิเสธ” (อิสยาห์ 53:3; 1 เปโตร 2:4)?⁷ มีอะไรที่น่าดูหมิ่นเกี่ยวกับมนุษย์ที่มาเป็นพระเจ้าหรือ? ประเด็นอยู่ที่ว่าลักษณะแรกเริ่มของ “พระกิตติคุณ” ได้เปลี่ยนไปเมื่อพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ได้ถูกยกขึ้นเป็นพระเจ้า

บรรดาผู้นำคริสตจักรที่อยู่ในการสังคายนาแห่งไนเซียคิดว่าพระเจ้าที่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” จะสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ไหม? แต่กลับตรงกันข้ามที่เป็น “พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)⁸ นี่แหละที่ทรงช่วยเราให้รอด “ได้อย่างสมบูรณ์” (ฮีบรู 7:25)⁹ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคิดว่าการสละความเป็นพระเจ้าของพระเจ้าจะช่วยให้มวลมนุษย์ได้รับความรอดได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้นไหม? แล้วมีที่ไหนที่พระคัมภีร์สนับสนุนแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระบุตรที่เป็นพระเจ้าผู้ถือกำเนิดมาจากพระเจ้า สิ่งนี้ไม่ได้เตือนพวกเขาหรือว่า พวกเขาจะไม่พบบุคคลดังกล่าวในพระคัมภีร์? แต่กระนั้นพวกเขาก็เชื่อมั่นในผู้ที่ไม่มีอยู่จริง ให้เป็นผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา!

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความไม่สมเหตุสมผลนี้ก็คือ ผู้เขียนสดุดีชื่นชมยินดีกับสิทธิพิเศษอันน่ามหัศจรรย์ที่ได้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นอย่างประณีตบรรจง ทรงปั้นเขาให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เอง จากนั้นพระเจ้ายิ่งทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าไปในเขา (ปฐมกาล 2:7)¹⁰ ผู้เขียนสดุดีสรรเสริญพระเจ้าที่ได้ทรงสร้างเขาอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

⁶ กาลาเทีย 4:4 “แต่เมื่อถึงกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดได้บัพติศมา”

⁷ 1 เปโตร 2:4 “จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า”

⁸ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

⁹ ฮีบรู 7:25 “ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁰ ปฐมกาล 2:7 “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์... ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่”

พระองค์ได้ทรงสร้างชิ้นส่วนภายในข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์อย่างน่าครั้นคร้ามและอย่างน่าอัศจรรย์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ช่างน่าอัศจรรย์ใจของข้าพระองค์ที่ราบดี โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกซ่อนจากพระองค์เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างขึ้นในที่ลับ ถูกทอด้วยรายละเอียดที่ซับซ้อนในส่วนลึกของโลก พระเนตรของพระองค์เห็นข้าพระองค์ตั้งแต่มิใช่เป็นรูปเป็นร่าง วันทั้งสิ้นที่กำหนดให้ข้าพระองค์ทุก ๆ วันนั้นถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ตั้งแต่มิใช่มีวันนั้นเลย ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ล้ำค่ายิ่งสำหรับข้าพระองค์! (สดุดี 139:13-17, ฉบับ ESV)

การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว

เป็นเรื่องยากที่จะพูดเกินจริงถึงความสำคัญมากของโรม 5:19 ต่อหลักคำสอนเกี่ยวกับความรอดจากโรมและพระคัมภีร์ใหม่ เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกันอยู่นั้น เราได้ใช้เวลาและความพยายามอย่างมากที่จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู แต่ไม่ได้ตระหนักว่าการค้นหาตัวบทในพระคัมภีร์ใหม่มาเป็นหลักฐานสนับสนุนของเรานั้นกำลังทำให้หลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับความรอดอ่อนลงไปเลย

โรม 5:19 เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ทำให้คนจำนวนมากเป็นคนบาปฉันใด การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว ก็ทำให้คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรมฉันนั้น

เปาโลกำลังพูดถึงการเชื่อฟังของพระเจ้า หรือว่าการเชื่อฟังของมนุษย์? ในเมื่อเปาโลกำลังพูดอย่างชัดเจนถึงการเชื่อฟังของ “มนุษย์คนเดียว” คือพระเยซูคริสต์ ที่คู่กันกับ “มนุษย์คนเดียว” ซึ่งก็คืออาดัมแล้วทำไมเราจึงกระตือรือร้นอย่างมากที่จะพิสูจน์ว่า “มนุษย์คนเดียว” ผู้นี้คือพระเจ้า? อะไรคือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความพยายามอย่างมุ่งมั่นของเราหรือ? การเชื่อฟังของพระเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญกับความรอดของเรา หรือจะเป็นการเชื่อฟังของพระเจ้าพระองค์ที่สองที่มีต่อพระเจ้าพระองค์แรกของความเป็นพระเจ้าที่รวมกันสามองค์ ผู้มีความเท่าเทียมกันและมีแก่นแท้เดียวกันก็ตาม

การเชื่อฟังของพระเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ ซึ่งก็คือความรอดของเขา เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่โรม 5:19 กำลังกล่าว ให้เรามาดูอีกครั้ง เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว (ของอาดัม) ทำให้ “คนจำนวนมาก” (คำเปรียบเทียบกับมนุษย์ทุกคน) เป็นคนบาป ดังนั้นจึงจำเป็นที่ “ด้วยการเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว (ไม่ใช่การเชื่อฟังของพระเจ้า หรือการเชื่อฟังของพระองค์หนึ่งในพระเจ้าตรีเอกภาพ) คนเป็นจำนวนมากจึงเป็นคนชอบธรรม”

คำตอบเช่นเคยของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ที่พระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพได้จุติลงมาเป็นมนุษย์ ประการแรกก็คือ การยอมรับว่าการเชื่อฟังของมนุษย์มีความสำคัญต่อความรอด นอกจากนี้ยังไม่ได้แก้ปัญหาก็ด้วย เพราะการหยิบยกเรื่องการจุติมาบังเกิด ก็คือการยอมรับว่าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์มาแต่เดิมหรือโดยเนื้อแท้ พระองค์ต้องทรงมาเป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์ไม่ได้เป็นมาก่อน บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบอกว่า พระเจ้าพระบุตรทรงได้รับ “สภาวะของมนุษย์” ทางการจุติมาเกิด แต่สภาวะของ

มนุษย์ก็ไม่ได้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าพระเยซูไม่ได้เป็น “มนุษย์อย่างสมบูรณ์” ดังที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพตั้งข้อสันนิษฐานไว้ แต่ถ้าเราจะบอกว่าสถานะมนุษย์ของพระเยซูที่มีร่างกายเป็นมนุษย์ก็คือคนที่สมบูรณ์ ก็จะมีปัญหาอื่นเกิดขึ้น คือพระเจ้าพระบุตรจะมารวมกับคนที่เป็มนุษย์ที่สมบูรณ์ ทำให้พระเยซูทรงเป็นสองบุคคล

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพในยุคแรกตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้ เมื่อพวกเขาประณามเนสโตเรียส¹¹ ว่าเป็นคนนอกกรีตที่ส่งเสริมคำสอนที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจว่าหมายถึงการรวมกันของสองบุคคลที่ต่างกัน ซึ่งเป็นความคิดที่พวกเขาปฏิเสธอย่างถูกต้อง¹² แต่เนสโตเรียสเพียงรับเอาความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพมาสรุปเชิงตรรกะของการมีสองบุคคลในพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพของศตวรรษที่ 4 และ 5 ได้ถอยจากข้อสรุปนั้นและได้ประณามข้อสรุปนั้น

แต่การปฏิเสธที่จะนำแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้ามาเป็นมนุษย์มาเป็นข้อสรุปเชิงตรรกะ (เพื่อหลีกเลี่ยงความคิดที่ฟังไม่ขึ้นว่าพระเยซูทรงเป็นสองบุคคล) พวกเขาจึงยอมรับทางเลือกที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มีสถานะของมนุษย์ แต่การผูกเรื่อง “พระเจ้า + สถานะของมนุษย์” นี้จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงไปได้อย่างไร? พระเยซูของความเชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ใช่มนุษย์ในแง่ของคำว่า “มนุษย์” แต่อย่างไรใดพระองค์เพียงแค่มีสถานะของมนุษย์ที่ดูเหมือนว่าสามารถดำรงอยู่ได้เองอย่างมนุษย์ที่สมบูรณ์เท่านั้น เรื่องนี้เผยให้เห็นถึงแนวความคิดที่สับสนเกี่ยวกับพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ทดสอบไม่ผ่านการวิเคราะห์ขั้นต้น

แนวความคิดเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงนั้น จะทำให้ต้องเสียความรอดนิรันดร์ไปชนิดที่เลวร้ายจนพูดไม่ออก เมื่อเห็นความจริงตามในโรม 5:19 ที่ผมเขียนในหนังสือ “ความเชื่อพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว” ว่าเราไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้าอีกองค์หนึ่งเพื่อจะได้ความรอด สิ่งที่เราจำเป็นต้องมีก็คือมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ คนที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

เพื่อแก้ปัญหาความไม่สอดคล้องกันของพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพกับพระเยซูตามพระคัมภีร์นั้น เราจะต้องเข้าใจก่อนว่า พระเยซูองค์แรกไม่ได้เป็นมนุษย์เหมือนมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตั้งแต่การสร้างอาดัม พระองค์ไม่เหมือนอาดัมเลย เพราะฉะนั้นจึงไม่เหมือนมนุษย์คนใดเลย

นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กทางศาสนศาสตร์ เพราะความรอดของเราขึ้นอยู่กับความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงนี้ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เรามองไม่เห็นเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ ถ้าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์ที่แท้จริงเหมือนอาดัม (หรือเหมือนพวกเรา ที่เป็นเชื้อสายของอาดัม) แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ละก็ คำกล่าวที่สำคัญ

¹¹ Nestorius

¹² ไม่มีคำตอบชัดเจนจากประวัติศาสตร์เกี่ยวกับข้อเชื่อว่า เนสโตเรียสซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งคอนสแตนติโนเปิลได้สอนไว้จริง ๆ หรือไม่ เพราะงานเขียนส่วนใหญ่ของเขาได้สูญหายไป และสิ่งที่เรารู้จากคำสอนส่วนใหญ่ของเขานั้นมาจากศัตรูของเขา

มากในโรม 5:18-19¹³ ก็ไม่สามารถใช้กับพระองค์ได้ เมื่อความตายเข้ามาในโลกด้วยการละเมิดของอาดัม คนแรก (อาดัม หมายถึง “มนุษย์”) ดังนั้นในแผนการการไถ่ของพระเจ้า การลบล้างบาปจึงทำโดยโลหิตของอาดัมคนที่สองนี้

ความสำคัญของอาดัมคนสุดท้ายในคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ไม่ใช่สิ่งที่เราใส่ใจที่จะไขความ ในสมัยที่ยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น ผมยอมรับว่าในช่วงหลายทศวรรษของการทำพันธกิจรับใช้ ผมซึ่งเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพคนหนึ่ง ผมไม่เคยได้สอนเกี่ยวกับหน้าที่สำคัญของอาดัมคนสุดท้ายในพระคัมภีร์ใหม่

สามช่วงของพันธกิจการช่วยให้รอดของพระเยซู

พระคัมภีร์ใหม่โดยพื้นฐานนั้นเกี่ยวข้องกับความรัก และได้จัดวางพระเยซูคริสต์ไว้ในกรอบแผนการของพระเจ้าเพื่อความรักของมวลมนุษย์ (แม้แต่ชื่อของพระเยซูที่พระเจ้ากำหนดไว้ก็มีความหมายว่า “พระยาห์ว่าห์ทรงเป็นความรัก”) แผนการนี้ดำเนินการเป็นสามช่วง ซึ่งสอดคล้องกับสามช่วงของความรักที่พูดถึงในพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ช่วงแรก เริ่มจากการประสูติของพระเยซูจนถึงการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เมื่อเสร็จสิ้นพันธกิจของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ก็ “ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (มาระโก 16:19; ฮีบรู 1:3; 10:12)¹⁴ การประทับนั่งของพระองค์แสดงให้เห็นว่าพันธกิจเสร็จสิ้นลงแล้ว การเสร็จสิ้นพันธกิจก็ยังเห็นได้จากการที่พระเยซูทรงใช้คำว่า “ระลึกถึง” เมื่อรับประทานอาหารมื้อสุดท้าย คำนี้ (คำกรีก *anamnēsis*) มีปรากฏเพียงสี่ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยมีสามครั้งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการหักขนมปังเพื่อระลึกถึงองค์ผู้เป็นเจ้าของ (ลูกา 22:19; 1 โครินธ์ 11:24, 25)¹⁵ และพจนานุกรมฉบับ BDAG อธิบายไว้ว่า “เพื่อเป็นที่ระลึกถึง (หรือเพื่อระลึกถึง) เรา” คำว่า “ระลึกถึง” บอกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่มีความสำคัญต่อปัจจุบัน

ช่วงแรกของความรอดเสร็จสมบูรณ์ด้วยการประกาศว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) แต่ยังคงกล่าวด้วยว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำจนสำเร็จ” (ยอห์น 17:4)

¹³ โรม 5:18-19 “ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น”

¹⁴ มาระโก 16:19 “หลังจากพระเยซูของค์ผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสสั่งพวกเขาแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

¹⁵ ลูกา 22:19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงหักส่งให้พวกเขาตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา [ซึ่งให้ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ทำอย่างนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา]”

สิ่งที่ทำสำเร็จในช่วงแรกของความรอดก็คือ การคืนดีกับพระเจ้าในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:19)¹⁶ โดยพระโลหิตแห่งการชดใช้ของพระเยซูพระเมสโปดกของพระเจ้า ที่หลั่งลงบนแท่นบูชาแห่งกางเขนนั้น ตอนนี้มีมวลมนุษย์จึงสามารถคืนดีกับพระเจ้าได้ กำแพงที่ขวางกั้นระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ได้ถูกทำลายลง ดังที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนจากการที่มานในพระวิหารฉีกขาด (ได้บันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มคือ มัทธิว 27:51; มาระโก 15:38; ลูกา 23:45) ที่ได้ปิดกั้นส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดออกจากส่วนอื่นทั้งหมดของพระวิหาร ในการปรนนิบัติรับใช้ในพระวิหารนั้น มหาปุโรหิตที่เป็นตัวแทนของประชาชน จะเข้าสู่ส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดนี้ซึ่งเรียกว่าอภิสุทธิสถานปีละหนึ่งครั้ง (ฮีบรู 9:7) เพื่อเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ของพระเจ้าพร้อมกับเลือดของเครื่องสัตวบูชา

คำว่า *schizō* ในมัทธิว 27:51 ซึ่งแปลว่า “ฉีกออก” ที่อ้างอิงถึงมานในพระวิหารนั้นก็ยังใช้ในข้อเดียวกันกับศิลาที่แตกออกจากกัน กำแพงระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ที่สร้างขึ้นจากความบาปของมนุษย์ และแทนด้วยมานนั้น ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้เช่นเดียวกับศิลาในแง่ของความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณอย่างใดก็ตามที่พยายามเข้าไปถึงพระเจ้าจะค้นพบอีกไม่นานว่าเป็นเช่นนั้น มันไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถผลักออกไปได้ง่าย ๆ เหมือนกับมานของจริง

แต่เพื่อให้การคืนดีสำเร็จ พระเจ้าจำเป็นต้องมาหาเราในพระคริสต์ ก่อนที่เราจะสามารถไปหาพระองค์ได้ ในพระคริสต์นั้นพระยาห์เวห์ทรงตอบคำวิงวอนที่กล่าวอย่างเจ็บปวดในอิสยาห์ 64:1 ว่า “โอขอให้พระองค์ทรงแหวกฟ้าสวรรค์และเสด็จลงมา” ซึ่งเป็นข้อที่แสดงให้เห็นว่าฟ้าสวรรค์เป็นเหมือนม่านหรือผ้าที่ซ่อนพระยาห์เวห์จากสายตาของเรา นี่ก็เช่นกัน คือภาพของม่านที่ถูกฉีกออกและพระยาห์เวห์เสด็จมาหาเรา นอกจากนี้ยังเป็นภาพที่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาบนพระเยซูเมื่อทรงรับบัพติศมา (“ทันใดนั้น พระองค์ทรงเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกพิราบก็ลงมาประทับบนพระองค์” มาระโก 1:10) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์และสถิตในพระองค์

ช่วงที่สองของความรอดเกี่ยวข้องกับช่วงปัจจุบันที่พระเยซูทรงอยู่ในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาที่ว่า “จงนั่งที่เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่รองเท้าของท่าน” (ฮีบรู 1:13) ในช่วงนี้เป็นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ซึ่งก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้ที่กำลังทำงานอยู่ใน “คริสตจักรของพระเจ้า” (คำที่ใช้ในกิจการ 20:28; 1 โครินธ์ 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:13; 1 ทิโมธี 3:5, 15)¹⁷ ในการชักนำคนทั้งหลายให้มาถึงความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดในพระคริสต์ พระเจ้าทรงทำงานนี้ผ่านประชากรของพระองค์และคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์

ช่วงที่สามของความรอดเกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับสู่โลกของพระเยซูในฐานะกษัตริย์และพระเมสสิยาห์ ตามที่เหล่าทูตสวรรค์ได้บอกกับเหล่าสาวกว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:11)

¹⁶ 2 โครินธ์ 5:19 “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

¹⁷ 1 โครินธ์ 1:2 “เรียน คริสตจักรของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์”

สามช่วงของความรอด สามารถแสดงให้เห็นในอีกทางหนึ่งจากมุมมองของพระยาห์เวห์

ช่วงแรก พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาสถิตอยู่ในมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ จนกระทั่งว่าความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ (โคโลสี 2:9)¹⁸ พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19) ช่วงแรกนี้มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ในพระกิตติคุณทั้งสิ้นเล่ม

ช่วงที่สอง ตอนนี้พระยาห์เวห์ทรงอยู่ในโลกโดยสถิตอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งก็คือพระกายของพระคริสต์และพระวิหารของพระเจ้า และงานการคืนดีของพระองค์กำลังดำเนินต่อไปผ่านทางคริสตจักร ช่วงนี้เป็นจุดสำคัญหลัก ๆ ของส่วนจากกิจการไปจนถึงยูดา เนื่องจากส่วนนี้ของพระคัมภีร์มีส่วนเกี่ยวข้องกับช่วงปัจจุบัน สิ่งสำคัญคือเราต้องเข้าใจให้ถูกต้อง เพราะถ้ามีข้อผิดพลาดใด ๆ ตรงนี้ก็จะส่งผลทางจิตวิญญาณที่ร้ายแรง บัดนี้พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ “ทางกาย” ในลักษณะเดียวกับที่พระองค์สถิตในพระคริสต์ (ที่ตอนนี้คือศีรษะของคริสตจักร) เมื่อพระคริสต์ทรงอยู่บนโลก ข่าวสารของคริสตจักรที่มาถึงโลกก็คือ “จงคืนดีกับพระเจ้า” (2 โครินธ์ 5:20, 18; โรม 5:10)¹⁹ เช่นเดียวกับที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรง “นำเราไปถึงพระเจ้า” (1 เปโตร 3:18)²⁰

ตอนนี้พระกายของพระคริสต์อยู่ในโลกในแบบที่ศีรษะ ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ในโลก กล่าวได้ว่าในเวลาี่คริสตจักรเป็นเหมือนพระคริสต์เมื่อทรงอยู่ในโลก ที่ไม่ใช่เฉพาะเป็นชุมชนหรือร่างกายในฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่ยังเป็นแต่ละบุคคลอีกด้วย กายของผู้เชื่อแต่ละคนที่ได้รับพระวิญญาณของพระเจ้าตอนนี้ก็คือพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือพระวิหารของพระเจ้า ที่โดยหลัก ๆ แล้วอยู่ในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็นพระวิหารของพระเจ้า ยกเว้นความแตกต่างที่สำคัญมากกว่าในขณะที่พระเยซูทรงบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริงโดยพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระองค์ แต่เรา (ยัง) ไม่บรรลุถึง “ระดับความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์” ถึงอย่างนั้นเราก็สามารถมีประสบการณ์กับพระคริสต์ในตัวเราได้ ไม่ใช่แค่รู้แบบลอย ๆ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงสามารถพูดว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” เหตุนี้เองที่ “การตายก็ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21)

ช่วงที่สาม พระยาห์เวห์จะเสด็จมากลับมายังโลกในพระคริสต์ พระคริสต์ของพระยาห์เวห์ (“พระคริสต์ของพระเจ้า,” ลูกา 9:20)²¹ และคริสตจักรของพระยาห์เวห์ (“คริสตจักรของพระเจ้า,” กิจการ 20:28)²² จะปกครองโลกนี้ ทุกคนที่ปฏิเสธการคืนดีกับพระเจ้าจะถูกพิพากษา ช่วงที่สามนี้ ซึ่งเป็นช่วง

¹⁸ โคโลสี 2:9 “เพราะในพระคริสต์ พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (ฉบับอมตธรรม)

¹⁹ 2 โครินธ์ 5:18 “สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์”

²⁰ 1 เปโตร 3:18 “คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อจะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์ แต่ฝ่ายจิตวิญญาณทรงคืนพระชนม์”

²¹ ลูกา 9:20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเองคิดว่าเราเป็นใคร?” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”

²² กิจการ 20:28 “ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และให้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์”

สุดท้ายของยุคนี้ เป็นจุดสำคัญของหนังสือวิวรณ์ รวมถึงสองสามบทในพระกิตติคุณสามเล่มแรกและพระคัมภีร์บางตอนของจดหมายในพระคัมภีร์ใหม่ โดยเฉพาะ 2 เธสะโลนิกา

ในช่วงนี้ พระคริสต์จะทรง “ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์” (ฟิลิปปี 3:21)²³ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของช่วงที่สามในแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดในพระคริสต์ การเปลี่ยนแปลงทางกายที่กล่าวถึงในข้อนี้คือความพ่ายแพ้ของความตายและการที่ต้องตาย การสวมความเป็นอมตะที่ไม่ต้องตายนั้น ร่างกายที่ได้รับการไถ่จะเปลี่ยนเป็นร่างกายที่เต็มด้วยสิริและไม่มีวันเสื่อมสลายเช่นเดียวกับของพระคริสต์ การให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์นั้นจะรวมถึงความพ่ายแพ้ของความตายและความตาย ถูกจัดออกไปจากสิ่งทรงสร้างที่ทรงไถ่ไว้

นอกจากนี้ยังมีการอยู่ใต้อำนาจของวิญญาณที่มีฤทธิ์ที่เป็นปฏิกิริยาต่อพระเจ้าซึ่งถูกเรียกว่า “เทพผู้ครองและเทพที่มีฤทธิ์” (ฉบับ KJV) หรือ “เทพผู้ปกครองและเทพที่มีอำนาจ” (ฉบับ ESV) ที่ “พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานพวกมัน และชนะพวกมันโดยทางเขนนั้น” (โคโลสี 2:15) เราเห็นสิ่งที่คล้ายกันในพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้

ได้มีการเป็นพยานในที่หนึ่ง (คือ สดุดี 8:4-6) ว่า “มนุษย์เป็นใครหรือ ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นใครหรือ ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา? พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง พระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งสง่าราศีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา (ของมนุษย์)” เรื่องที่พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา ในขณะที่เรายังไม่เห็นที่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่เราก็เห็นพระองค์ซึ่งก็คือพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น ได้ทรงสวมสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะความทุกข์ทรมานจากการสิ้นพระชนม์ เพื่อว่าโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ลิ้มรสความตายเพื่อทุกคน (ฮีบรู 2:6-9 ฉบับ ESV)

จุดประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับการสร้างนั้น รวมถึงการให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมนุษย์ หลังจากการไม่เชื่อฟังของอาดัม พระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินตามแผนการนิรันดร์ของพระองค์ทางการไถ่ซึ่งอยู่ใน “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” ผู้เป็น “คนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)²⁴ แต่ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าดังที่พระองค์เป็นตามความเชื่อในตรีเอกภาพแล้ว แผนการของพระเจ้าก็จะไม่ได้ดำเนินการและถูกล้มไป เพราะจะเป็นว่าทุกสิ่งจะอยู่ใต้อำนาจของ “พระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกภาพ” ไม่ใช่ทุกสิ่งจะอยู่ใต้อำนาจของมนุษย์

โยบครุ่นคิดหนักถึงคุณค่าที่พระยาห์เวห์ทรงรักมนุษย์และให้ความสนใจในตัวเขา (“มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และเป็นผู้พระองค์ไต่พระทัย” โยบ 7:17) ความหวังโยที่พระเจ้ามี

²³ ฟิลิปปี 3.21 “พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี ตามพลังอำนาจที่ทำให้พระองค์สามารถให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์”

²⁴ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

ต่อมนุษย์นั้นมองเห็นได้จากความตั้งพระทัยของพระองค์ตั้งแต่ “ก่อนทรงสร้างโลก” ที่ “ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา” นั่นก็คือ ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของมนุษย์ เป็นมนุษย์นั่นเอง ซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ผู้ที่ตีเลิศผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ที่จะปกครองเหนือสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง ในฐานะตัวแทนและผู้มีอำนาจเต็มของพระองค์

1 โครินธ์ 15:24-27 แล้ววาระสุดท้ายก็มาถึง เมื่อพระองค์ทรงถวายอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา หลังจากทรงทำลายการปกครอง อำนาจ และอาณาเขตทุกอย่าง เพราะพระองค์จะต้องทรงปกครองจนกว่าพระองค์ได้ทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายก็คือความตาย เพราะ “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระองค์” (ฉบับ ESV)

เอเฟซัส 1:18-23 ขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้น เพื่อท่านจะรู้ถึงความหวังที่พระองค์ (พระเจ้า, ข้อ 17) ได้ทรงเรียกท่าน รู้ถึงมรดกอันมีสง่าราศีของพระองค์สำหรับพวกธรรมิกชนว่าบริบูรณ์เพียงไร และรู้ถึง ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่ามากมายเพียงไรสำหรับเราที่เชื่อ ตามพระราชกิจอันทรงอานุภาพและทรงพลังของพระองค์ที่ได้ทรงทำในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และทรงให้พระคริสต์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถาน สูงส่งเหนือกว่าเทพที่ครอบครอง เทพที่มีอำนาจ เทพที่มีฤทธิ์เดชและเทพที่ปกครองทั้งหมด และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกเอ่ยชื่อ โดยเฉพาะในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย พระเจ้าทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และทรงให้พระคริสต์เป็นศีรษะเหนือทุก ๆ สิ่งของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ ที่ความบริบูรณ์ของพระองค์จะเต็มเปี่ยมอยู่ในทุกสิ่ง (ฉบับ ESV)

พระเจ้าผู้ทรงเป็นอมตะไม่สามารถตายได้

พระเจ้าทรงเป็นอมตะ ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าไม่สามารถตายได้และจะไม่ตาย แต่ความจริงข้อนี้หายไปกับผู้พูดภาษาอังกฤษส่วนมาก เพราะคำว่า “เป็นอมตะ” สำหรับคนส่วนใหญ่แล้วไม่ได้สื่อความหมายชัดๆหรืออย่างชัดเจนว่าจะ “ไม่สามารถตายได้” หรือ “จะไม่ตาย” เหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “ที่ต้องตาย” และ “เป็นอมตะ” จะเห็นเป็นรูปธรรมสำหรับคนส่วนใหญ่น้อยกว่าคำว่า “ตาย” และ “ความตาย” อีกเหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “เป็นอมตะ” มักถูกใช้ในความหมายของ “ควรเป็นที่จดจำตลอดไป” (พจนานุกรมฉบับออกฟอร์ด) เช่นเดียวกับใน “เชกส์เปียร์ไม่มีวันตาย”²⁵ แต่ก็มีอีกเหตุผลหนึ่งก็คือคำว่า “ที่ต้องตาย” (หมายถึงมนุษย์) บางครั้งก็ใช้พูดถึงคนบางจำพวก เช่น “พวกเอกอัครราชทูตใช้ชีวิตแบบที่คิดว่าตนเองเหนือมนุษย์” (ตัวอย่างจากพจนานุกรมฉบับออกฟอร์ด)

แต่ในภาษากรีก ความหมายว่า “ไม่สามารถตายได้” จะเห็นได้ชัดเจนในคำ *athanasia* (ความเป็นอมตะ) ซึ่งเป็นการผสมของพยัญชนะตัวต้นคือ “a” ที่เสริมหน้า กับคำ *thanatos* (“ความตาย”) ซึ่งโดยทั่วไปหมายความว่า “ไม่ตาย”

²⁵ In *Oxford Dictionary*; as in “the immortal Shakespeare”

คำภาษาอังกฤษว่า *mortal* จะเหมือนกับคำภาษาฝรั่งเศสว่า *mort* และคำภาษาลาตินว่า *mortuus* ซึ่งทั้งคู่หมายถึง “ตาย” อันที่จริงแล้วพระคัมภีร์บางฉบับแปล 1 ทิโมธี 6:16 ไว้ชัดเจนว่า พระเจ้าไม่สามารถตายได้คือ “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย”²⁶ (พระคัมภีร์ฉบับขยายความ), “พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่ไม่สามารถตายได้” (ฉบับ NIRV), และ “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย” (ฉบับ NLT) นี้จะเห็นได้จากพระคัมภีร์ภาษาอื่น ๆ พระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสกล่าวว่า “Il est le seul qui ne meurt pas” (“พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ไม่ตาย”, La Bible: Parole de Vie) พระคัมภีร์ภาษาจีนฉบับ Chinese Union ก็มีความชัดเจนพอ ๆ กันว่า “พระองค์เพียงผู้เดียวที่ไม่ตาย” (就是那独一不死)

พวกเราที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมาก่อน เราไม่ได้เข้าใจว่า ตามคำนิยามแล้ว ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงเป็นอมตะและไม่สามารถตายได้ ฉะนั้นพระเยซูก็ไม่ใช่พระเจ้าและสามารถตายเพื่อความบาปของมวลมนุษย์ได้ หรือไม่เช่นนั้นพระองค์ก็เป็นพระเจ้าและไม่สามารถตายได้ ผมไม่รู้จักนักศาสนศาสตร์คนไหนที่ได้ให้คำตอบที่เป็นไปได้กับสิ่งที่เป็นปริศนาในเรื่องนี้ นักศาสนศาสตร์ชาวเยอรมันชื่อเจอร์เกน มอลท์มานน์ ยังอวดถึงเรื่องนี้ด้วยซ้ำ โดยตั้งชื่อหนังสือเล่มหนึ่งของเขาว่า “พระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงตายบนกางเขน”²⁷

แนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งนั้น เป็นสิ่งที่โลกของคนนอกศาสนาคุ้นเคยที่คริสตจักรของชาวต่างชาติได้หยั่งราก นั้นแทบไม่น่าแปลกใจที่นักวิชาการบางคนได้ให้ภาพคริสต์ศาสนว่าเป็นคำสั่งสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ของคนนอกศาสนา (เช่น *พระคริสต์ของคนนอกศาสนา* เขียนโดยทอม ฮาร์ปัวร์)²⁸ คำวิจารณ์ของพวกเขาไม่ใช่ว่าไม่มีบรรทัดฐาน เพราะพระเจ้าของพระคัมภีร์ทรงเป็นอมตะอย่างไม่มีอาจโต้แย้งได้ ตรงกันข้ามกับบรรดาพระเจ้าของคนนอกศาสนาที่ถูกกล่าวหาว่าตายและเป็นขึ้นมาอีก เพราะพวกเขาทำให้ลักษณะของธรรมชาติเป็นตัวบุคคลที่ตายในฤดูหนาวและเป็นขึ้นมาใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ มีพระเจ้าแห่งความอุดมสมบูรณ์อยู่มากมายในวัฒนธรรมโบราณของคนนอกศาสนา และตัวอย่างที่รู้จักกันดีก็คือ พระบาสท์ที่กราบไหว้กันในประชาชาติคานาอัน และต่อมาคนจำนวนมากในอิสราเอลก็พากันกราบไหว้²⁹

อาจกล่าวได้ว่า คริสตจักรของชาวต่างชาติไม่ได้ยกพระเยซูให้เท่าเทียมกับพระเจ้าของพระคัมภีร์ผู้ที่เป็นอมตะ แต่ให้อยู่ในระดับเดียวกับบรรดาพระเจ้าของคนนอกศาสนาที่ต้องตาย!

ตรงกันข้ามกับแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่างๆของคนคานาอัน ตำนานเทพเจ้ากรีกนำเสนอมุมมองทางเลือกของคนอกศาสนาเกี่ยวกับความเป็นอมตะของพระเจ้าต่างๆ ในวัฒนธรรมกรีก-โรมันแล้ว จะมีวิหารของ “พระเจ้าและเจ้ามากมาย” (1 โครินธ์ 8:5) ที่เรียกว่าพระเจ้ามากมาย เพราะ พระเจ้า

²⁶ ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นองค์อมตะ” (ผู้แปล)

²⁷ Jürgen Moltmann; “The Crucified God”

²⁸ Tom Harpur's *The Pagan Christ*

²⁹ โลกของชาวกรีกในสมัยการสังคายนาแห่งนเซียนั้นคุ้นกับบรรดาเทพเจ้าที่กล่าวกันว่าได้ตายและกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ เช่น เทพเจ้าแอพทิส (ต้นกำเนิดจากกรีก), เทพเจ้าไดโอนีซุส (กรีก), เทพเจ้าไอโดนิส (กรีกกับตะวันออกใกล้โบราณ), เทพเจ้าไอซิริส (อียิปต์), เทพเจ้ารา (อียิปต์), เทพเจ้าทัมมูส (ซูเมอร์กับบาบิโลน), และเทพเจ้าซัลโมซิส (กรีก) ดูบทความวิกิพีเดียที่เกี่ยวข้องภายใต้ชื่อเหล่านี้

เหล่านี้ว่ากันว่าเป็นอมตะ ความเป็นอมตะเป็นคุณสมบัติของเทพเจ้าของกรีกที่ไม่อาจทำให้เป็นอื่นได้³⁰ ใครที่ตายได้ก็ไม่ใช่พระเจ้า ตามหลักเกณฑ์นี้พระเยซูก็ทรงเป็นมนุษย์แน่นอน เว้นแต่ว่าบรรดาคริสเตียน (โดยไม่รู้ตัว) จะจัดให้พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งเกษตรกรรมที่ “ตายและเป็นขึ้นมามีชีวิต” ซึ่งการดำรงอยู่ของพระเจ้าเหล่านั้นจะคล้ายกับฤดูกาลต่างๆ (ตายไปในฤดูใบไม้ร่วงและมีชีวิตขึ้นมาใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ)³¹ บรรดาพระเจ้าของกรีกจะเป็นเหมือนมนุษย์ที่ถูกบูชาเป็นพระเจ้าเสียมากกว่า ซึ่งผิดกับบรรดาพระเจ้าที่ตายและเป็นขึ้น พระเจ้าเหล่านี้ทำตัวเหมือนมนุษย์และในบางกรณีก็เลวทรามกว่าพวกมนุษย์

วัฒนธรรมกรีกโบราณไม่มีตำนานหรือเรื่องเล่าการทรงสร้างที่เป็นจุดสำคัญ ซึ่งตรงกันข้ามกับพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ในตำนานเทพเจ้าของกรีกนั้น บางด้านของโลกโดยธรรมชาติถือกำเนิดมาจาก หรือขอบเขตการครอบครองของบรรดาพระเจ้าต่างๆ เช่น ไกอา เป็นเทพธิดาแห่งดินหรือแม่พระธรณี และยูรีโนม³² เป็นเทพธิดาแห่งมหาสมุทร ไม่มีผู้สร้างสูงสุดและไม่มีความพยายามที่จะอธิบายถึงต้นกำเนิดที่สุดของทุกสิ่ง

พระเยซูจะสิ้นพระชนม์บนกางเขนได้อย่างไร ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ในเมื่อโดยธรรมชาติแล้วพระเจ้าทรงเป็นอมตะ? ไม่มีทั้งสองทางในเรื่องนี้ พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า ความเป็นอมตะเป็นพระลักษณะที่แท้จริงของพระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าในพระคัมภีร์ ส่วนพระเจ้าผู้สามารถทำให้ตายได้โดยการตรึงตายบนกางเขนนั้นไม่ใช่พระเจ้าในพระคัมภีร์ แต่เป็นหนึ่งในบรรดาพระเจ้าที่ตายไปและเป็นขึ้นอีกของคนนอกศาสนาที่บรรดาบรรพชนของคริสตจักรคุ้นเคย แต่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการที่จะมีทั้งสองทางโดยพูดให้มีความหมายสองด้านอย่างซ้ำซ้อน นี่แทบไม่น่าแปลกใจเลยที่หนังสือที่มีชื่อเช่น *พระคริสต์ของคนนอกศาสนา* จึงขายได้จำนวนมาก

ในยุคปัจจุบันนี้ ความเป็นจริงเกี่ยวกับการมีชีวิตของมนุษย์ก็คือการที่มนุษย์ต้องตาย “ตามที่มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็จะมีภาพพิพากษา” (ฮีบรู 9:27) มนุษย์ไม่ได้เป็นอมตะโดยกำเนิด แต่จะถูกทำให้เป็นอมตะเมื่อเป็นขึ้นจากความตาย (1 โครินธ์ 15:53-54) ความเป็นอมตะของเราในอนาคตไม่ใช่ความเป็นอมตะที่มีอยู่ในตัว แต่เป็นความเป็นอมตะที่มอบให้ มนุษย์ต้องได้รับความเป็นอมตะ เพราะว่าเป็นที่สุดแล้วชีวิตของเขาก็มาจากชีวิตของพระเจ้าเช่นเดียวกับชีวิตของพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เรามีชีวิตเพราะพระบิดา” (ยอห์น 6:57); “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น” (ยอห์น 5:26)

³⁰ เรื่องตำนานเทพเจ้าของกรีก วิกิพีเดียอ้างถึงหนังสือศาสนากับตำนานเทพเจ้าของชาวกรีกของเอช ดับบลิว สโตนลีย์ว่า “บรรดาพระเจ้าของกรีกโบราณมีความสามารถที่ยอดเยี่ยมมาก ที่สำคัญมากที่สุดก็คือบรรดาพระเจ้าจะไม่ได้รับผลกระทบจากความเจ็บป่วยและจะบาดเจ็บได้เฉพาะในสถานการณ์ที่ไม่ปกติอย่างมาก ชาวกรีกถือว่าความเป็นอมตะเป็นลักษณะที่โดดเด่นของบรรดาพระเจ้าของพวกเขา”

³¹ สำหรับงานเขียนทางวิชาการเกี่ยวกับบรรดาพระเจ้าที่ตายและเป็นขึ้นอีก จะได้จากหนังสือของที เอ็น ดี เม็ตทิงเจอร์ ที่ชื่อ *ปริศนาของการเป็นขึ้นจากความตาย: บรรดาพระเจ้าที่ตายและเป็นขึ้นอีกในแถบตะวันออกไกลสมัยโบราณ*

³² Gaia (goddess); Eurynome

และแน่นอนว่าเมื่อเราได้รับความเป็นอมตะ เราจะไม่ตายอีก และความตายจะพ่ายแพ้ (“ความตาย ถูกกลืนด้วยชัยชนะแล้ว” 1 โครินธ์ 15:54) ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงเป็นอมตะชั่ววันรันดร์ พระองค์ไม่สามารถตายได้ พระองค์ไม่เคยตาย และจะไม่มีวันตาย

สำหรับเราแล้ว ความตายไม่ใช่จุดจบของเรื่อง เพราะข้อถัดไปคือฮีบรู 9:28 ก็มีชาวดีอยู่บ้างว่า “พระคริสต์ได้ทรงถูกถวาย (โดยพระเจ้า) เป็นเครื่องบูชาครั้งเดียว เพื่อทรงแบกบาปของคนจำนวนมากไว้ แล้วจะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อจัดการกับบาป แต่เพื่อให้บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยความใจจดใจจ่อได้รอด” (ฉบับ RSV)

ในฐานะที่เป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์จึงทรงสามารถตายได้ แต่การที่ทรงปราศจากความบาปนั้น ตามบทบัญญัติแล้วพระองค์ไม่จำเป็นต้องตาย แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ประทานชีวิตของพระองค์ด้วยความสมัครพระทัยเพื่อความรอดของเราดังที่ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดซึ่งชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง” (ยอห์น 10:18) ความตายเข้ามาในโลกทางความบาปของอาดัมและด้วยความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน แต่พระคริสต์ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่เพื่อไถ่มนุษย์ (มัทธิว 20:28)

ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จะไม่สามารถตายเพื่อเราได้ และเราก็จะถูกทิ้งให้อยู่ในบาปของเราโดยปราศจากความหวังในความรอด พระลักษณะของพระเจ้าที่ไม่อาจทำให้เป็นอื่นได้ก็คือว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่นรันดร์ (“พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์” เฉลยธรรมบัญญัติ 33:27) และเพราะฉะนั้นจึงทรงเป็นอมตะ (1 ทิโมธี 1:17) พระเจ้าต้องนำความรอดมาสู่เราด้วยวิธีการเดียวที่เป็นไปได้ นั่นคือ โดยการตายของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบซึ่งก็คือพระเยซูคริสต์ ความรอดโดยทางพระคริสต์ไม่ได้เป็นความคิดในภายหลัง เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินการตามแผนการแห่งความรอดอันนำมหัศจรรย์ของพระองค์ ตั้งแต่ “ก่อนทรงสร้างโลก” (เอเฟซัส 1:4; 1 เปโตร 1:20)³³

ความพยายามที่จะหลีกเลี่ยง “ความเป็นอมตะ”

เราจะพูดในส่วนนี้สั้น ๆ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนทราบดีว่าคำว่า “ความเป็นอมตะ” เป็นปัญหาต่อหลักคำสอนของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงโดยบอกว่า เราจะต้องเข้าใจความเป็นอมตะว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ของจิตวิญญาณ มากกว่าการที่จะไม่สามารถตายได้ ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือคนที่ตายไปยังสามารถกล่าวได้ว่าเป็นอมตะ แต่มุมมองของความเป็นอมตะนี้ขัดแย้งกับมุมมองของพระคัมภีร์ตามที่เปาโลขยายความไว้ว่า

เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสิ่งที่ต้องตายสวมด้วยความเป็นอมตะ เมื่อนั้นสิ่งที่เขียนไว้จะสำเร็จดังนี้ว่า “ความตายก็ถูกกลืนด้วยชัยชนะแล้ว” และ “ความตายเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? ความตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน?” (1 โครินธ์ 15:54-55 ฉบับ ESV)

³³ 1 เปโตร 1:20 “พระคริสต์ทรงถูกกำหนดไว้ก่อนการสร้างโลก แต่ทรงปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้เพื่อพวกท่าน”

เมื่อมนุษย์ที่ต้องตายสวมด้วยความเป็นอมตะ เขาจึงไม่ต้องเนาเปื่อยอีกต่อไปแต่ไม่เสื่อมสลาย เพราะความตายถูกกลืนด้วยชัยชนะ (เปรียบเทียบอิสยาห์ 25:8 “พระองค์จะทรงกลืนความตายตลอดไปเป็นนิรันดร์”) ดังนั้นเมื่อคน ๆ หนึ่งกลายเป็นอมตะ เขาจะไม่มีวันตาย! โรม 2:7 เชื่อมโยงความเป็นอมตะกับชีวิตนิรันดร์เมื่อกล่าวว่า พระเจ้าจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ผู้ที่ “แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะ” ความเป็นอมตะของเราไม่ได้ทำให้เราเป็นพระเจ้า เพราะมันเป็นของประทานที่ให้กับเรา มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นอมตะอย่างแท้จริง ดังที่อธิบายไว้ใน *พจนานุกรมพระคัมภีร์พร้อมภาพประกอบของโฮลแมน*³⁴ (“ความเป็นอมตะ”) ดังนี้

ตามความหมายที่แท้จริงของคำกล่าวแล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ทรงเป็นอมตะ (1 ทิโมธี 6:16; 1:17; 2 ทิโมธี 1:10) เพราะว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ดำรงอยู่ตามความหมายที่แท้จริงของคำกล่าว มนุษย์ทั้งหลายอาจถือว่าเป็นอมตะก็เมื่อตราบไต่ความเป็นอมตะเป็นของประทานจากพระเจ้า เปาโลชี้ให้เราเห็นในทิศทางเดียวกันนี้ ในโรม 2:7 เปาโลกล่าวว่า “ผู้ที่เพียรทำความดี แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้” (ฉบับ NRSV) เปาโลยังได้อธิบายอีกว่า ธรรมชาติที่เสื่อมสลายได้ของชีวิตมนุษย์จะถูกสวมด้วยสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย และธรรมชาติที่ต้องตายของชีวิตมนุษย์จะถูกสวมด้วยความเป็นอมตะ เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น คำกล่าวถึงชัยชนะเหนือความตายก็จะสำเร็จ (1 โครินธ์ 15:53-55; อิสยาห์ 25:8; โฮเซยา 13:14)

เปาโลกล่าวว่า “ไม่มีผู้ปกครองคนใดในยุคนี้เข้าใจเรื่องนี้ เพราะถ้าได้เข้าใจแล้ว พวกเขาจะไม่ได้เอาองค์ผู้เป็นเจ้าของแห่งพระสิริไปตรึงกางเขน” (1 โครินธ์ 2:8) ในที่นี้คำว่า “ตรึงกางเขน” ชี้ไปที่ความตายของพระเยซูบนไม้กางเขน เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราเพิกเฉยต่อความจริงที่ไม่สามารถกำจัดทิ้งได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นอมตะและไม่สามารถจะถูกตรึงตายบนไม้กางเขนได้ ความเป็นอมตะของพระเจ้าคือพระลักษณะของพระเจ้าที่ทำให้เป็นอื่นไม่ได้ และไม่เปิดช่องให้ต่อรองหรือประนีประนอม (เช่น โดยพูดว่าพระเจ้า “สิ้นพระชนม์บนกางเขนไม่กี่นาทีเอง”) พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ “ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” ทรงเป็นอมตะ ส่วนการที่ต้องตายนั้นคือความเป็นจริงโหดโหดที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ

พระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ มนุษย์ที่มองเห็นได้

เป็นเรื่องปกติที่พระคัมภีร์จะเริ่มจากความเป็นอมตะของพระเจ้าไปสู่การไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้ตามลำดับ เพราะทั้งสองมีความเชื่อมโยงกันในคำกล่าวต่อไปนี้

...พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุดเพียงผู้เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือบรรดากษัตริย์ และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ ผู้สถิตในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ ผู้ที่ไม่เคยมีใครเคยได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้ ขอพระเกียรติและการปกครองนิรันดร์จงมีแด่พระองค์ อาเมน (1 ทิโมธี 6:15-16 ฉบับ ESV)

³⁴ Holman Illustrated Bible Dictionary

เปาโลกล่าวถึงประเด็นสำคัญสองประเด็นคือ พระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ (“พระองค์ผู้เดียวทรงเป็นอมตะ”) และพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้ (“พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่เคยมีใครได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้”) การที่ไม่สามารถมองเห็นตัวตนของพระเจ้าได้นั้นตัดโอกาสพระเยซูที่จะเป็นพระเจ้าได้ เพราะเราสามารถมองเห็นพระเยซูได้ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่ว่าพระเจ้า “ผู้เดียวที่เป็นอมตะ” ได้ตัดโอกาสคนอื่น ๆ รวมทั้งพระเยซูว่าเป็นอมตะ และเพราะฉะนั้นจึงตัดโอกาสที่จะเป็นพระเจ้า ถ้าหากเราใช้คำว่า “ผู้เดียวที่เป็นอมตะ” กับพระเยซู เราก็ตัดโอกาสพระเจ้าพระบิดาว่าเป็นอมตะตามรากฐานของคำว่า “ผู้เดียว”

ความพยายามที่จะช่วยให้พระเยซูเป็นพระเจ้าจากพระคัมภีร์ตอนนี้ คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ที่ได้รับ ความนิยมให้คำกล่าวที่แปลกประหลาดว่า “พระเยซูทรงถูกอ้างถึงว่าเป็นอมตะ สถิตในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้ และไม่สามารถจะมองเห็นได้” ไม่สามารถจะมองเห็นได้หรือไม่? พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้หรือไม่? ตรงนี้เราจะเห็นความรอบคอบของเปาโลที่เชื่อมอนุประโยค “พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นอมตะ” กับ “ผู้ที่ไม่เคยมีใครได้เห็นหรือสามารถจะเห็นได้” ในแบบที่ไม่สามารถจะแยกทั้งสองอนุประโยคจากกันได้ ซึ่งเป็นการบังคับให้เราเลือกระหว่างพระเยซูที่มองเห็นได้และตายได้ (พระเยซูตามพระคัมภีร์) กับพระเยซูที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้และไม่สามารถตายได้ (พระเยซูที่เป็นไปไม่ได้)

พระเยซูทรงเป็นผู้ที่เรามองเห็นได้อย่างเด่นชัด เปาโลกล่าวว่าเขาได้เห็นพระเยซู “ข้าพเจ้ามีเสรีภาพไม่ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตไม่ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าเห็นพระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าของเราแล้วไม่ใช่หรือไม่?” (1 โครินธ์ 9:1) คำตอบคือ “ใช่แล้ว” กับคำถามเชิงโวหารทั้งสามข้อ แม้ว่าเราจะถือว่าคำกล่าวของเปาโลเป็นคำเปรียบเปรย แต่การมองเห็นพระเยซูที่ฟื้นคืนพระชนม์ก็ไม่มีข้อสงสัยเมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏกับเศฟาส กับสาวกสิบสองคนและกับพี่น้องกว่า 500 คน (1 โครินธ์ 15:5-6)³⁵

เรารู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์? หรือรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นมนุษย์? พระคัมภีร์พูด ถึงมนุษย์ที่ต้องตายว่าเป็น “เนื้อและเลือด” (มัทธิว 16:17; 1 โครินธ์ 15:50; เอเฟซัส 6:12; ฮีบรู 2:14)³⁶ สิ่งนี้เผยให้เห็นความสัมพันธ์ของมนุษย์และการที่มนุษย์ต้องตาย อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่า มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีร่างกาย จึงมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) และโดยธรรมชาติแล้วจะไม่สามารถมองเห็นได้ การไม่สามารถมองเห็นได้เป็นพระลักษณะหนึ่งของพระยาห์เวห์ (1 ทิโมธี 1:17)³⁷ แม้จากการปรากฏของพระเจ้าหลายครั้งที่บ้านทีกไว์ในพระคัมภีร์เดิม เรารู้ว่าพระองค์ทรงสามารถทำได้และบางครั้งก็ทรงทำเช่นนั้น ที่ทรงทำให้พระองค์มองเห็นได้เพื่อให้บรรลู่วัตถุประสงค์เฉพาะนั้น พระองค์ทรงปรากฏกับอาดัมและเอวาในสวนและพูดคุยกับพวกเขา พระองค์ทรงปรากฏกับผู้คนใน

³⁵ 1 โครินธ์ 15:5-6 “พระองค์ทรงปรากฏต่อเศฟาส แล้วต่ออัครทูตสิบสองคน ต่อจากนั้น พระองค์ทรงปรากฏต่อพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ที่ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บ้างก็ล่วงลับไปแล้ว”

³⁶ ฮีบรู 2:14 “บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย”

³⁷ 1 ทิโมธี 1:17 “ขอพระเกียรติและพระสิริมีแด่จอมราชันองค์นี้รันดรผู้ทรงอมตะและเราไม่อาจมองเห็นได้ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียวนั้นตลอดกาลสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

รูปร่างมนุษย์ บางครั้งก็อาศัยตัวกลางผ่านทูตสวรรค์ขององค์ผู้เป็นเจ้าของ (คำตรงตัวคือ “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์”) จนบางคนเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์เป็นมนุษย์

ประเด็นก็คือว่า โดยธรรมชาติแล้ว เราจะไม่สามารถมองเห็น พระยาห์เวห์ได้ แม้ว่าพระองค์จะสามารถทำให้มองเห็นพระองค์ได้เพื่อบรรลุมิติประสงค์เฉพาะนั้น แต่มนุษย์ไม่สามารถจะทำอะไรได้เกี่ยวกับการมองเห็นได้ของตัวเอง และที่ใกล้เคียงกับการทำให้ไม่สามารถมองเห็นได้มากที่สุดก็คือการซ่อนตัวเองเหมือนในกรณีของอาดัมกับเอวา หลังจากที่พวกเขาได้ทำบาปก็หาทาง “ที่จะทำให้ไม่มีใครมองเห็นพวกเขาได้” โดยพยายามจะซ่อนตัวจากพระเจ้า คนบาปทั้งหลายพยายามจะวิ่งหนีจากพระเจ้า แต่พวกเขาก็เป็นทุกข์ เพราะการเป็นมนุษย์นั้นหมายความว่า พวกเขาไม่สามารถจะทำให้ใครมองไม่เห็นตัวพวกเขาได้ และไม่ใช้กับพระเจ้าอย่างแน่นอน

พระเยซูก็เป็นเหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า พระองค์ก็เหมือนกับมนุษย์ทุกคนที่สามารถไปยังที่ซึ่งอยู่นอกระยะสายตาของเรา เหมือนในยุคปัจจุบันเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา แต่ทั้งโลกจะได้เห็นพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้ง

เป็นเพราะเรามองเห็นพระเยซูได้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:15) ถ้าเราสามารถมองเห็นพระเจ้าได้ตามปกติวิสัย พระองค์ก็คงไม่ต้องการพระเยซูหรือใครอื่นที่จะมาทำให้มองเห็นพระองค์ได้ และพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยพระสิริของพระองค์เอง “บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)³⁸ ในทางกลับกัน ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เราก็คงจะไม่สามารถจะมองเห็นพระองค์ได้ตามปกติวิสัยเช่นกัน ซึ่งในกรณีนี้ก็จะเป็นการซ้ำซ้อนสำหรับพระเจ้าพระบุตรที่จะทำให้มองเห็นพระเจ้าพระบิดาได้

ในการเป็นขึ้นจากความตายครั้งสุดท้าย³⁹ ร่างกายที่เสื่อมสลายจะถูกเปลี่ยนเป็นกายที่ไม่เสื่อมสลาย ร่างกายที่ไร้เกียรติจะเป็นขึ้นในสง่าราศี ร่างกายที่อ่อนแอจะเป็นขึ้นด้วยพลัง ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังจะเป็นขึ้นเป็นกายวิญญาน (1 โครินธ์ 15:42-44)⁴⁰ “ร่างกายอันต่ำต้อย” ของเราจะเปลี่ยนไปเหมือนพระกาย “ที่เต็มด้วยพระรัศมี” ของพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 3:21)⁴¹ เมื่อพระเยซูทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนเป็นกายวิญญานในขณะที่ยังคงมีร่าง กายอยู่ ตอนนี้จะสามารถมองเห็นพระองค์หรือมองไม่เห็นพระองค์ตามแต่พระองค์จะทรงเลือก ดังที่เห็นในเรื่องราวพระกิตติคุณในการปรากฏตัวหลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย ร่างกายที่เปลี่ยนไปของบรรดาผู้เชื่อจะเกิดขึ้นเมื่อบรรดาธรรมิกชนเป็นขึ้นจากความตาย “เพราะว่าจะมีการเป่าแตร และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่อย่างไม่เสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่” (1 โครินธ์ 15:52)

³⁸ 2 โครินธ์ 4:6 “เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์”

³⁹ วิวรณ์ 20:6 “ใครที่มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาทั้งหลาย”

⁴⁰ 1 โครินธ์ 15:44 “สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นเป็นกายเนื้อหนัง สิ่งที่เป็ขึ้นมานั้นเป็นกายวิญญาน ถ้ามีกายเนื้อหนัง กายวิญญานก็มีด้วย”

⁴¹ ฟิลิปปี 3:21 “พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของพระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี”

“เบน อาดัม” (บุตรมนุษย์) หมายถึงมนุษย์

เมื่อผมกำลังศึกษาพระคัมภีร์ (ศาสนศาสตร์) ในประเทศอังกฤษ ผมได้ไปพักอยู่ในเยรูซาเล็ม ช่วงหนึ่งเพื่อเรียนการสอนภาษาฮีบรูสมัยใหม่

สองสามเดือนที่ผมศึกษาอยู่ที่นั่น ผมได้เดินทางไปทางเหนือ ไปยังกาลิลีโดยรถโดยสารประจำทาง รถโดยสารมีผู้โดยสารอัดเต็มและแน่น แต่คนก็ยังร้องตะโกนที่จะขึ้นไปบนรถทั้ง ๆ ที่มีผู้โดยสารยืนตามช่องว่างระหว่างกระเป๋าเดินทางตามช่องทางเดิน มีชายชราคนหนึ่งขึ้นมาบนรถและไม่มีที่ที่จะนั่ง มีคนเห็นว่าเด็กสองคนนั่งเต็มสองที่นั่ง เขาจึงขอให้เด็กคนหนึ่งเขยิบให้ชายชราไปนั่งด้วย แต่ทันใดนั้นหนึ่งในพ่อแม่ของเด็กก็ตะโกนว่า “เยลาติม กัม เบน อาดัม”⁴² ซึ่งมีความหมายว่า “เด็กก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน”

คำที่พ่อแม่ใช้คือ *เบน อาดัม* (บุตรอาดัม, บุตรมนุษย์) เป็นคำที่ใช้ในพระคัมภีร์เพื่อกล่าวถึงคน ๆ หนึ่งหรือมนุษย์คนหนึ่ง คำว่า “อาดัม” หมายถึง “มนุษย์” ซึ่งก็เหมือนกับคำว่า “บุตรอาดัม” (“บุตรมนุษย์”) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนรถโดยสารคันนั้นฝังใจผม เพราะผมได้ยินภาษาที่ใช้พูดในพระคัมภีร์!

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าคำว่า “บุตรมนุษย์” ยังคงใช้กันอยู่ในภาษาฮีบรูสมัยปัจจุบันนี้ว่าหมายถึง “มนุษย์” เราไม่จำเป็นต้องแปลว่า “บุตรมนุษย์” เพราะมันสามารถแปลตรง ๆ ว่า “มนุษย์” นั่นเอง

ความเหมือนกันของคำว่า “มนุษย์” กับ “บุตรมนุษย์” นั้นเห็นได้ในความคล้ายคลึงกันของภาษาฮีบรู จากกันดารวิถี 23:19 ที่ว่า “พระเจ้าทรงไม่ใช่มนุษย์ที่จะมุสา หรือเป็นบุตรมนุษย์ที่จะเปลี่ยนใจ” อีกทั้ง สดุดี 8:4 ที่ว่า “มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?”

ความเหมือนกันยังเห็นได้ในพระคัมภีร์ใหม่อีกด้วย เช่น โดยการเปรียบเทียบพระคัมภีร์ตอนที่เหมือนกันในมัทธิว 12:31 ที่ว่า “บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ได้” (*tois anthrōpōis*, “มนุษย์”) และมาระโก 3:28 “บาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขาเหล่านั้น จะทรงอภัยให้มนุษย์ได้” (*tois huiōis tōnanthrōpōn*, “บุตรมนุษย์”)

การสลับเปลี่ยนกันได้ระหว่าง “มนุษย์” กับ “บุตรมนุษย์” ในภาษาฮีบรูสมัยใหม่ (*เบน อาดัม*, บุตรอาดัม) นั้นจะเห็นได้ในหนังสือ *ไวยากรณ์ของภาษาฮีบรูสมัยใหม่* (ลูอิส ไกลเนิร์ต, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, 1989, หน้า 390)⁴³ ในทางที่เข้าใจกันดีว่า *เบน อาดัม* หมายถึง “คน” และตามโครงสร้างและความสัมพันธ์ของคำในประโยคแล้วสามารถใช้เป็นคำผสมคำเดียวที่หมายถึงมนุษย์ คำอ้างอิงดังต่อไปนี้จากหนังสือเล่มนี้เป็นเชิงวิชาการและอาจอ่านข้ามได้

คำหรือวลีหลายคำสามารถผูกเป็น ‘คำผสม’ ที่รู้สึกว่าเป็นการอ้างถึงแนวความคิดเดียวและตั้งนั้นจึงกลายเป็นโครงสร้างประโยคและความสัมพันธ์ของคำที่ตายตัวมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การผูกคำ *בן-אדם* ~

⁴² Yeladim gam ben Adam

⁴³ *Grammar of Modern Hebrew*; Lewis Glinert, Cambridge University Press, 1989, p.390

בֶּן-אָדָם ben-adam ~ (พหูพจน์) בְּנֵי-אָדָם ‘(หลาย) คน’ เป็นคำผสมที่ใช้เป็นครั้งคราวในลักษณะที่มาเป็นการใช้ที่แน่นอน: בֶּן-בְּנֵי-אָדָם ha-ben-adam (ฮา-เบน-อาดัม) ‘คนนั้น’ มากกว่า בֶּן-הָאָדָם ben ha-adam (เบน ฮา-อาดัม)

ความเหมือนกันของความหมายของคำของ “บุตรมนุษย์” และ “มนุษย์” จะเห็นได้จากแหล่ง ข้อมูลอื่น ๆ นอกเหนือจากไวยากรณ์ภาษาฮีบรู โปรแกรมแปลภาษาของกูเกิ้ลที่ <http://translate.google.com> (18 พฤษภาคม 2013) แปลคำภาษาอังกฤษ “human being” (มนุษย์) เป็นภาษาฮีบรูของอิสราเอลว่า בֶּן-אָדָם (“บุตรอาดัม”) หากคุณป้อนคำว่า “human being” (เอกพจน์) โปรแกรมแปลของกูเกิ้ลจะกลับไปคำ אָדָם (อาดัม) พร้อมด้วยคำแปลอีกอย่างว่า בֶּן אָדָם (เบน อาดัม, บุตรอาดัม) ซึ่งโปรแกรมแปลของกูเกิ้ลได้ให้คำนิยามไว้ว่า “บุคคล, คน, มนุษย์, ผู้ที่ต้องตาย”

แหล่งข้อมูลของชาวยิวที่อีกตัวอย่างก็คือ หัวข้อ *Mensch* (Yiddish สำหรับ “มนุษย์”) ในวิกิพีเดียซึ่งกล่าวว่า “ในภาษาฮีบรูของชาวอิสราเอลสมัยปัจจุบัน คำว่า “เบน อาดัม หรือ บุตรอาดัม”⁴⁴ (בֶּן אָדָם) ใช้เป็นคำแปลที่ตรงกับ *Mensch* (มนุษย์)”

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับทั่วไป (ฉบับ CEB)⁴⁵ คงการแปล “บุตรมนุษย์” ไว้ว่า “ผู้เป็นมนุษย์” (เช่น “ใครก็ตามที่มีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา ผู้เป็นมนุษย์ก็จะมีอายเพราะคนนั้น” ลูกา 9:26)⁴⁶ โดยส่วนตัวแล้ว เรารู้สึกว่าฉบับ CEB ไม่จำเป็นต้องทิ้งสำนวนของชาวยิวว่า “บุตรมนุษย์” ที่มีมายาวนาน แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็เห็นใจกับความกังวลของพวกเขาที่ความหมายที่แท้จริงของสำนวนนี้ได้สูญหายไปในหมู่คริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้

พระเยซูทรงเรียกตัวเองว่าบุตรมนุษย์

ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก (มัทธิว, มาระโก, ลูกา) คำที่พระเยซูทรงใช้เรียกตัวพระองค์เองมากกว่าใครทั้งหมด อันที่จริงแทบจะผูกขาดเพียงคนเดียวก็คือ “บุตรมนุษย์” บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแทบจะไม่ให้ความสำคัญกับคำเรียกนี้ ทั้งยังให้ความสำคัญน้อยกว่ากับความหมายพื้นฐานที่จะอธิบายว่าทำไมพระเยซูจึงทรงเลือกคำเรียกนี้สำหรับตัวพระองค์เองมากกว่าคำอื่นใดทั้งหมด ความจริงแล้ว พระเยซูไม่เคยเรียกพระองค์เองว่า “บุตรของพระเจ้า” เลยในพระกิตติคุณสามเล่มแรก

ในภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาหลักที่พระเยซูทรงใช้และเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในอิสราเอลในสมัยของพระองค์นั้น คำว่า “บุตรมนุษย์” มีความหมายแคว่ว่ามนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับในภาษาฮีบรู

⁴⁴ *Ben Adam* 'Son of Adam'

⁴⁵ Common English Bible

⁴⁶ ฉบับภาษาไทยแปลว่า “บุตรมนุษย์” (“ถ้าใครอับอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายเพราะคนนั้น”) ผู้แปล

ความจริงที่ “บุตรมนุษย์” เป็นคำเรียกที่พระเยซูทรงใช้กับตัวพระองค์เองมากกว่าคำอื่นนั้น แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงระบุตัวของพระองค์เองอย่างชัดเจนและไม่คลุมเครือว่าทรงเป็นมนุษย์ ดังนั้นเปาโลจึงเรียกพระเยซูว่า “อาดัมคนสุดท้าย” และ “มนุษย์คนที่สอง” (1 โครินธ์ 15:45, 47)⁴⁷

เมื่อพระเยซูกำลังจะรักษาคนง่อยต่อหน้าฝูงชนที่มาก่อวน ซึ่งรวมถึงผู้นำทางศาสนาที่ไม่เป็นมิตร พระองค์ทรงประกาศกับพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

“แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้” พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า “จงลุกขึ้น ยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” แล้วเขาจึงลุกขึ้นและกลับไปบ้าน เมื่อฝูงชนเห็นดังนั้น พวกเขาก็เกรงกลัว แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย (มัทธิว 9:6-8 ฉบับ ESV)

การตอบสนองของฝูงชนต่อการรักษานี้บอกเราว่า พวกเขาตีความคำ “บุตรมนุษย์” ซึ่งพระเยซูทรงใช้กับตัวพระองค์เองเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขาให้หมายความว่า พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าในการรักษาให้หาย (“พวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย”) เว้นแต่พระเยซูผู้เป็นบุตรมนุษย์และอาดัมคนสุดท้ายจะเป็นตัวแทนของมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นฝูงชนก็ไม่มีเหตุผลที่จะสรรเสริญ “พระเจ้าผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย” ความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องที่พระเจ้าประทานสิทธิอำนาจแก่มนุษย์นั้น สอดคล้องกับสิ่งที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “สิ่งใดที่พวกท่านผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดที่พวกท่านจะปลดปล่อยในโลก จะถูกปลดปล่อยในสวรรค์” (มัทธิว 18:18)

“บุตรมนุษย์” ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากหัวข้อ “บุตรมนุษย์” ในสารานุกรมพระคัมภีร์ ISBE ฉบับแก้ไข (เล่มที่ 4, หน้า 574-581) หัวข้อนี้กล่าวจากประโยคแรกว่า “บุตรมนุษย์” มักถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษตรงๆว่า “มนุษย์” และกล่าวว่าภาษาอาราเมคเป็น “ภาษาหลักของปาเลสไตน์ที่พูดกันในคริสต์ศตวรรษที่ 1”

ข้อความที่ตัดตอนมานี้ ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับความบ่อยครั้งของการใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” (*ho huios tou anthrōpou*) ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก เราอ้างอิงก็เพื่อประโยชน์ของผู้ที่สนใจในเรื่องสถิติและหมวดหมู่ของความหมาย แต่ผู้อ่านคนอื่นๆอาจต้องการอ่านข้ามในครั้งแรก

คำเรียก “บุตรมนุษย์” มีปรากฏ 82 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งหมด; 69 ครั้ง (ใน 39 ตอน) ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก (14 ครั้งในมาระโก, 30 ครั้งในมัทธิว และ 25 ครั้งในลูกา) และ 13 ครั้ง (ใน 11 ตอน) ในยอห์น ในพระกิตติคุณทั้งหมดระบุให้เห็นว่ามีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ทรงใช้เอง ยกเว้นในข้อความเดียวซึ่งเป็น

⁴⁷ 1 โครินธ์ 15:47 “มนุษย์คนแรกนั้นมาจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์คนที่สองนั้นมาจากสวรรค์”

การอ้างอิงคำตรัสของพระองค์ ในยอห์น 12:34 ผู้คนตอบสนองพระเยซูด้วยการถามว่า “ท่านพูดได้อย่างไร ไรว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น? บุตรมนุษย์ผู้นี้คือใคร?” นอกจากนี้คำว่า “บุตรมนุษย์” มีปรากฏครั้งเดียวในกิจการ โดยสเทเฟนที่กำลังจะตายเป็นผู้กล่าว (กิจการ 7:56)⁴⁸ ...

ในพระกิตติคุณไม่ได้พยายามที่จะอธิบายความหมายของถ้อยคำนี้ การไม่มีคำนิยามหรือคำอธิบายใดๆ อาจแสดงให้เห็นว่า การระบุดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันดีของคนในสมัยของพระเยซูจนไม่จำเป็นต้องอธิบาย อีกทางหนึ่งก็คือ ปรากฏการณ์เดียวกันนี้อาจจะอธิบายได้โดยเชื่อว่าคำเรียกนี้เป็นคำที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคุ้นเคยมาก จนพวกเขาคิดว่าผู้อ่านของพวกเขาไม่ต้องการคำอธิบายหรือคำนิยาม...

มาระโก ในมาระโกจะระบุคำ “บุตรมนุษย์” สิบสี่ครั้ง ซึ่งรวมสองคำกล่าวที่เกี่ยวกับโลก (2:10, 28) แก้วคำกล่าวที่เกี่ยวกับความทุกข์ทรมาน (8:31; 9:9, 12, 31; 10:33, 45; 14:21 [สองครั้ง], 41) และสามคำกล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต (8:38; 13:26; 14:62) สิบสองครั้งจากคำกล่าวเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากเปโตรประกาศที่ซีซารียาฟิลิปปีว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ (8:27-30) เมื่อพระเยซูทรงเริ่มบอกถึงความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ที่จะเกิดขึ้น ...

มัทธิว คำว่า “บุตรมนุษย์” มีปรากฏสามสิบครั้งในมัทธิว ซึ่งรวมถึงเจ็ดคำกล่าวที่เกี่ยวกับโลก (8:20; 9:6; 11:19; 12:8, 32; 13:37; 16:13) สิบคำกล่าวที่เกี่ยวกับความทุกข์ทรมาน (12:40; 17:9, 12, 22; 20:18, 28; 26:2, 24 [สองครั้ง], 45) และสิบสามคำกล่าวที่เกี่ยวกับวาระสุดท้าย (10:23; 13:41; 16:27, 28; 19:28; 24:27, 30 [สองครั้ง], 37, 39, 44; 25:31; 26:64) มีสองคำกล่าวเพิ่มเติมที่อ่านแตกต่างกัน (18:11; 25:13) มีการปรากฏหกครั้งของ “บุตรมนุษย์” ที่มีเฉพาะในมัทธิวเท่านั้น (10:23; 13:37, 41; 24:30; 25:31; 26:2) เห็นได้ชัดว่ามัทธิวเข้าใจสำนวนฮีบรูเพราะเขาเปลี่ยนคำว่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์” ในมาระโก 3:28⁴⁹ เป็น “มนุษย์ทั้งหลาย” ในมัทธิว 12:31⁵⁰ ...

ลูกา จะระบุการปรากฏของคำ “บุตรมนุษย์” ยี่สิบห้าครั้งในลูกา ซึ่งรวมถึงแปดคำกล่าวที่เกี่ยวกับโลก (5:24; 6:5, 22; 7:34; 9:58; 12:10; 17:22; 19:10) เจ็ดคำกล่าวที่เกี่ยวกับความทุกข์ทรมาน (9:22,44; 11:30; 18:31; 22:22, 48; 24:7) และสิบคำกล่าวที่เกี่ยวกับวาระสุดท้าย (9:26; 12:8, 40; 17:24, 26, 30; 18:8; 21:27, 36; 22:69) เจ็ดคำกล่าวเกี่ยวกับ “บุตรมนุษย์” ที่มีปรากฏเฉพาะในลูกาเท่านั้น (17:22, 30; 18:8; 19:10; 21:36; 22:48; 24:7; เปรียบเทียบกิจการ 7:56)

มนุษย์คนที่สองและอาดัมคนสุดท้าย

1 โครินธ์ 15:45-49 ⁴⁵ดังนั้นจึงมีเขียนไว้ว่า “อาดัมมนุษย์คนแรกจึงเป็นผู้มีชีวิต” อาดัมคนสุดท้ายจึงเป็นวิญญาณผู้ให้ชีวิต ⁴⁶ แต่กายที่มาก่อนนั้นไม่ใช่กายที่เป็นวิญญาณ แต่เป็นกายเนื้อหนัง กายต่อจากนั้นจึงเป็น

⁴⁸ กิจการ 7:56 “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และเห็นบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

⁴⁹ มาระโก 3:28 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าความผิดบาปทุกอย่าง และคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

⁵⁰ มัทธิว 12:31 “เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ทั้งหลายได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดอภัยให้ไม่ได้”

กายวิญญาณ⁴⁷ มนุษย์คนแรกนั้นเกิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน ส่วนมนุษย์คนที่สองมาจากสวรรค์⁴⁸ มนุษย์ดินคนนั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์สวรรค์คนนั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น⁴⁹ เราที่เกิดมามีลักษณะของมนุษย์ดินอย่างไร เราก็จะมีลักษณะของมนุษย์สวรรค์อย่างนั้น (ฉบับ ESV)

ความแตกต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ขยายมากขึ้นไม่ใช่ในโรม แต่ใน 1 โครินธ์ 15 ที่เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้จากมุมมองที่แตกต่างกัน คือระหว่างอาดัมมนุษย์คนแรกกับพระเยซูมนุษย์คนที่สอง นี่เป็นวิธีที่ยอดเยี่ยมในการเทียบให้เห็นความแตกต่าง เพราะการพูดถึงพระเยซูว่าเป็นมนุษย์คนที่สอง เป็นการตัดโอกาสทุกคนไม่ให้เข้ามาแทรกระหว่างคนที่สองที่มีความเกี่ยวข้องกับความรอดของมนุษย์ ดังนั้นชะตากรรมของมนุษย์จึงขึ้นอยู่กับมนุษย์สองคนนี้และการกระทำของพวกเขา ในขณะที่มนุษย์คนแรกได้นำความตายมาให้ด้วยการไม่เชื่อฟัง มนุษย์คนที่สองก็ได้นำชีวิตมาให้ด้วยการเชื่อฟัง ในศาสนายิวจะเรียกมนุษย์คนแรกว่า “บุตรหัวปีของโลก”⁵¹ ในขณะที่เปาโลเรียกมนุษย์คนที่สองว่า “บุตรหัวปีของการทรงสร้าง” (โคโลสี 1:15)⁵² ซึ่งกล่าวถึงการที่ถูกสร้างใหม่

พระเยซูไม่เพียงแต่เป็นมนุษย์คนที่สองเท่านั้น แต่ยังเป็นอาดัมคนสุดท้ายที่เป็น “วิญญาณผู้ให้ชีวิต” อีกด้วย (1 โครินธ์ 15:45) เนื่องจาก “อาดัม” หมายถึง “มนุษย์” พระเยซูจึงทรงเป็นทั้งมนุษย์คนที่สองและเป็นมนุษย์คนสุดท้าย คำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นมนุษย์คนสุดท้ายนั้นตัดโอกาสทุกคนที่มาหลังจากพระองค์ว่าเกี่ยวข้องกับความรอดของมวลมนุษย์

มนุษย์สวรรค์

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราใช้คำ “มนุษย์สวรรค์” ในข้อ 48 (คำอ้างอิงที่เป็นตัวเน้นด้านบน) ให้หมายความว่าพระเจ้าพระบุตรผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนได้เสด็จลงมาจากสวรรค์จริงๆ นี่เป็นการเข้าใจเปาโลผิดๆ เพราะในข้อเดียวกันนี้ เปาโลก็ใช้คำเรียกที่เหมือนกันว่า “มนุษย์จากสวรรค์ ทุกคน” กับคนของพระเจ้าซึ่งเชื่อมโยงแนวความคิดทั้งสองด้วยคำเชื่อมว่า “ก็เป็นอย่างนั้น” ถ้า “มนุษย์สวรรค์” ถูกเข้าใจในความหมายว่ามาจากอวกาศ เหมือนที่บรรดาความเชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจ แล้วพวกเขาจะอธิบายอย่างไรกับคำกล่าวของเปาโลที่ว่า ผู้เชื่อทุกคน “ก็เป็นมนุษย์สวรรค์อย่างนั้น” (ไวยากรณ์ในกาลปัจจุบัน ไม่ใช่กาลอนาคต)?

คำว่า “สวรรค์” นั้นไม่ได้เกี่ยวกับที่มาของการดำรงอยู่ของคนนั้น แต่ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในข้อ 48 ระหว่างฝ่ายโลก (“มนุษย์ดิน”) กับฝ่ายวิญญาณ (“มนุษย์สวรรค์”) ความแตกต่างนี้ถูกยืนยันอีกครั้งในข้อ 46 ว่า “กายที่มาก่อนนั้นไม่ใช่กายที่เป็นวิญญาณ แต่เป็นกายเนื้อหนัง กายต่อจากนั้นจึงเป็นกายวิญญาณ”

⁵¹ *อาดัมคนสุดท้าย: การศึกษาในเรื่องมนุษย์ในจดหมายของเปาโล*, โรบิน สกร็อกส์, หน้า 38 (สำนักพิมพ์ฟอร์เทรส, 1966)

⁵² โคโลสี 1:15 “พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”

พระคัมภีร์ข้อนี้ (ข้อ 46) ไม่ได้สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ เพราะข้อนี้กล่าวว่า มนุษย์เนื้อหนังมา “ก่อน” มนุษย์วิญญาณ การ “มาก่อน” จะมีความเป็นไปได้ก็เมื่อเป็นการเรียง ลำดับก่อนหลัง (อาดัมมาก่อนช่วงเวลาเร็วกว่าพระเยซู) ไม่ใช่ในแง่ของความเหนือกว่า (ซึ่งจะทำให้อาดัมเป็นใหญ่กว่าพระเยซู) ดังนั้นข้อนี้จึงไม่ได้สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระเยซู การเรียงลำดับก่อนหลังยังเห็นได้จากการเปรียบเทียบของเปาโลให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “มนุษย์คนแรก” กับ “มนุษย์คนสุดท้าย” อีกด้วย

พระเยซูตรัสถึงสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 17:16) พระองค์ยังตรัสอีกว่า “ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกท่าน แต่เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของโลก แต่เราเลือกพวกท่านออกจากโลก เพราะฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกท่าน” (ยอห์น 15:19, เปรียบเทียบ 1 ยอห์น 3:13) แต่ถ้าพวกสาวกไม่ได้เป็นของโลก แล้วพวกเขาเป็นของ พวกไหนหรือ? คำตอบก็คือ พวกเขาเป็นของ “สวรรค์” เช่นเดียวกับที่พระเยซูไม่ใช่ของโลก ดังนั้นพวกสาวกของพระองค์จึงไม่ใช่ของโลกเช่นกัน แต่เป็นของสวรรค์ เราได้เห็นสิ่งนี้ใน 1 โครินธ์ 15:48 และสนับสนุนด้วยข้อ 49 ซึ่งกล่าวว่า ผู้เชื่อทุกคนจะ “มีลักษณะของมนุษย์สวรรค์อย่างนั้น”

สวรรค์เป็นนามนัยของพระเจ้าที่รู้จักกัน เมื่อพระเยซูตรัสถามพวกผู้นำศาสนาว่า บัพติศมาของยอห์น “มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” (มัทธิว 21:25; มาระโก 11:30; ลูกา 20:4)⁵³ นั้น แท้ที่จริงพระองค์กำลังถามว่า บัพติศมาของยอห์นได้รับสิทธิอำนาจมาจากพระเจ้าหรือมาจากมนุษย์ มนุษย์ที่ “มาจากสวรรค์” เป็นมนุษย์ที่ “มาจากพระเจ้า”

พระเยซูเป็นมนุษย์แท้ในสวรรค์

“จงดูมือและเท้าของเรา นี่เป็นเราเอง จงจับดูที่ตัวเรา เพราะว่าวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” (ลูกา 24:39)

พระเยซูที่ฟื้นคืนพระชนม์ได้ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์ไม่ใช่วิญญาณเพราะ “วิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูก เหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” ถ้อยคำที่เด่นชัดเหล่านี้เป็นรากฐานของข้อสันนิษฐานว่ามนุษย์ไม่ใช่ “วิญญาณ” ซึ่งตรงกันข้ามกับธรรมชาติทางวิญญาณของพระเจ้าที่ “พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ” (ยอห์น 4:24)⁵⁴ ดังที่พระเยซูทรงให้ตัวพระองค์เองอยู่ในฝั่งของมนุษย์ซึ่งตรงกันข้ามอย่างเด่นชัด (“เนื้อและกระดูก”) แทนที่จะให้ตัวพระองค์เองอยู่ในฝั่งของพระเจ้า (“วิญญาณ”) แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย

เวลานี้พระเยซูกำลังประทับในสวรรค์อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ในแบบที่ไม่ได้เป็น “วิญญาณ” แต่เป็นมนุษย์ที่มีเนื้อหนังและกระดูก! พระคัมภีร์ไม่ได้บ่งชี้เลยว่าพระเยซูเคยเปลี่ยนไปเป็น “วิญญาณ” ก่อนพระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์ ก็จริงอยู่ที่พระเยซูทรงสามารถเสด็จผ่านผนังและประตูห้อง

⁵³ มาระโก 11:30 “คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์? จงตอบเราเถิด”

⁵⁴ ยอห์น 4:24 “พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

ด้วยพระกายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์หลังจากที่ทรงฟื้นจากความตาย แต่ในเวลาเดียวกัน พระองค์ก็ยังทรงมี “เนื้อและกระดูก”⁵⁵ ความจริงก็คือว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์ ทรงมีร่างกาย กำลังประทับอยู่ข้างๆพระบิดาในสวรรค์และกำลังทรงทูลขอเพื่อเรา ก่อนหน้านั้นผมไม่เคยคิดถึงการมี “กาย” จริงๆอยู่ในสวรรค์ แต่นี่อาจเป็นความจริงอีกอย่างหนึ่งที่แปลกกว่านิยาย

ในพระคัมภีร์ใหม่ คำที่คล้ายคลึงกันมากกว่าสำหรับมนุษย์ก็คือ “เนื้อและเลือด” พระเยซูทรงใช้คำนี้ในมัทธิว 16:17 เมื่อพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า “เนื้อและเลือด”⁵⁶ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน [ว่าเราเป็นพระคริสต์] แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ” ในยอห์น 6:53-56 พระเยซูตรัสถึงเนื้อและโลหิตของพระองค์เองว่าเป็นความจริงที่สำคัญฝ่ายวิญญาณ ที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องกินและดื่มเพื่อเป็นอาหารแท้ ไม่ใช่ในแง่ของวัตถุปัจจัย แต่เป็นการดำรงชีวิตทางจิตวิญญาณ คำสอนนี้พิสูจน์ให้เห็นว่า เป็นเรื่องยากเกินกว่าที่สาวกบางคนของพระองค์จะรับได้ ดังนั้นพวกเขาจึงทิ้งพระองค์ไป (ยอห์น 6:66)

“เนื้อและเลือด” จะเสื่อมสลายและไม่ยั่งยืน ในขณะที่อาณาจักรของพระเจ้าไม่มีวันเสื่อมสลายและดำรงนิรันดร์ ซึ่งเป็นเหตุที่เนื้อและเลือดไม่สามารถจะมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้าได้ (1 โครินธ์ 15:50)⁵⁷ เมื่อเป็นเช่นนั้น พระเยซูทรงมีร่างกายในสวรรค์ได้อย่างไร? การทรงอยู่ของพระองค์ในสวรรค์จะบ่งชี้ว่าพระกายของพระองค์ถูกทำให้เป็นกาย “วิญญาณ” หรือ “กายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริ” (ฟิลิปปี 3:21) แต่ไม่ใช่ในลักษณะที่ร่างกายกลายเป็น “วิญญาณ” (พระเยซูทรงปฏิเสธว่าพระองค์ทรงเป็น “วิญญาณ” แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย) พวกเขาสามารถจับดูพระองค์ได้ ซึ่งจะทำไม่ได้ในกรณีกับผู้ที่เป็น “วิญญาณ”

ลูกา 24:39⁵⁸ เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคำว่า “เนื้อและกระดูก” ปรากฏ ในเรื่องราวรอบข้างข้อนี้จะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่เหล่าสาวกจะจับดูพระเยซูได้เท่านั้น พระองค์ยังได้ทรงเสวยปลาอีกด้วย (ข้อ 43)⁵⁹ เพื่อพิสูจน์ให้สาวกของพระองค์เห็นว่า พระองค์ทรงทำได้ทุกอย่างเหมือนมนุษย์แม้หลังจากที่ได้ทรง “เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดา” (โรม 6:4)⁶⁰ ความเป็นมนุษย์ของพระองค์เองเห็นได้ชัดว่า เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงถือว่าสำคัญที่จะให้เหล่าสาวกของพระองค์เข้าใจ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์ ดังนั้นมันจึงคุ้มค่าที่จะอ่านเรื่องราวไม่ธรรมดา

ขณะพวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่นั้น พระเยซูเองประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า “ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย!” แต่พวกเขาสะดุ้งตกใจกลัวและคิดว่าพวกเขาเห็นวิญญาณ พระองค์จึง

⁵⁵ เพื่อนนักฟิสิกส์ของผมที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศอังกฤษได้อธิบายกับผมว่า พระกายของพระเยซูสามารถทะลุกำแพงและสิ่งกีดขวางอื่น ๆ ได้ในแง่ของความน่าจะเป็นพลังงานจากการแผ่รังสีและการทำงานของความถี่ของการแผ่รังสีนั้น แต่สิ่งนี้เกินความรู้ด้านฟิสิกส์ของผม

⁵⁶ หรือ “มนุษย์” (ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เนื้อและเลือด)” (ผู้แปล)

⁵⁷ 1 โครินธ์ 15:50 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดไม่สามารถมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า”

⁵⁸ ลูกา 24:39 “จงคลำตัวเราดู เพราะว่ามีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี”

⁵⁹ ลูกา 24:42-43 “พวกเขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา”

⁶⁰ โรม 6:4 เพราะฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับพิบัติมาเข้าในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระบิดาทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระองค์แล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน

ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงวุ่นวายใจ? และทำไมพวกท่านจึงคิดสงสัยอยู่ในใจ? จงดูมือและเท้าของเรา นี่เป็นเราเอง จงจับดูที่ตัวเรา เพราะว่ามีวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนที่พวกท่านเห็นว่าเรามี” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ และในขณะที่ยังเชื่อไม่ถึงด้วยความตื่นเต้นยินดีและประหลาดใจอยู่นั้น พระองค์ก็ตรัสถามพวกเขาว่า “ที่นี่มีอะไรให้กินไหม?” พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา (ลูกา 24:36-43 ฉบับ ESV)

นี่คือครั้งแรกของเรื่องราว มันน่าสนใจที่เรื่องราวครั้งหลังดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดชะงักการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ซึ่งหมายความว่าพระเยซูเสด็จเข้าสวรรค์ด้วยกายเดียวกันที่มีเนื้อและกระดูก! ผมไม่เคยได้ยินใครพูดถึงข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์นี้ ดังนั้นให้เราอ่านส่วนที่เหลือของเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์นี้ต่อไปนี้เป็น การบอกเล่าอย่างไม่หยุดชะงักโดยเริ่มตั้งแต่เวลาที่พระเยซูเสวยปลาอย่างจนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์

พวกเขาจึงเอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “นี่คือถ้อยคำที่เราบอกพวกท่านเมื่อเรายังอยู่กับพวกท่านว่า ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส หนังสือผู้เผยพระวจนะและในหนังสือสดุดีนั้น จะต้องสำเร็จ” แล้วพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขาก็เข้าใจพระคัมภีร์ และบอกพวกเขาว่า “มีคำเขียนไว้ดังนี้ว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานและในวันที่สามจะเป็นขึ้นจากความตาย และจะต้องประกาศเรื่องการกลับใจใหม่และการยกโทษบาปในพระนามของพระองค์แก่ทุกประชาชาติ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านคือพยานของสิ่งเหล่านี้ และนี่แน่ะ เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ลงมาเหนือพวกท่าน แต่จงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน” แล้วพระองค์ก็ทรงพาพวกเขาออกไปจนถึงหมู่บ้านเบธานี และยกพระหัตถ์อวยพรพวกเขา ขณะที่พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาอยู่นั้น พระองค์ก็เสด็จจากพวกเขาไปและทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ (ลูกา 24:42-51 ฉบับ ESV)

นี่คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่หยุดจนถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู การบอกเล่าดำเนินต่อไปในหนังสือกิจการและสรุปปิดท้ายในกิจการ 1:9 ด้วยคำพูดว่า “เมื่อพวกเขากำลังจ้องมองท้องฟ้าขึ้น พระองค์ได้ทรงถูกรับขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆปกคลุมพระองค์จนพ้นสายตาของพวกเขา” เหล่าสาวกของพระองค์เพ่งมองขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์จนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระองค์เพราะพระองค์ถูกรับขึ้นไปกับเมฆ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็ยังคงมองเห็นพระเยซูได้ด้วยตาเปล่าของมนุษย์ ไม่เคยมีการกล่าวไว้ว่าพวกสาวกมองเห็นในทางวิญญาณ เพราะพวกเขา กำลังจ้องมองพระองค์ด้วยตาเปล่าของพวกเขา เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้าสู่สวรรค์ในรูปแบบที่เป็นวิญญาณ แต่ในรูปแบบที่เป็นพระเยซูองค์เดียวกันกับที่พวกสาวกสามารถจับดูตัวพระองค์ได้และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพลังงานในการแผ่รังสี (ซึ่งในกรณีนั้นจะยังคงอยู่ในขอบเขตของปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ) พระกายของพระองค์ยังคงเป็นร่างกายที่สามารถจับดูได้ มีมนุษย์ที่มี “เนื้อและกระดูก” อยู่ในสวรรค์!

พระกิตติคุณลูกาจบลงได้เหมาะเจาะที่สุดด้วยคำพูดว่า “พวกเขาอยู่ในพระวิหารทุกวัน พวกัสนสรรเสริญพระเจ้า” (ลูกา 24:53)

ข้อสรุปที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือว่า พระกายของพระเยซูที่สามารถเสวยปลาได้และที่สาวกของพระองค์สามารถจับดูได้นั้น เป็นพระกายเดียวกันกับที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ในขณะนี้ มีมนุษย์แท้จริงในสวรรค์! มนุษย์ซึ่งเคยเดินอยู่บนโลก ขณะนี้อยู่ท่ามกลางมวลหมู่มหาชนชาวสวรรค์เบื้องบน นี่คือข้อความที่ลูกาต้องการจะถ่ายทอดกับเราอย่างไม่ต้องสงสัย

ขณะนี้พระคริสต์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาด้วย “พระกายที่เต็มด้วยพระเกียรติสิริ”⁶¹ ของพระองค์ (ฟิลิปปี 3:21) ในพระกายเดียวกันนี้แหละที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาสู่โลกในแบบเดียวกับที่พระองค์ทรงถูกรับไปจากโลก (กิจการ 1:11)⁶²

“เนื้อและเลือด” บอกให้รู้ถึงสภาพตามธรรมชาติที่ไม่ยั่งยืนของร่างกายมนุษย์ บางครั้งคำนี้จะถูกย่อเป็นคำเดียวว่า “เนื้อ” เช่น “บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า” (อิสยาห์ 40:6; 1 เปโตร 1:24)⁶³ ในอีกด้านหนึ่ง กระดูกเป็นส่วนที่คงทนที่สุดของร่างกายมนุษย์ นักโบราณคดีมักพบกระดูกที่มีอายุนับพันปี นี้อาจเป็นเหตุผลที่พระเยซูทรงใช้คำที่ผิดธรรมดาว่า “เนื้อและกระดูก” เพื่อกล่าวถึงพระกายของพระองค์ เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเป็นเพราะ พระองค์ได้ทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์จนหมดแล้วเพื่อยกโทษบาป (มัทธิว 26:28)⁶⁴ ดังนั้นสิ่งที่ยังเหลืออยู่ในตัวพระองค์หลังจากพระโลหิตของพระองค์ได้หลั่งออกหมดก็คือ “เนื้อและกระดูก”

พระคัมภีร์ประกาศว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ ไม่มีการสนับสนุนในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งตรงกันข้ามกับคำยืนยันที่อาจหาญและไม่มีมูลความจริงของคนต่างชาติถึงความความเป็นพระเจ้าของพระองค์ที่เริ่มตั้งแต่ราวกลางศตวรรษที่สอง ร้อยกว่าปีหลังจากช่วงสมัยของพระเยซู

ภาพความเป็นมนุษย์ของพระเยซูเห็นได้ชัดเจนในช่วงสำคัญสุดของการไต่สวนพระองค์ที่ “เมื่อพระเยซูเสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎหนามและเสื่อคลุมสีม่วง ปีลาตเจ้าเมืองกล่าวกับพวกเขาว่า ‘คนนี่โง่งง’” (ยอห์น 19:5) คำพูดของปีลาตแปลให้ดีกว่าได้ว่า “จงดุ! ผู้ชายคนนี่!” ไม่ว่าปีลาตอาจหมายถึงอะไรจากถ้อยคำนี้ เขาอาจพูดโดยที่เขาไม่เข้าใจ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นพระเยซูผู้เป็นมนุษย์นี้แหละที่มนุษย์ชาติจะต้องพึ่งเพื่อความรอด คือ “ในผู้อื่นไม่มีความรอดเลย เพราะว่า (พระเจ้า) ไม่ได้ประทานนามอื่นทั่วได้ฟ้าท่ามกลางมนุษย์ที่จะช่วยเราทั้งหลายให้รอด”⁶⁵ (กิจการ 4:12)

⁶¹ หรือ “พระกายอันทรงพระสิริ” (ฉบับ 1971) และ “พระกายอันทรงสง่าราศี” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

⁶² กิจการ 1:11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

⁶³ 1 เปโตร 1:24 เพราะว่า “มนุษย์ทุกคน (ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เนื้อหนังทั้งปวง) เป็นเหมือนต้นหญ้า และคัตก็ครีทั้งสิ้นของเขาก็เป็นเหมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้ง และดอกก็ร่วงโรยไป”

⁶⁴ มัทธิว 26:28 “เพราะว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกโทษบาปโทษคนจำนวนมาก”

⁶⁵ กิจการ 4:12 “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

การตอบสนองตามปกติต่อการยืนยันว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าก็คือ จันพระเยซูก็ทรงเป็น “แค่” มนุษย์นะสิ? หรือว่า “จะมีอะไรพิเศษเกี่ยวกับพระองค์หรือที่นอกเหนือจากการเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้เผยพระวจนะ และอาจารย์?” การคิดแบบนี้แสดงให้เห็นว่าเราที่แม้จะเป็นคริสเตียนก็ให้คุณค่ากับมนุษย์น้อยนิดเพียงใด และความเข้าใจของเรานั้นตั้งเพียงใดที่มนุษย์มีคุณค่าเพียงใดต่อพระเจ้า

เราประเมินคุณค่าของคนๆหนึ่งด้วยวิธีต่างๆ หลายคนประเมินคุณค่าของคนๆหนึ่งด้วยระดับความเป็นเพื่อนกับคนนั้น ถ้าเขาไม่ใช่เพื่อนที่ดีของเรา เขาก็จะมีค่าน้อยในสายตาของเรา บางคนประเมินคุณค่าของคนตามรายได้ของพวกเขา และกับบางคนแล้ว ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งยังมีค่าไม่คุ้มกับราคาของลูกกระสุนหนึ่งนัดด้วยซ้ำ

คริสเตียนทุกคนคุ้นกับความจริงที่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” นั้นไม่ได้บอกอะไรเราบางอย่างถึงคุณค่าของมนุษย์ในสายตาของพระเจ้าหรือ? พระเจ้าทรงให้คุณค่ากับมนุษย์ในแบบที่เราไม่เข้าใจ เราไม่ได้มองมนุษย์ในแบบที่พระเจ้าทรงมองมนุษย์ “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของเราก็ไม่ใช่ทางของเจ้า” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ (อิสยาห์ 55:8)

“เป็นแค่มนุษย์หรือ”? นั้นหมายความว่าอย่างไร? นั้นหมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากไปกว่ามนุษย์ที่แท้จริงหรือ? นั้นหมายความว่าพระองค์ไม่ได้มาจากโลกอื่น เช่นจากนอกโลกอย่างนั้นหรือ? มีอะไรผิดแปลกกับการที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหรือ? เราทุกคนไม่ใช่มนุษย์กันหรือ? มีปัญหาอะไรกับการที่พระองค์ทรงเป็นพวกเดียวกับเราไหม? ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) ทรงเป็นหนึ่งในพวกเรา และพระองค์ไม่ได้ทรง “ละอาย” ที่จะเรียกเราว่าพี่น้องของพระองค์⁶⁶ แม้ว่าเราจะยังห่างไกลจากความสมบูรณ์แบบเหมือนพระองค์

ประเด็นนี้เป็นปัญหาเฉพาะกับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเท่านั้น เพราะพวกเขาไม่คิดว่าพระเยซูทรงเป็นหนึ่งในพวกเดียวกับเราทั้งหมด เพราะตามหลักคำสอนของพวกเขาแล้ว พระเยซูทรงมีสองสถานะ คือสถานะที่เป็นพระเจ้าและสถานะที่เป็นมนุษย์ เป็นที่ชัดเจนว่า ใครก็ตามที่มีสถานะของ พระเจ้าก็จะไม่ใช่มนุษย์เหมือนอย่างเรา ไม่มีใครในพวกเราที่มีสองสถานะอยู่ในตัวเรา หรือจะพูดแบบสุภาพๆ ก็คือ ถ้ามีเราจะถูกมองว่าเป็นผู้ป่วยจิตเภท!

สถานะของคนๆหนึ่งนั้น ไม่เท่ากับตัวของคนนั่นเอง แต่เป็นเพียงส่วนประกอบสำคัญของคนๆนั้นเท่านั้น นี่เป็นเรื่องที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยอมรับโดยปริยายเมื่อพวกเขาถือว่าพระเยซูทรงมีสองสถานะ คือเป็นพระเจ้าและเป็นมนุษย์ แต่ก็ยังเป็นบุคคลเดียว ไม่ใช่สองบุคคล

พระเยซูจะทรงเป็นคนประเภทไหนหรือ ถ้าพระองค์ทรงเป็นรูปผสมของพระเจ้าและมนุษย์? นี่เป็นปัญหาที่ยากและจัดการได้ยากซึ่งคุกรุ่นมานานหลายปีที่เรียกกันว่าข้อโต้แย้งเรื่องศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระ

⁶⁶ ฮีบรู 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

เยซู สุดท้ายแล้วสิ่งที่ความเชื่อในตรีเอกานุภาพสามารถจะพูดเกี่ยวกับพระเยซูได้ก็คือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์โดยการรวมกันของสถานะทั้งสอง แต่พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นี้เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนเหมือนอย่างพวกเราเลย เนื่องจากการตั้งพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ขึ้นนั้น ไม่ได้ทำให้พระเยซูเป็นมนุษย์ที่แท้จริง นี่จะไม่เป็นการกันพระเยซูจากการเป็นพระเจ้าที่แท้จริงด้วยหรือ?

ตามคำนิยามแล้ว พระเจ้าจะมีสถานะของพระเจ้า ไม่ได้มีสถานะของมนุษย์ แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะโต้แย้งว่า สถานะพระเจ้าของพระเยซูนั้นมาจากการที่พระองค์ที่สองในพระเจ้าตรีเอกภาพมาบังเกิดเป็นพระเยซู แต่ทำไมจึงต้องหยุดอยู่ที่สถานะพระเจ้าของพระองค์ ซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดความสับสนในประเด็นนี้? ถ้าทุกส่วนของพระองค์ที่สองของพระเจ้าในตรีเอกภาพอยู่ในพระเยซูแล้ว เราจะแปลความเกี่ยวกับสถานะมนุษย์ของพระเยซูว่าอย่างไร? พระเยซูยังคงเป็นมนุษย์ทุกส่วนไหม? มีสองบุคคลอยู่ในพระเยซูไหม? ความคิดที่ว่าทั้งสองบุคคลอยู่ในพระเยซูเป็นเรื่องที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพต่อต้านอย่างมาก ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่มีสถานะของมนุษย์เพิ่มเข้ามา ไม่ใช่ตัวมนุษย์ แต่ผู้ที่ยังคงเป็นพระเจ้าอยู่นี้จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงได้อย่างไร?

แต่ตรงกันข้ามที่พระเยซูตามพระคัมภีร์ทรงเป็นมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนกับเราทุกคน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ได้ทรงเลือกที่จะสถิตอยู่ในมนุษย์คนนี้ “ความบริบูรณ์” ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ใน “พระกาย” ของพระเยซู (โคโลสี 2:9)⁶⁷ โดยที่ทั้งสองรวมกันเป็น “จิตวิญญาณเดียวกัน” (1 โครินธ์ 6:17)⁶⁸ นี่เป็นภาพที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ใหม่ในการรวมกันของพระเจ้าที่แท้จริงกับมนุษย์ที่แท้จริง

ข้อผิดพลาดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพทำให้เราชินที่จะคิดว่า ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า พระคัมภีร์ใหม่ก็จะไม่มีถ้อยคำอะไรเกี่ยวกับพระองค์ที่มีค่าควรจะประกาศ สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว คุณค่าของพระคริสต์จะอยู่ที่การเป็นพระเจ้าของพระองค์ หรือการเป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ไม่ใช่การเป็นแค่มนุษย์เท่านั้น แต่ความจริงที่เข้าใจได้ง่ายก็คือ พระสิริของพระคริสต์ตามพระคัมภีร์นั้นบดบังรัศมีพระสิริที่เราคิดว่าเป็นของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแบบทิ้งห่าง เราถูกชักนำผิด ๆ ให้เชื่อว่าพระคัมภีร์ใหม่มีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ เมื่อตามความเป็นจริงแล้วเราไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลดังกล่าวมีอยู่จริงในพระคัมภีร์ใหม่ด้วยซ้ำ ความจริงที่เข้าใจได้ง่ายนี้สามารถยืนยันได้โดยการค้นหาในคอมพิวเตอร์ว่าคำสำคัญของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า “พระเจ้าพระบุตร” นั้นไม่ได้มีอยู่ในพระคัมภีร์

“ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา”

เปาโลพูดถึง “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) พระสิริของพระเจ้าถูกสำแดงในพระเยซู ซึ่งแม้แต่คำพูดและการกระทำของพระเยซูก็มาจากพระบิดาผู้สถิตอยู่ใน

⁶⁷ โคโลสี 2:9 “เพราะในพระคริสต์พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระกายของพระองค์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) ฉบับไทยคิงเจมส์และฉบับ 1971 แปลว่า “เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” (ผู้แปล)

⁶⁸ 1 โครินธ์ 6:17 “แต่คนที่ร่วมตนเองเป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นหนึ่งกับพระองค์ในจิตวิญญาณ”

พระองค์ พระเยซูทรงเป็นเหมือนหน้าต่างโปร่งแสงที่มองผ่านได้ง่ายให้กับพระเจ้าดังที่ว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตูได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)⁶⁹

แต่คำกล่าวนี้อาจหมายถึงสิ่งที่ต่างไปเลยถ้าพระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระบิดาทุกประการและทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระองค์ เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ดังนั้นการที่ได้เห็นพระเยซูก็คือการได้เห็นพระเจ้าพระบุตร ไม่ได้เห็นพระเจ้าพระบิดา ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว เราไม่จำเป็นต้องเห็นพระบิดา เพราะการเห็นพระเจ้าพระบุตรก็เท่ากับการเห็นพระเจ้าพระบิดา ด้วยวิธีการที่เฉียบแหลมนี้เอง พระบิดาจึงถูกความเชื่อในตรีเอกานุภาพกำจัดออกไปด้วยความตั้งใจและด้วยความมุ่งหมายโดยแท้ สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่แล้ว พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่พวกเขานมัสการและอธิษฐานกับพระองค์ แม้ว่าบรรดา คริสเตียนจากกลุ่มคาริสเมติกจะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระองค์ที่สามในพระเจ้าตรีเอกภาพ มาเป็นศูนย์กลางของความเชื่อของพวกเขา ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพส่วนใหญ่ไม่มีความสนใจพระเจ้าพระบิดาอย่างแท้จริง เพราะนอกจากการส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกและการชุบพระบุตรให้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ได้ทรงทำอะไรบ้าง? เหมือนที่เพลงหนึ่งสรุปเอาไว้ว่า “พระเยซูทรงทำทุกสิ่ง”!

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตูได้เห็นพระเจ้า” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่บางคนอาจจะใช้เป็นสมการอัตลักษณ์ที่ พระเยซู=พระเจ้า สิ่งที่พระเยซูตรัสจริง ๆ ก็คือ “ผู้ที่ได้เห็นเราก็ตูได้เห็นพระบิดา” เราไม่สามารถใช้คำกล่าวนี้อธิบายสมการของอัตลักษณ์ได้ (พระบุตร=พระบิดา) นอกเสียจากว่าเราจะเข้าใจตามอย่างความเชื่อแบบโมดาลิสซึม (ซึ่งบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่เชื่อเช่นนั้น) ดังนั้นเมื่อเราเห็นพระเยซู เราก็คงจะไม่เห็นพระบิดาอยู่ตรงหน้าเรา (นี่เป็นความเชื่อแบบโมดาลิสซึม)⁷⁰ สิ่งที่เราจะเห็นก็คือความบริบูรณ์ของพระบิดาดำรงอยู่ในพระกายของพระเยซู (โคโลสี 2:9) นี่เองที่ทำให้พระเยซูเป็นพระฉายาของพระเจ้า พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นพระบิดาที่เห็นได้ชัด เพราะพระองค์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้” (โคโลสี 1:1)

การเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูและการสร้างใหม่

การเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูได้ถูกบันทึกไว้ในมัทธิวและลูกา (มัทธิว 1:18-25; ลูกา 1:26-38; 2:1-38) แต่ไม่มีพระกิตติคุณฉบับใดอธิบายความหมายของการเกิดนี้ การไม่มีคำอธิบายเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจเพราะการเกิดจากหญิงพรหมจารีไม่ใช่เหตุการณ์ธรรมดา เราควรจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไรถ้าไม่มีคำอธิบายให้ไว้? แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีข้อหนึ่งในลูกาที่เด่นชัดในเรื่องการเกิดจากหญิงพรหมจารีนี้

ลูกา 1:35 และทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสูดจะปกเธอ ดังนั้นเด็กที่จะเกิดมาจะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์และพระบุตรของพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

⁶⁹ ยอห์น 14:9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิป เรายู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเรามากหรือ? คนที่ได้เห็นเราก็ตูได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น?’”

⁷⁰ Modalism คือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นบุคคลเดียวที่ไม่แตกต่างกันที่สำแดงพระองค์เองในสามสถานะ

ปฐมกาล 1:2 แผ่นดินไม่มีรูปร่างและว่างเปล่า ทั้งความมืดอยู่เหนือพื้นผิวของที่ลึก และพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังปก [หรือ กำลังโอบ] อยู่เหนือผิวน้ำนั้น (ฉบับ ESV)

การปกของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือมารีย์ในลูกา 1:35 นั้นมีความคล้ายคลึงกับในปฐมกาล 1:2 ซึ่งกล่าวว่าในการทรงสร้างโลกนั้น “พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” นักวิชาการพระคัมภีร์เดิมหลายคนชี้ให้เห็นในข้อความภาษาฮีบรูว่า “กำลังปกอยู่เหนือ” นั้นหมายถึง “กำลังโอบอยู่เหนือ” (คำว่า “กำลังโอบ” หมายถึงการที่นกกกำลังโอบหรือกกไข่เพื่อฟักไข่)⁷¹

การเปรียบเทียบที่คล้ายคลึงกันของทั้งสองข้อระหว่างลูกา 1:35 กับปฐมกาล 1:2 (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์//พระวิญญาณของพระเจ้า และการปกคลุม // การปก/การโอบ) เผยให้เห็นความจริงที่สำคัญคือ การปกมารีย์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกี่ยวข้องกับการสร้างใหม่ ส่วนการที่พระวิญญาณโอบอยู่เหนือแผ่นดินที่ยังไม่มีรูปร่างนั้นเกี่ยวข้องกับการสร้าง “เก่า” (กายหรือโลกแห่งวัตถุ) การปก มารีย์โดยพระวิญญาณของพระเจ้านี้ ชี้ให้เห็นว่าการสร้างใหม่เป็นส่วนสำคัญของการสร้างในฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นโดยการ “เกิดจากพระวิญญาณ”

ความหมายของการเกิดจากหญิงพรหมจารีนั้นไม่ได้เผยให้เห็นเฉพาะในคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับ “การเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5) เท่านั้น แต่ยังเห็นได้อีกในคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับ “การสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15) ซึ่งเป็นคำที่เหมือนกันกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี ที่จะไม่สามารถเข้าใจได้ดีหาก “อยู่ดี ๆ” ก็ให้ไว้โดยไม่มีคำอธิบายหรือแบบอย่างที่มีมาก่อน

ไม่มีข้ออ้างสงสัยเลยที่คำว่า “ปก” (*episkiazō*) ในเรื่องราวของการเกิดจากหญิงพรหมจารีนี้ชี้กลับไปว่าการมีส่วนร่วมของพระวิญญาณในการสร้างในปฐมกาล (“พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” ปฐมกาล 1:2) คำว่า “ปก” ตรงนี้ (ภาษาฮีบรู *rachaph* ที่ใช้ที่อื่นก็มีแต่เฉพาะในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:11) เผยให้เห็นความคิดเรื่องของ “การปก”⁷²

พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำให้เกิดการสร้างใหม่ในมารีย์ โดยแทนที่สเปิร์มจากเชื้อสายของอาดัม ด้วยวิธีนี้พระเยซูจึงทรงเป็นเชื้อสายของอาดัมผ่านทางมารีย์ อีกทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างใหม่โดยฤทธิ์เดชแห่งการสร้างสรรค์ของพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ สิ่งนี้จะอธิบายคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับ

⁷¹ คีลและเดลิทซ์ (ปฐมกาล 1:2): “ทุกา ใน *Piel* ใช้กับการปกและการกกของนกเหนือลูกอ่อนของมันเพื่อให้ความอบอุ่นและการเจริญวัย ด้วยพลกำลังที่จำเป็นสำหรับลูกนก (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:11) ในลักษณะเช่นเดียวกับที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวเหนือที่ลึกในการทรงสร้างนั้นทุกชีวิตได้รับลมหายใจแห่งชีวิตของพระองค์เพื่อเติมเต็มพลกำลังที่จำเป็นสำหรับพวกเขา” นอกจากนี้ก็ยังมีข้อมูลใน *คู่มือวิเคราะห์และอธิบายปฐมกาล* ของจอห์น สกินเนอร์ หน้า 17-18 (“...พระวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งปรากฏเหมือนนกที่กกอยู่เหนือรังของมัน และอาจเป็นการแสดงให้เห็นหลักการภายในของชีวิตและแบบแผนที่ยังไม่ยุ่งเหยิง”); นอกจากนี้ยังมีข้อมูลของฟาร์ราและคอตเทอร์ลิส ใน *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์: ปฐมกาล* (“พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหว (คำตรงตัว, กำลังกก) อยู่เหนือผิวน้ำ”)

⁷² *คู่มืออธิบายพระคัมภีร์สำหรับนักเทศน์* กล่าวว่าลูกา 1:35 “เตือนให้เรานึกถึงคำเริ่มต้นของปฐมกาล ที่ผู้เขียนบอกถึงต้นกำเนิดของชีวิตในการสร้างในถ้อยคำว่า ‘พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหว [หรือ โอบ] อยู่เหนือพื้นผิวที่ลึกนั้น’” นอกจากนี้ก็ยังมีคู่มืออธิบายของ เอช เอ ดับบลิว มายเออร์ เกี่ยวกับลูกา 1:35

“ผู้ที่ถูกสร้างใหม่” ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15; เปรียบเทียบวิวรณ์ 21:5)⁷³ และเกี่ยวกับพระเยซูที่เป็น “มนุษย์จากสวรรค์” หรือเป็น “มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ” (1 โครินธ์ 15:45-49)

พระเยซูได้ทรงบังเกิดโดยฤทธิ์เดชแห่งการสร้างสรรค์ของพระวิญญาณของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้บรรดาผู้เชื่อซึ่งเป็นผลมาจากการอยู่ในพระคริสต์จึงถูกรวมเข้าไว้ในการสร้างใหม่ มาเป็นคนใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำการเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงบังเกิดจากพระวิญญาณเมื่อพระองค์ประสูติ ดังนั้นทุกคนจึงต้องเกิดจากพระวิญญาณดังที่กล่าวไว้ในคำพูดที่รู้จักกันดีกับนิโคเดมัสว่า “ท่าน (พหูพจน์) ต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7) และ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) นั่นก็คือ เขาจะไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำสำเร็จในพระเยซูนั้น พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำการสร้างใหม่ในมนุษย์ทุกคนเพื่อให้เขาหรือเธอเป็นสิ่งสร้างใหม่หรือคนที่ถูกสร้างใหม่โดยการบังเกิดจากพระวิญญาณเข้าในชีวิตใหม่ที่ดำเนินชีวิตโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่ภายในเขา (1 โครินธ์ 3:16; 2 โครินธ์ 6:16)⁷⁴ พระเจ้าทรงเห็นว่าเราจะเติบโตเป็น “ผู้ใหญ่เต็มที่ จนถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)⁷⁵ การเป็นคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่นั้น ไม่ใช่แค่เรื่องของความเชื่อในพระเยซู หรือแค่เชื่อว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา แต่เป็นเรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับการมาเป็นคนใหม่ที่เป็นเหมือนพระเยซูในการดำเนินชีวิตและในความคิดของเขา นี่คือนิยามของการเชื่ออย่างแท้จริงหรือเหมือนสิ่งที่เปาโลเรียกว่า “การเชื่อฟังตามความเชื่อ” (โรม 1:5; 16:26)⁷⁶ ความเชื่อที่แท้จริงจะรวมถึงการเชื่อฟังพระบิดาที่สะท้อนให้เห็นจากการที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์ ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น การอ้างใดๆก็ตามที่ไม่ได้มีการเชื่อฟังจนหมดหัวใจ ก็จะเป็นความเชื่อที่จอมปลอม

พระกิตติคุณทั้งหมดพูดถึงการที่เราเป็นสาวกของพระเยซู แต่ตอนนี้พระเยซูทรงอยู่ในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา แล้วเราจะติดตามพระองค์ได้อย่างไร? การติดตามพระเยซูในยุคปัจจุบันนี้หมายถึงการมีชีวิตที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระบิดา เหมือนที่พระเยซูทรงมีชีวิตที่อยู่ในความสัมพันธ์กับพระบิดา “พระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราในโลกนี้ก็เช่นนั้น” (1 ยอห์น 4:17)

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราก็คิดว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าที่มีสภาวะของมนุษย์ผนวกเข้ามาด้วย มนุษย์อย่างเรา ไม่สามารถหมายรวมว่าพระเยซูที่เป็นพระเจ้านี้จะมาเป็นหนึ่งในพวกเราได้ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เป็น “พระเจ้าพระบุตร” ละก็ นอกจากเราจะไม่สามารถถือรวมว่าพระองค์เป็นพวกเดียวกับเราแล้ว ก็ยังเป็นเช่นนั้นไม่ได้ด้วยซ้ำ ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแต่เราไม่ได้เป็น การหมายรวมตัวของเรากับผู้ที่เป็นพระเจ้า จะกลายเป็นการหมิ่นประมาทที่เทียบตัวของเราเสมอพระเจ้า

⁷³ 2 โครินธ์ 5:17 ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

⁷⁴ 1 โครินธ์ 3:16 “พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่าน”

⁷⁵ เอเฟซัส 4:13 “จนกว่าเราทุกคน...จะบรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์”

⁷⁶ โรม 1:5 “โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ให้ชนชาติต่างๆ เชื่อฟังตามความเชื่อนี้” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

เนื่องจากพระเจ้าไม่ได้ถูกนับรวมว่าเป็นหนึ่งในมนุษย์เหมือนพวกเรา แต่เป็นเป้าหมายในการนมัสการของเรา

เมื่อเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เรามองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการเกิดจากพระวิญญาณพระเยซู ในการเกิดจากหญิงพรหมจารี กับการที่เราจำเป็นต้องเกิดจากพระวิญญาณ นอกจากนี้เรายังมองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการที่พระเยซูทรงเป็นหัวปีของการสร้างใหม่กับการที่เราเป็นผู้มีส่วนในการถูกสร้างใหม่ นอกจากนั้นเราก็มองไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการที่พระเยซูทรงมี “ความบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า” ดำรงอยู่ในพระองค์ (โคโลสี 1:19)⁷⁷ กับการที่พระวิญญาณสถิตอยู่ในเราจนเรา “เต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 3:19)⁷⁸

ดังนั้นเราจึงมองไม่เห็นพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ชีวิตในฝ่ายวิญญาณของเราถอดแบบชีวิตของพระเยซู เราก็มองไม่เห็นเช่นเดียวกันว่าเป้าหมายในชีวิตของผู้เชื่อคือการเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เหมือนที่พระเยซูทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพื่อชีวิตของพระเจ้าจะได้สำแดงผ่านทางเราในรูปแบบเดียวกับที่ได้สำแดงผ่านทางพระเยซู นั่นเป็นความล้มเหลวที่มองไม่เห็นในแผนการนิรันดร์ของพระบิดานั้นเรา “ถูกกำหนดให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29)⁷⁹

ความล้มเหลวของเราที่มองไม่เห็นความจริงที่สำคัญเหล่านี้ ได้ส่งผลให้ความเชื่อของคริสเตียนถูกจำกัดวงไว้ในแง่ของการยอมรับตามหลักความเชื่อมากกว่า ซึ่งเป็นการมีความเชื่อแต่เปลือกนอกโดยที่ไม่เห็นความจำเป็นในการดำเนินชีวิตของเราให้เหมือนอย่างที่เราเชื่อได้ทรงดำเนินชีวิตของพระองค์ ในทุกวันนี้ เป็นเรื่องยากที่จะหาผู้ติดตามพระเยซูจนหมดหัวใจ ผู้ที่เต็มด้วยพลังและจิตวิญญาณที่มีพลัง แต่เปาโลกล่าวว่า “นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้พวกท่านเป็นคนบริสุทธิ์” (1 เธสะโลนิกา 4:3) และการเป็นคนบริสุทธิ์นี่คืออะไรหรือ ถ้าไม่ใช่กระบวนการทั้งหมดในการเป็นเหมือนพระเยซูที่เป็นพระเยซูตามพระคัมภีร์ โดยการ “เกิดจากพระวิญญาณ” และจากนั้นเป็นการถูกทำให้สมบูรณ์แบบโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่สถิตอยู่ภายใน?

เรื่องราวการเกิดจากหญิงพรหมจารีได้อ้างไว้โดยมัทธิวและลูกา แต่เหตุการณ์ที่ถือว่าสำคัญที่ทำให้เข้าใจตัวของพระเยซูคริสต์นั้น น่าสังเกตว่าการเกิดจากหญิงพรหมจารีไม่ได้มีกล่าวไว้ในไหนอีกในพระคัมภีร์ใหม่ ในคำกล่าวที่สำคัญในกาลาเทีย 4:4 ที่เปาโลสามารถจะกล่าวถึงการเกิดจากหญิงพรหมจารี แต่เปาโลก็ไม่ได้กล่าว เขากล่าวแต่เพียงว่าพระเยซู “ประสูติจากสตรีเพศ” โดยใช้คำกรีกธรรมดาว่า “ผู้หญิง” (*gynē*, เปรียบเทียบ *gynecology*) เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่คิดว่าจำเป็นจะต้องพูดว่า “เกิดจากหญิงพรหมจารี”

⁷⁷โคโลสี 1:19 “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์”

⁷⁸เอเฟซัส 3:19 “ให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”

⁷⁹โรม 8:29 “เพราะทุกคนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก”

แต่ความจริงที่การเกิดจากหญิงพรหมจารีปรากฏในพระกิตติคุณสองเล่มนั้นหมายความว่า ไม่สามารถจะมองข้ามเรื่องนี้ไปได้ ความจริงนี้หนุนคำสอนของเปาโลอย่างไม่มีข้อสงสัยในเรื่องที่พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:45) และเรื่องการสร้างใหม่ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17) เพื่อให้เข้าใจว่าการสร้างใหม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เราจะมาดูเรื่องราวของการเกิดจากหญิงพรหมจารีเรื่องราวจากมัทธิวนั้นมีความกระชับ

นี่คือเรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์ คือมารีย์มารดาของพระองค์ได้ตกปากรับคำจะแต่งงานกับโยเซฟ แต่ก่อนที่ทั้งสองจะอยู่กินด้วยกัน ก็พบว่ามารีย์กำลังจะมีบุตรโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 1:18 ฉบับ NIV)

มารีย์ตั้งครรภ์โดยทาง (ภาษากรีกคือคำว่า *ek*) พระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ใช่โดยทางโยเซฟ เพราะโยเซฟกับมารีย์ยังไม่ได้ “อยู่กินด้วยกัน” ในข้อ 20 มีรายละเอียดเพิ่มเติมว่า “เพราะว่าเธอได้ตั้งครรภ์สิ่งที่อยู่ในเธอโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ฉบับ NJB) คำว่า “ตั้งครรภ์” ตรงนี้จะต้องเข้าใจว่าเป็นการตั้งครรภ์ทางสายเลือด ความจริงแล้วคำว่า “มดลูก” ปรากฏในข้อ 18 แต่ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้แปลไว้ เพราะจะทำให้ภาษาอังกฤษแปลกไปจากปกติ หากแปลตามตัวอักษร⁸⁰

มารีย์ตั้งครรภ์ในมดลูกของเธอ เหมือนที่ผู้หญิงทั้งหลายตั้งครรภ์เพื่อเริ่มต้นกระบวนการของการเกิด (เปรียบเทียบกาลาเทีย 4:4, “ประสูติจากสตรีเพศ”)⁸¹ ในกรณีของมารีย์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งกำเนิดของการตั้งครรภ์ มีรายละเอียดเพิ่มเติมบางอย่างให้ไว้ในลูกา 1:35

ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือ (*epeleusetai epi*) เธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปก (*episkiasei*) เธอ เพราะฉะนั้นเด็กที่จะเกิดมานั้นจะถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ และได้ชื่อว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ฉบับ ESV)

พระคัมภีร์กล่าวถึงพระวิญญาณที่มาอยู่เหนือคนของพระเจ้าในถ้อยคำเช่น “พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาอยู่เหนือ” (กันดารวิถี 24:2; 1 ซามูเอล 19:20, 23; 2 พงศาวดาร 15:1) หรือ “พระวิญญาณ ของพระยาห์เวห์เสด็จลงมาเหนือ” (2 พงศาวดาร 20:14) หรือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิต” (กิจการ 19:6) พระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่เหนือคนเหล่านั้น เพื่อให้สามารถทำกิจที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้พวกเขาทำ คำกรีกว่า “มาอยู่เหนือ” ก็ใช้ในกิจการ 1:8 ที่พระวิญญาณมาอยู่เหนือเหล่าสาวกในวันเพ็นเทคอสต์ เพื่อให้พวกเขาสามารถทำพันธกิจซึ่งมีความสำคัญอย่างมากในการนำความรอดมาสู่โลกนี้

“การปก” (*episkiazō*) ในลูกา 1:35 เผยให้เห็นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า คำเดียวกันนี้ก็ใช้ในอพยพ 40:35 (ฉบับ LXX)⁸² ที่เมฆแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้าปกคลุมเต็มเต็นท์นัดพบ คือเต็มพลับพลา คำว่า

⁸⁰ มัทธิว 1:18 มีข้อความ *ἐκ πνεύματος ἁγίου* แปลคำต่อคำก็คือ “ในมดลูกของเธอมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ตรงนี้คำกรีกสำหรับ “มดลูก” (*gastēr*) ยังพบในลูกา 1:31 (“เธอจะตั้งครรภ์ในมดลูกของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง”) ที่โครงสร้างประโยคช่วยให้แปลเป็นภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีคำว่า “มดลูก” ปรากฏอยู่ในฉบับภาษาอังกฤษส่วนใหญ่

⁸¹ หรือแปลตรงตัวว่า “บังเกิดจากผู้หญิงคนหนึ่ง” (ผู้แปล)

“ปก” (หรือ “ปกคลุม”) ก็ใช้ในที่อื่นอีกเมื่อเมฆปกคลุมเปโตร ยาขอบ และยอห์นในเหตุการณ์ที่พระกายของพระเยซูเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา (มาระโก 9:7; มัทธิว 17:5; ลูกา 9:34) คำนี้ใช้ในสดุดี 91:4 (90:4 ในฉบับ LXX)⁸³ ที่พระยาห์เวห์จะทรง “ปก” และปกป้องประชากรของพระองค์ เหมือนเช่นนกอินทรี

การเกิดจากหญิงพรหมจารีและลำดับวงศ์ตระกูล

เกซา เวอร์เมส⁸⁴ชี้ให้เห็นว่าปัญหาสำคัญในเรื่องสองลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูที่ระบุในมัทธิวและลูกา (มัทธิว 1:1-17; ลูกา 3:23-38) ก็คือข้อเท็จจริงที่ลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสองยึดทางเชื้อสายของโยเซฟ ไม่ใช่ของมารีย์ แต่ถ้าโยเซฟไม่ใช่บิดาทางสายเลือดของพระเยซู ลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้ก็จะไม่มีส่วนสำคัญในการสืบเชื้อสายของพระเยซูจากดาวิด แล้วเช่นนั้นจะมีประโยชน์อะไรที่จะลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้เสียยี่ดียว?

หากลำดับวงศ์ตระกูลจะมีความหมายใด ๆ การเกิดจากหญิงพรหมจารีนั้นไม่สามารถจะเข้าใจได้ง่าย ๆ ในแบบที่กันโยเซฟออกจากความเป็นพ่อของพระเยซูในลักษณะที่สำคัญบางอย่าง ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เช่นว่า โยเซฟเป็นพ่อบุญธรรมของพระเยซู นั่นก็คือ เป็นพ่อตามกฎหมายแต่ไม่ใช่ตามสายเลือดนั้นเป็นข้อเสนอที่ไม่น่าเชื่อถือ เวอร์เมสชี้ให้เห็นว่า “ความเป็นพ่อ” แบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในกฎหมายของชาวยิวเกี่ยวกับเชื้อสาย การยอมรับดังกล่าวจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในกรณีของพระกิตติคุณมัทธิว เพราะถูกเขียนขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านทั้งหลายที่เป็นชาวยิวเห็นถึงการรับรองพระเยซู พระเมสสิยาห์ว่าเป็นเชื้อสายของดาวิด

หากการเกิดจากหญิงพรหมจารีจะมีความหมายที่สำคัญใด ๆ นั้น จะต้องเข้าใจในแง่จิตวิญญาณก่อน ความตั้งพระทัยของพระเจ้าในการเกิดจากหญิงพรหมจารีก็คือ ทำให้เกิดการสร้างใหม่โดยที่พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปี (เปรียบเทียบกับ “บุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง” โคลอสี 1:15) เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของการสร้างใหม่ การสร้างใหม่นี้ตรงกันข้ามกับการสร้างเก่าซึ่งสิ้นสุดในการสร้างอาดัมมนุษย์คนแรก ที่คล้ายกันมากกับพระเยซู ผู้เป็นอาดัมคนสุดท้าย (1 โครินธ์ 15:45)

อาดัมไม่ได้ถูกสร้างจาก *ex nihilo* (จากความว่างเปล่า) แต่จากธุลี หรือพูดได้ว่าเขาถูกสร้าง ถูกปั้น และทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากธุลีดินมากกว่า ตรงกันข้ามกับเอวาที่ไม่ได้ถูกสร้างจากธุลีดินในลักษณะเดียวกับอาดัม แต่ถูกสร้างขึ้นจากซี่โครงของอาดัม จะเห็นว่าเป็นมนุษย์สองคนที่ถูกสร้างด้วยวิธีที่ต่างกัน แต่ทั้งสองก็มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์และอย่างเท่าเทียมกัน

จุดประสงค์ของการพูดเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การเกิดของพระเยซูตราบเท่าที่พระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับโยเซฟ (เป็นที่เข้าใจว่ามีความเกี่ยวข้อง) ทำให้เกิดความเป็นไปได้ว่า ในการสร้างใหม่ใน

⁸² อพยพ 40:35 “โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบไม่ได้ เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และพระรัศมีของพระยาห์เวห์ก็อยู่เต็มพลับพลา”

⁸³ สดุดี 91:4 “พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะลี้ภัยอยู่ในปีกของพระองค์”

⁸⁴ การประสูติ: ประวัติศาสตร์และพงศาวดาร, หน้า 26-47, เกซา เวอร์เมส เป็นผู้รอบรู้ที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับม้วนหนังสือเดดซี และเบื้องหลังการเป็นชาวยิวของพระเยซู

ครรรค์ของมารีย์นั้น องค์ประกอบบางอย่างของโยเซฟ “ถูกดึงมา” ซึ่งสร้างโครงสร้างพื้นฐานสำหรับร่างกายของพระเยซู ในลักษณะที่คล้ายกับการสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม

เรานำเสนอสิ่งนี้เป็นไปได้โดยไม่ได้ตั้งใจในเรื่องนี้ และยินดีรับคำอธิบายอื่น ๆ ที่อาจเพิ่มความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี แต่คำอธิบายนี้ดูเหมือนจะสอดคล้องกับข้อมูลในพระคัมภีร์โดยไม่ขัดกับหลักการพระคัมภีร์แต่อย่างใด มันแก้ปัญหาคำปริศนาการสืบเชื้อสายของพระเยซูผ่านทางโยเซฟทันทีและให้คำชี้แจงเหตุผลในการลำดับวงศ์ตระกูลที่ยืดยาวนี้ ยิ่งกว่านั้นเท่าที่ฉันรู้จักคือ จนถึงตอนนี้ก็ไม่พบข้อเท็จจริงที่ดีกว่าหรือน่าเชื่อกว่านี้

ข้อวินิจฉัยนี้ช่วยแก้ปัญหา คือถ้าไม่มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างพระเยซูกับโยเซฟ ไม่เช่นนั้นแล้วพระเยซู “บุตรของดาวิด” (มัทธิว 1:1) จะถูกกล่าวถึงว่าสืบเชื้อสายมาจากเชื้อวงศ์ของดาวิดได้อย่างไร? คำอธิบายทางเลือกใด ๆ เกี่ยวกับการเกิดจากหญิงพรหมจารี จะต้องตอบคำถามนี้เกี่ยวกับเชื้อสายของดาวิด

แต่ในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ที่พระเจ้าพระบุตรผู้เสด็จมาจากสวรรค์และเป็นผู้ขับเคลื่อนสำคัญในพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น จะมีเชื้อสายทางโลกที่สามารถสืบย้อนกลับไปถึงอาดัม หรือแม้แต่เชื้อวงศ์ของดาวิดได้อย่างไร? ลำดับวงศ์ตระกูลเป็นการสืบย้อนเชื้อสายของผู้ สืบเชื้อสายของมนุษย์มากกว่าผู้สืบเชื้อสายของพระเจ้าผู้ดำรงนิรันดร์จากต้นกำเนิดในสวรรค์ หากพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ พระองค์ก็จะไม่สามารถมีลำดับวงศ์ตระกูลได้

ความจริงที่ว่าลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสองได้ให้เราไว้ในลักษณะที่ชัดเจนและตามความจริง ทั้งยังเป็นมนุษย์และคนเดินดินนั้น เป็นข้อบ่งชี้มากขึ้นว่าพระเยซูตามในพระคัมภีร์ไม่เหมือนกับพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ยิ่งกว่านั้นลำดับวงศ์ตระกูลไม่สามารถจะมีขึ้นเพียงเพื่อ “สภาวะมนุษย์” ของพระคริสต์ เพราะสภาวะไม่ได้แทนตัวของคน ๆ นั้น

ลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิวและลูกาประกาศว่า พระเยซูตามในพระคัมภีร์เป็นมนุษย์อย่างแท้จริงในทุกแง่ของคำ ในเวลาเดียวกันลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านั้นจะตัดโอกาสพระคริสต์ตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าเป็นมนุษย์ที่แท้จริง เพราะว่าพระเจ้าพระบุตรที่แม้จะมีสภาวะของมนุษย์ก็ไม่สามารถมีลำดับวงศ์ตระกูลของมนุษย์ได้ ดังนั้นตั้งแต่เริ่มต้นของพระคัมภีร์ใหม่จะเห็นได้ว่าพระเยซูตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่ใช่มนุษย์ที่แท้จริง

ลำดับวงศ์ตระกูลของลูกาจบลงด้วยอาดัมที่ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” (ลูกา 3:38)⁸⁵ นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณสี่เล่มที่อาดัมถูกเรียกด้วยคำเรียกนี้ แต่ในพระกิตติคุณลูกา (1:35)⁸⁶ พระเยซูก็ถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เนื่องจากว่าพระองค์ทรงบังเกิดจากพระวิญญาณ เห็นได้ชัดว่าลูกาไม่มีปัญหาในการเรียกทั้งอาดัมและพระคริสต์ด้วยคำเรียกเดียวกันว่า “บุตรของพระเจ้า” ผู้เชื่อทั้งหลายที่เกิดจาก

⁸⁵ ลูกา 3:38 “โคโนนเป็นบุตรของเอโนส เอโนสเป็นบุตรของเซท เซทเป็นบุตรของอาดัม อาดัมเป็นบุตรของพระเจ้า”

⁸⁶ ลูกา 1:35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่เกิดมานั้นจะได้อธิว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระวิญญาณก็เป็นบุตรของพระเจ้าเช่นกัน (กาลาเทีย 4:6; โรม 8:14)⁸⁷ ดังนั้นจึงไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ใหม่กับการกลับคำ “พระบุตรของพระเจ้า” มาเป็น “พระเจ้าพระบุตร” ให้เป็นคำเรียกของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ว่าผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทุกคนจะกล่าวพูดว่า “พระเจ้าพระบุตร” เป็นคำกำหนดใหม่ที่ถูกต้องของ “พระบุตรของพระเจ้า” แต่การที่พวกเขาไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือการยอมรับโดยปริยายว่าการใช้คำกลับกันนี้มีแรงจูงใจมาจากหลักคำสอน

การที่อาดัมถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” เหมือนกับพระเยซูนั้น ไม่ได้ทำให้อาดัมเท่าเทียมกับพระเยซู พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าอาดัมมาก เพราะพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ แต่กระนั้นทั้งสองก็มีบางสิ่งที่เหมือนกัน คือทั้งสองเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและทั้งสองเป็นพระฉายาของพระเจ้า แต่ในขณะที่อาดัมเป็นหัวปีของมนุษยชาติในด้านกายภาพนั้น พระเยซูทรงเป็นหัวปีของมนุษยชาติใหม่ คือการถูกสร้างใหม่ ซึ่งประชากรของเจ้ามีส่วนในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ และโดยการบังเกิดจากพระวิญญาณองค์เดียวกันของพระยาห์เวห์เช่นเดียวกับพระเยซู

บทเพลงสรรเสริญของมารีย์

ลูกา 1:46-55 (บทเพลงสรรเสริญ, ฉบับ ESV)

- ⁴⁶ มารีย์จึงกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้า ยกย่ององค์ผู้เป็นเจ้า
- ⁴⁷ และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
- ⁴⁸ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรฐานะอันต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์ ดุเถิด เพราะต่อแต่นี้ไป คนทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร
- ⁴⁹ เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์บริสุทธิ์
- ⁵⁰ และพระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ในทุกชั่วอายุ
- ⁵¹ พระองค์ได้ทรงสำแดงอำนาจด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้คนที่มิใช่เยอหังในความคิดส่วนลึกของเขาให้กระจัดกระจายไป
- ⁵² พระองค์ได้ทรงปลดผู้มีอำนาจลงจากบัลลังก์ของพวกเขา และได้ทรงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น
- ⁵³ พระองค์ได้ทรงให้ผู้หิวโหยได้อิ่มด้วยสิ่งดี และทรงส่งผู้ที่มั่งมีไปมือเปล่า
- ⁵⁴ พระองค์ได้ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ในการระลึกถึงพระเมตตาของพระองค์
- ⁵⁵ ตามที่พระองค์ตรัสไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา และกับพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์”

บทเพลงที่รู้จักกันดีของมารีย์เริ่มต้นด้วยคำว่า “จิตใจของข้าพเจ้า ยกย่ององค์ผู้เป็นเจ้า” มีหลายประเด็นให้เห็นเมื่อพิจารณาบทเพลงนี้ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพระยาห์เวห์ “ผู้สูงสุด” (ตามที่เรียกพระองค์ใน

⁸⁷โรม 8:14 เพราะว่าพระวิญญาณของเจ้าทรงนำใคร คนนั้นก็บุตรของพระเจ้า

บทเพลง, ข้อ 32, 35; เปรียบเทียบข้อ 76)⁸⁸ เป็นศูนย์กลางที่แท้จริงในการสรรเสริญของมารีย์ ประการที่สองบทเพลงนี้ท่วมทับไปด้วยความรู้สึกขอบพระคุณต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้สูงสุด เพราะความจริงที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจทุกอย่างได้ทรงให้ความสนใจกับมารีย์หญิงต่ำต้อยที่ไม่มีฐานะทางสังคม ประการที่สาม สิ่งที่น่าทึ่งสำหรับคุณแม่มือใหม่ที่กำลังจะตั้งครรภ์ก็คือ ไม่มีที่ไหนเลยในบทเพลงของเธอที่เธอเอ่ยถึงทารกที่จะเกิดกับเธอ ธรรมดาแล้วหญิงที่ตั้งครรภ์มักจะมุ่งความสนใจไปที่ลูกน้อยของเธอที่จะมาเกิด แต่เป็นที่ชัดเจนว่าบทเพลงของเธอไม่ได้กล่าวถึงพระเยซู แต่บทเพลงนี้กลับมุ่งเน้นอยู่ที่พระยาห์เวห์แทน มารีย์เป็นหญิงที่มีพระยาห์เวห์เป็นจุดศูนย์กลางอย่างน่าอัศจรรย์ใจ และนี่ช่วยอธิบายการที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกเธอให้เป็นมารดาทางเนื้อหนังผู้ให้กำเนิดพระเยซู เราจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกมารีย์แบบสุ่มเลือกหรือไม่มีเหตุผล

สิ่งที่เกิดขึ้นจากข้อสังเกตเหล่านี้ก็คือ ความเข้าใจอันน่าทึ่งของมารีย์ถึงพระลักษณะของพระยาห์เวห์ที่ดึงใจเธอให้อุทิศตนเต็มที่ต่อพระองค์ เธอรู้จักพระยาห์เวห์ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ในทางปฏิบัติจริงมากที่สุด

เมื่อบรรดานักศาสนศาสตร์พูดในทางทฤษฎีถึงความรอบรู้ทุกสิ่ง การสถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ และฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้านั้น คุณลักษณะเหล่านี้ของพระเจ้ามีความหมายอะไรในชีวิตจริงหรือ? สำหรับมารีย์แล้ว ความรอบรู้ทุกสิ่งของพระเจ้าหมายความว่า ท่ามกลางผู้คนมากมายที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินโลกและโดยเฉพาะในอิสราเอล พระองค์ทรงให้ความสนใจกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่มีความสำคัญในสังคม เพราะพระองค์ทรงให้ความสนใจคนที่ไม่มีความสำคัญของโลกนี้ มารีย์จึงเป็นคนหนึ่งในหมู่คนเหล่านั้นสำหรับเธอแล้ว นั่นคือความหมายที่แท้จริงของความรอบรู้ทุกสิ่งของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ความรอบรู้ทุกสิ่งเท่านั้นแต่ทั้งการสถิตอยู่ทั่วไปในทุกที่ด้วย ที่พระเจ้าทรงให้ความสนใจพระทัยกับมารีย์ไม่ใช่จากที่ไกลโพ้นในสวรรค์เบื้องบน แต่จากเบื้องล่างในอิสราเอลที่เธออยู่ การที่เธอพูดกับพระเจ้าโดยตรงในบทเพลงอธิษฐานของเธอนั้น แสดงให้เห็นว่าเธอตระหนักถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ และมั่นใจว่าพระองค์ทรงเจียพระกรรมของพระองค์ฟังเธอ

ในบทเพลงของมารีย์นั้น ฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้าเห็นได้จากฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทำให้มีการบังเกิดของมนุษย์ทางหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง และในการทำเช่นนั้นก็สำเร็จตามพระสัญญาของพระองค์ที่ทำไว้มาช้านานกับอับราฮัมซึ่งเธอได้เอ่ยชื่อ การรู้ซึ่งถึงความรักของพระยาห์เวห์จากประสบการณ์ของเธอ นั้นยิ่งกว่าการเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้าจากทฤษฎีของนักศาสนศาสตร์ทั้งหลายที่ไม่ได้รู้จักพระองค์จากประสบการณ์

มีคำกล่าวอื่น ๆ ในบทเพลงสั้น ๆ แต่ลึกซึ้งของมารีย์ ที่เผยให้เห็นถึงความเข้าใจของเธอ เกี่ยวกับฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ เช่น การที่พระองค์ทรงปลดปล่อยผู้มีอำนาจและผู้ที่ถูกกบฏ และทรงยก

⁸⁸ ลูกา 1:32 “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน”

คนยากจนและคนต่ำต้อยขึ้น แต่จะเป็นใครเล่า ถ้าไม่ใช่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่ได้สอนความจริง เช่นนี้แก่เธอ และให้ความเข้าใจอันยอดเยี่ยมเช่นนี้เกี่ยวกับพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวแก่เธอได้?

แม้ว่าพระเยซูจะไม่ได้ถูกกล่าวถึงมากนักในบทเพลงของเธอ แต่ก็ชัดเจนจากบริบทว่าบทเพลงนี้มุ่งไปที่พระเยซูผู้เป็นเครื่องมือที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้ แต่กระนั้นก็เป็นพระยาห์เวห์ ไม่ใช่พระเยซู ที่ยังคงเป็นศูนย์กลางตลอดเวลาของบทเพลงแห่งความรักภักดีของมารีย์ แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไปในทิศทางตรงกันข้ามโดยการกีดกันพระยาห์เวห์และยกย่องพระเยซูให้เท่าเทียมกับพระองค์ มารีย์คงจะพบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องน่ารังเกียจและแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของคริสเตียนแตกต่างไปไกลแค่ไหนจากความเชื่อของคนของพระเจ้าอย่างเช่นมารีย์

ความรักภักดีที่มอบให้กับมารีย์ในคริสตจักรคาทอลิก แม้กระทั่งตั้งชื่อให้เธอเป็นพระมารดาของพระเจ้านั้น ก็ยังเป็นเรื่องน่ารังเกียจมากขึ้นต่อสตรีที่มีความเชื่อและถ่อมตน ผู้ที่ “ได้รับพรในบรรดาสตรีทั้งหมด” (ข้อ 42, 48)⁸⁹

บรรดาคริสเตียนในทุกวันนี้ที่มี “พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง” ไม่ได้เป็นครอบครัวในฝ่ายวิญญาณเดียวกับมารีย์ นั่นก็คือครอบครัวของบรรดาผู้ที่มีพระยาห์เวห์เป็นจุดศูนย์กลาง ในขณะที่ถวายพระเกียรติพระเยซูที่ทรงสมควรได้รับ

“การขยายความ” ของมารีย์เกี่ยวกับพระลักษณะของพระยาห์เวห์ที่ให้ความสนพระทัยกับสถานการณ์ของโลกแบบปฏิบัติจริง แม้แต่การยกชูคนยากจนขึ้นและทำให้คนเยอหยิ่งต่ำลงนั้น ก็สะท้อนให้เห็นในคำเทศนาบนภูเขาซึ่งพระเยซูจะทรงสอนในเวลาต่อมาเมื่อเริ่มพันธกิจของพระองค์

การเลี้ยงดูพระเยซูของมารีย์

ในศาสนาของยิวนั้น แม่จะมีหน้าที่เลี้ยงดูลูก ๆ ในครอบครัวของเธอ และเนื่องจากความสำคัญอยู่ที่การอบรมเลี้ยงดูเด็กในทางศาสนาของยิว เด็กจะได้ชื่อว่าเป็นเด็กยิว หากแม่ของเขาหรือของเธอเป็นยิวในขณะที่ไม่ได้นับเชื้อชาติ สัญชาติ เผ่าพันธุ์ ฯลฯ ของพ่อ

นี่คือความเป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณที่ไม่ธรรมดาของมารีย์ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการอบรมเลี้ยงดูพระเยซู แต่นี่เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญในความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็น พระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพจริง พระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดาของพระองค์ และก็คงไม่มีความจำเป็นที่จะให้มารีย์ทำหน้าที่สำคัญนี้ซ้ำซ้อนในการอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ ตามศาสนายิว

⁸⁹ ลูกา 1:48 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรฐานะอันต่ำต้อยของทาสีของพระองค์ ดุเถิด ต่อแต่นี้ไปคนทุกยุค จะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร (ฉบับ ESV) พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับอื่น ๆ แปลว่า “จะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก” ยกเว้นฉบับอมตธรรมร่วมสมัย (ผู้แปล)

คริสตจักรยุคแรกมีเรื่องเล่าที่ไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับวัยเด็กของพระเยซู เช่น เรื่องที่พระองค์ทรงปั้นนกจากโคลนแล้วระบายลมหายใจให้พวกมัน แล้วก็ปล่อยพวกมันให้บินไป นี่เป็นการเล่าเรื่องในแบบเพื่อฝันที่ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติบางคนชอบ โดยลดระดับความคิดเรื่องการทรงสร้างให้เด็กสนุก

แต่ถ้าเราเข้าใจความคิดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับครอบครัว เราจะชื่นชมบทบาทที่สำคัญของมารีย์ในชีวิตช่วงต้นของพระเยซู นั่นคือจวบจนพระองค์ทรงมีอายุ 13 ปี ซึ่งเป็นอายุที่ถือว่าโตเป็นผู้ใหญ่ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพระเยซูในวัย 12 ปีที่พระวิหาร (ลูกา 2:41-52) พระองค์ทรงสนทนาโต้ตอบกับพวกอาจารย์ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมพระคัมภีร์นั้น เป็นผลอย่างมากจากอิทธิพลที่พระองค์ทรงได้รับจากมารดาของพระองค์ในการอบรมเลี้ยงดู เพราะว่าพระเยซูไม่น่าจะสามารถโต้ตอบได้อย่างมีความหมายกับบรรดาอาจารย์ในพระวิหาร ถ้าพระองค์ไม่ได้มีความเข้าใจพระคัมภีร์มาอย่างดีเยี่ยม แต่ตามหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพแล้ว พระเยซูทรงมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ตั้งแต่เริ่มแรกเนื่องจากถูกตั้งให้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์ ทำให้เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในพระวิหารจึงเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้น ไร้ประโยชน์ และตามจริงแล้วน่าเบื่อ เพราะมันไม่ได้พิสูจน์อะไรนอกจากประเด็นที่เห็นได้ชัดมากกว่าพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าน่าจะรู้อะไรทุกสิ่ง

ความจริงที่ว่าเด็กชายอายุสิบสองปีสามารถสนทนาโต้ตอบคำถามลึก ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้นั้น อย่างน้อยที่สุดก็พิสูจน์ได้ว่า พระองค์เป็นเด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกับพระองค์ แม้ว่าไม่จำเป็นที่พระองค์จะต้องมีลักษณะที่พิเศษกว่าใครในแง่

พระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา

เพื่อให้มีความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ การศึกษาคำเรียกต่างๆ ที่เรียกพระองค์ในพระคัมภีร์ใหม่จะเป็นประโยชน์ แต่คำเรียกหนึ่งที่น่าจะโดดเด่นโดยไม่ปรากฏให้เห็นก็คือ พี่น้อง คำเรียกนี้มีปรากฏให้เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ไม่ปรากฏให้เห็นในหนังสือต่างๆ ที่เกี่ยวกับคำเรียกพระคริสต์ ผมมีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ *คำเรียกพระเยซู* ที่เขียนโดยนักวิชาการชื่อวินเซนต์ เทย์เลอร์⁹⁰ อันที่จริงมีหนังสือหลายเล่มที่มีชื่อเดียวกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับ การให้ข้อคิดในฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่งานเขียนทางวิชาการ แต่ไม่ว่าจะเกี่ยวกับวิชาการหรือให้ข้อคิดในฝ่ายวิญญาณ มันก็ยากที่ คุณจะเจอหนังสือสักเล่มเกี่ยวกับคำเรียกพระเยซูที่มีคำเรียกพระองค์ว่า “พี่น้อง” รวมอยู่ด้วย

เหตุผลที่ชัดเจน คือเมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราได้หลีกเลี่ยงสิ่งที่เราไม่ชอบในการคิดว่าพระเยซูผู้เป็นพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้นจะเป็นพี่น้องของเรา ความเชื่อในตรีเอกานุภาพได้ปิดตาเราจนไม่เห็นสิทธิพิเศษที่พิเศษในการเกี่ยวข้องกับพระเยซูในฐานะพี่น้องของเรา และทำให้เราต้องสูญเสียความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดของเราไป พระองค์ไป หนังสือของเทย์เลอร์มีคำเรียกพระเยซูอย่างละเอียดในพระคัมภีร์ใหม่ถึง 42 คำเรียก แต่คำเรียกว่า “พี่น้อง” ไม่ได้เป็นหนึ่งในนั้น เราอาจคิดว่า “พี่น้อง” เป็นหนึ่งในคำเรียกที่มีค่าที่สุดที่จะทำให้พระองค์เป็นที่รักของเรา แต่หลักคำสอนของการเป็นพระเจ้าพระบุตรได้ขวาง

⁹⁰ “The Titles of Jesus” เขียนโดย Vincent Taylor

เราจากการคิดว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา ยกเว้นในทางทฤษฎี และซึ่งเอาความเข้าใจในความต้องการของเราที่พระเยซูที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับเราไปเสีย เรากลายเป็นคนยากจนทางจิตวิญญาณจากการสูญเสียความใกล้ชิดนี้ เป็นความจริงที่พระเยซูทรงเป็นศิระและองค์เจ้านายของเรา แต่ถ้าเราเน้นคำเรียกเหล่านี้โดยกันคำเรียกสำคัญอื่น ๆ ออกไป เราก็จะตั้งระยะห่างระหว่างพระเยซูกับตัวเราเองที่จะเป็นการสูญเสียทางจิตวิญญาณอย่างมหันต์ของเรา คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องพื้นฐานของพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา ดังนั้นอะไรคือหลักฐานทางพระคัมภีร์ในเรื่องนี้?

เราถูกเรียกอย่างชัดเจนว่าเป็นพี่น้องของพระเยซู มีการกล่าวถึงบรรดาผู้เชื่อว่า พระเยซู “ไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง” (ฮีบรู 2:11) นี้แม้ว่าพระเยซูจะทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่ตรงกันข้ามกับบรรดาผู้เชื่อของพระองค์ที่ไม่สมบูรณ์แบบซึ่งรวมถึงเปาโลด้วย สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงพระทัยอันสูงส่งของพระเยซู ซึ่งเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งของความสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวหรือหนึ่งเดียว⁹¹ของพระเจ้าเพราะพระองค์เพียงผู้เดียวทรงสมบูรณ์แบบ แต่ถึงอย่างนั้นเราก็เป็นบุตรของพระเจ้าด้วยและเพราะฉะนั้นเราจึงเป็นพี่น้องของพระเยซู ดังจะเห็นได้ในข้อต่อไปนี่ (ทั้งหมดมาจากฉบับ ESV ยกเว้นระบุไว้อย่างอื่น)

โรม 8:29 บรรดาคนที่พระองค์ (พระเจ้า) ได้ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามแบบอย่างพระบุตรของพระองค์ เพื่อว่าพระองค์ (พระเยซู) จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก (ฉบับ CJB)

มัทธิว 25:40 “สิ่งที่พวกท่านทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา ก็เหมือนทำกับเรา”

มัทธิว 28:10 “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปที่กาลิลี”

ยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสกับนางว่า “อย่าหวังเห็นเราได้เลย เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า ‘เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน’”

แม้หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และหลังจากที่พระองค์ได้รับพระกายที่เต็มด้วยพระรัศมีซึ่งสามารถผ่านผนังและประตูที่ปิดได้ พระเยซูก็ยังคงตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์ว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ ก่อนหน้านั้นผมไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูได้ทรงกล่าวบ่อยแค่ไหนถึงเหล่าสาวกของพระองค์และผู้ทีกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าว่าเป็นพี่น้อง ไม่ว่าจะพี่น้องของพระเยซูเอง (มัทธิว 12:49, 50; 25:40; 28:10; มาระโก 3:33, 34, 35; ลูคา 8:21;⁹²ยอห์น 20:17) หรือเป็นพี่น้องต่อกัน (มัทธิว 5:47; 7:3, 4,

⁹¹ หรือไม่เหมือนใคร

⁹² ลูคา 8:21 “มารดาของเราและพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและทำตาม”

5; 18:15,35; 23:8; ลูคา 6:41,42; 17:3; 22:32)⁹³ พระเยซูตรัสถึงผู้หญิงที่สูงอายุว่า “มารดา” และผู้หญิงที่อายุน้อยว่า “น้องสาว” ของพระองค์ดังนี้

แต่พระองค์ตรัสกับชายที่ทูลพระองค์ว่า “ใครเป็นมารดาของเราหรือ? และใครเป็นพี่น้องของเราหรือ?” และทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ไปทางเหล่าสาวกของพระองค์แล้วตรัสว่า “นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา เพราะใครก็ตามที่ทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็เป็นพี่น้องชายและพี่น้องหญิงและมารดาของเรา” (มัทธิว 12:48-50 ฉบับ ESV)

มีเพลงชีวิตคริสเตียนที่ยืนยันไว้อย่างดีว่า พระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา บทเพลงที่มีชื่อเสียงที่ชื่อ “แสนยินดี แสนยินดี เรายกย่องพระองค์” ที่แต่งเนื้อร้องโดยเฮนรี แวน ไคก์ และเรียบเรียงเสียงดนตรีโดยบิโรเฟิน⁹⁴ กล่าวไว้ในตอนที่สามว่า

พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา พระคริสต์ทรงเป็นพี่ชายของเรา
ทุกคนที่ดำเนินในความรัก ก็เป็นของพระองค์⁹⁵

เต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่เกิด

พระเยซูได้ทรงบังเกิดในครรภ์ของมารีย์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงเต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่พระองค์ประสูติ นี่หมายความว่าพระเยซูจะปราศจากบาปได้ง่ายกว่ามนุษย์คนอื่น ๆ ที่ไม่มีโอกาสเกิดมาแบบนั้นหรือ? แต่ก็มีคนหนึ่งคือยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เต็มด้วยพระวิญญาณตั้งแต่เกิดเช่นกัน

...เพราะเขาจะยิ่งใหญ่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า⁹⁶ และเขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมา แล้วเขาจะเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาของเขา (ลูคา 1:15 ฉบับ ESV)

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาชี้ให้คนอิสราเอลไปหาพระเยซู โดยประกาศว่าพระองค์ทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) แต่ต่อมา เมื่อเขากำลังอดโรยอยู่ในคุกเพราะกล่าวโทษบาปของเฮโรดอันติปาส ยอห์นก็ยังกล่าวถามว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ การเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิดนั้น ไม่ได้ทำให้เขาได้เปรียบที่ชัดเจนว่าจะปราศจากบาปหรือมีความสมบูรณ์แบบ

การเต็มด้วยพระวิญญาณไม่ได้เป็นประสบการณ์ครั้งเดียว แต่เป็นประสบการณ์ที่ต่อเนื่อง ที่เราจำเป็นต้องให้เต็มต่อไป “อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไป”

⁹³ มัทธิว 23:8 อย่าให้ใครเรียกว่า ‘ท่านอาจารย์’ เพราะพวกท่านมีพระอาจารย์เพียงผู้เดียว และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน

⁹⁴ “Joyful, We Adore Thee,” with lyrics by Henry van Dyke and music by Beethoven

⁹⁵ Thou our Father, Christ our Brother, All who live in love are Thine

⁹⁶ เศคาริยาห์หมายถึง “พระเจ้าหรือพระยาห์เวห์” ตามในพระคัมภีร์เดิม (ผู้แปล)

(เอเฟซัส 5:18) การแปลของฉบับ CJB นี้เผยให้เห็นลักษณะของกาลปัจจุบันทางไวยากรณ์ที่ต่อเนื่อง⁹⁷ ของคำว่า “เต็ม” ในภาษากรีก ซึ่งฉบับแปลอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะแปลเพียงคำว่า “จงเต็มด้วยพระวิญญาณ”

พระวิญญาณของพระเยซู

หลายคนสับสนกับสมการที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ = พระวิญญาณของพระเยซู = พระวิญญาณของพระคริสต์ = พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนใช้ความเท่าเทียมกันนี้ให้หมายความว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่นี่เป็นข้อสรุปที่ถูกต้องหรือไม่?

คำเหล่านี้ที่ไม่ค่อยพบ เช่น “พระวิญญาณของพระเยซู” จะมีปรากฏเฉพาะในกิจการ 16:7⁹⁸ คำว่า “พระวิญญาณของพระคริสต์” จะมีปรากฏเฉพาะในโรม 8:9 และ 1 เปโตร 1:11⁹⁹ คำว่า “พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์” จะมีปรากฏเฉพาะในฟิลิปปี 1:19 และคำว่า “พระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์” จะมีปรากฏเฉพาะในกาลาเทีย 4:6 รวมกันทั้งหมดแล้วมีปรากฏห้าครั้งในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ในกิจการ 16:6-7 เป็นการเปรียบเทียบระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระวิญญาณของพระเยซู คือ เปาโล “ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามไม่ให้กล่าวพระคำในเอเชีย” (ข้อ 6) และ “พระวิญญาณของพระเยซูไม่ให้” เปาโลไปแคว้นบิธีเนีย (ข้อ 7)

น่าแปลกใจที่ “พระวิญญาณของพระเยซู” ก็มีความคล้ายคลึงกันใน “วิญญาณของเอลียาห์” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:15) ที่ทั้งสองหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระวิญญาณของพระยาห์เวห์อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าอ้างถึง “ด้วยวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17)¹⁰⁰ กับยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้ “เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่องค์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15)

เอลียาห์เป็นที่รู้จักในอิสราเอลในสมัยของเขาว่า เป็นคนที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงทำงานอย่างเต็มด้วยฤทธิ์เดชในเขา ฤทธิ์เดชนั้นมองเห็นได้ ตัวอย่างเช่น น้ำในแม่น้ำจอร์แดนแยกออก¹⁰¹ เมื่อเอลียาห์เอาเสื้อคลุมของเขาฟาดลงในน้ำ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:8) เอลีซาผู้เป็นสาวกของเขารู้ว่า การที่น้ำแยกออกนั้นเกิดขึ้นโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่โดยวิญญาณมนุษย์ของเอลียาห์เอง ดังที่เห็นได้จากข้อเท็จจริงว่า ไม่นานหลังจากเอลียาห์ถูกรับไป เอลีซาได้ทำสิ่งที่เหมือนกันในการแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดน โดยร้องทูลต่อ “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเอลียาห์” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:14)¹⁰²

⁹⁷ present continuous

⁹⁸ กิจการ 16:7 “เมื่อมาถึงแคว้นบิธีเนียแล้ว ก็พยายามจะเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป”

⁹⁹ โรม 8:9 “ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่มีของพระองค์”

¹⁰⁰ ลูกา 1:17 “เขาจะนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ให้พอลกลับคืนดีกับลูก”

¹⁰¹ เราจะไม่พูดถึงความหมายทางจิตวิญญาณของการแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดนออก การแยกน้ำออกที่คล้าย ๆ กันได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นในประวัติศาสตร์เมื่อชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนแห่งพระสัญญา (โยชูวา 3:13-17)

¹⁰² 2 พงศ์กษัตริย์ 2:14 “แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงในน้ำ กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเอลียาห์สถิตที่ใด?” และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีซาก็ก็นำเข้าไป”

ก่อนที่เอลียาห์จะถูกรับขึ้นสวรรค์โดยพายุ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:1) เอลีซาผู้เป็นศิษย์เอกของเขาได้ขอ อนุญาตของเขาสองเท่า

เอลียาห์เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนแล้วฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปข้างขวาและซ้าย แล้วทั้งสองก็เดินข้ามไป บนดินแห้ง เมื่อข้ามไปแล้ว เอลียาห์ก็พูดกับเอลีซาว่า “จงบอกมาเถิดว่าท่านอยากให้เราทำอะไรให้ ก่อนที่ เราจะถูกรับไปจากท่าน?” เอลีซาตอบว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตของท่านสองเท่า” เอลียาห์ตอบว่า “ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นเราถูกรับไปจากท่าน ท่านก็จะได้สิ่งนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ท่านก็จะไม่ ได้รับ” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:8-10 ฉบับ NIV)

สองเท่าคือส่วนที่บุตรหัวปีจะได้รับเป็นส่วนแบ่งในมรดกของเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17)¹⁰³ เอลีซา กำลังขออะไรหรือเมื่อเขาร้องขอ “อนุญาตของท่านสองเท่า”? ขออนุญาตมนุษย์ของเอลียาห์หรือ? แต่ ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่ยอมให้มนุษย์คนหนึ่งมอบอนุญาตของตนเองให้กับคนอื่นได้ บริบทชี้ให้เห็นว่า เอลีซาจดจ่ออยู่ที่พระอนุญาตของพระยาห์เวห์ (เช่น 2 พงศ์กษัตริย์ 2:14 “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลี ยาห์อยู่ที่ไหน?”) สิ่งที่เขาเรียกร้องจากเอลียาห์ก็คือ เขาอาจได้รับส่วนแบ่งนี้ที่ให้แก่บุตรหัวปีในบรรดา “บุตรทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (คำที่คุ้นกันใน 2 พงศ์กษัตริย์) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้สืบทอดของ เอลียาห์

ไม่นานก่อนที่เอลียาห์จะถูกรับขึ้นไปโดยพายุ เขาใช้เสื้อคลุมของเขาฟาดลงในแม่น้ำจอร์แดนและน้ำก็ แยกออกจากกัน ดังนั้นเอลียาห์กับเอลีซาจึงเดินข้ามไปบนดินแห้ง ต่อมาเมื่อเอลียาห์ถูกรับไปแล้ว เอลีซา จำเป็นต้องรับการยืนยันว่าเขาได้รับอนุญาตของเอลียาห์สองเท่าตามคำขอของเขาหรือไม่ ดังนั้นเขาจึงใช้ เสื้อคลุมฟาดลงในแม่น้ำจอร์แดนขณะที่กล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์อยู่ที่ไหน?” (2 พงศ์ กษัตริย์ 2:14) ความจดจ่อของเขานั้นอยู่ที่พระยาห์เวห์ ไม่ใช่ที่เอลียาห์ ในสองข้อถัดมา (ข้อ 15, 16) บุตรทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง “อนุญาตของเอลียาห์” ที่เกี่ยวข้องกับ “พระอนุญาต ของพระยาห์เวห์”

ถ้าเราขึ้นกรานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าด้วยสมการ “พระอนุญาตบริสุทธิ์ = พระอนุญาตของพระ เยซู” แล้วเราจะยอมรับด้วยเช่นกันไหมว่า เอลียาห์เป็นพระเจ้าด้วยสมการ “พระอนุญาตของพระยาห์เวห์ = อนุญาตของเอลียาห์”?

เมื่อเอลีซาขออนุญาตของเอลียาห์สองเท่า นั้น เขาไม่ได้ขออนุญาตมนุษย์ของเอลียาห์ แต่เขาขอพระ อนุญาตของพระยาห์เวห์ที่ให้ฤทธิ์อำนาจกับเอลียาห์ ในที่สุดเอลีซาก็ได้รับตามคำร้องขอของเขาและ จากนั้นผู้คนก็ยอมรับว่าเขาเป็นคนที่ทำหน้าที่ด้วยฤทธิ์เดชเดียวกันของพระยาห์เวห์ที่เคยทำงานในเอลียาห์ นายของเขา (2 พงศ์กษัตริย์ 2:15; 3:11-12)¹⁰⁴ ผลก็คือว่า พันธกิจของเอลีซาได้สะท้อนให้เห็นถึงพันธกิจ ของเอลียาห์ ทั้งสองได้ชุบคนตายให้ฟื้นขึ้น (1 พงศ์กษัตริย์ 17:21-22; 2 พงศ์กษัตริย์ 4:33-34) และทั้ง

¹⁰³ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17 “แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรของภรรยาคนที่ตนไม่ชอบ โดยแบ่งทุกสิ่งที่มีให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะ ว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา”

¹⁰⁴ 2 พงศ์กษัตริย์ 2:15 ผู้เผยพระวจนะที่อยู่เมืองเฮร์โคเห็นท่านอยู่แต่ไกล เขาทั้งหลายพูดว่า “ฤทธิ์เดชของเอลียาห์อยู่กับเอลีซา”

สองได้ทำหน้าที่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ (“พระยาห์เวห์ที่ข้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด” 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1; 18:15; 2 พงศ์กษัตริย์ 3:14; 5:16)¹⁰⁵

เปาโลอาจจะนึกถึงเอลียาห์และเอลีชาก็ได้เมื่อเขากล่าวว่า ถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เราก็คือเป็น “ทายาทของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17) ในฐานะที่เป็นบุตรหัวปีของการทรงสร้าง (โคโลสี 1:15) พระคริสต์ทรงได้สองเท่า แต่เราในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้าก็ได้หนึ่งเท่าด้วย การที่พระคริสต์ทรงมีพระสิริและความมีอำนาจมากกว่าสองเท่า นั้น ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้รับการเต็มบริบูรณ์ด้วยพระวิญญาณเพียงครั้งเดียว พระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตในพระคริสต์นั้นเป็นพระวิญญาณที่ไม่ได้ถูกแบ่งส่วนซึ่งสถิตอยู่ในเรา และประทานกำลังให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ

การทำอัศจรรย์ต่าง ๆ

พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ด้วยการอัศจรรย์ในเหตุการณ์นับไม่ถ้วนตั้งแต่เริ่มต้นของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ (ในปฐมกาลนั้นอับราฮัมและซาราห์มีบุตรในวัยชรา ส่วนในอพยพ พระเจ้าทรงปลดปล่อยชนอิสราเอลออกจากอียิปต์ด้วยการอิทธิฤทธิ์) และสิ่งนี้มีไปจนถึงวิวรณ์หนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ ซึ่งจะเห็นการสำแดงอิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าในช่วงท้ายของยุคปัจจุบันของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

มักเป็นเรื่องที่เชื่อกันว่า คนที่ทำการอัศจรรย์จะต้องเป็นพระเป็นเจ้าหรือผู้ที่เหนือมนุษย์ธรรมดา และผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำนวนมากได้ชี้ให้เห็นถึงการทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูว่าเป็นหลัก ฐานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่เอลียาห์และเอลีชาก็ทำการอัศจรรย์ต่างๆ คล้ายกับที่พระเยซูได้ทรงทำ รวมถึงการชุบคนตายให้ฟื้นและการเพิ่มทวีอาหารเพื่อเลี้ยงคนมากมาย ในเหตุการณ์เหล่านี้ ฤทธิ์เดชที่ สำแดงการอัศจรรย์ต่างๆทั้งหมดมาจากพระยาห์เวห์ แม้แต่ในกรณีของพระเยซูที่ตรัสว่า “พระบุตรไม่อาจ ทำสิ่งใดโดยลำพังพระองค์เอง” (ยอห์น 5:19)¹⁰⁶ และ “พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา ทรงทำพระราชกิจของ พระองค์” (ยอห์น 14:10)¹⁰⁷

เปโตรกล่าวในทำนองเดียวกันว่า พระเจ้าได้ทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ ผ่านพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ ดังนี้ “พระเยซูชวามหาเรื่อคือผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองโดยการอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่ง พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน” (กิจการ 2:22 ฉบับ NIV)

ไม่ใช่ว่าการอัศจรรย์ทั้งหมดจะทำโดยฤทธิ์เดชของพระยาห์เวห์ บรรดาผู้ที่ชั่วร้ายก็มีฤทธิ์ทำการ อัศจรรย์ได้ด้วย ดังที่กล่าวว่า “เพราะพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะเท็จจะปรากฏขึ้นและแสดง

¹⁰⁵ 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1 เอลียาห์ชาวทิชบีอาศัยอยู่ในกิเลอาดได้ทูลอาหับว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ฉันนั้น นอกจากตามคำของข้าพเจ้า”

¹⁰⁶ ยอห์น 5:19 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พระบุตรไม่อาจทำสิ่งใดโดยลำพังพระองค์เอง พระองค์สามารถทำได้แต่เพียงสิ่งที่เห็นพระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹⁰⁷ ยอห์น 14:10 “ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา? คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์”

หมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เพื่อให้หลงผิด ถ้าเป็นไปได้แม้กระทั่งกับผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้” (มัทธิว 24:24 ฉบับ NIV)

ในหนังสืออพยพ มีพวกนักเล่นอาคมชาวอียิปต์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์บางอย่างเหมือนที่โมเสสและอาโรนได้ทำ (อพยพ 7:9-13) ให้เราข้ามไปถึงอนาคตมาจนถึงช่วงปฏิปักษ์ของพระคริสต์¹⁰⁸ที่เรียกกันว่า “สัตว์ร้าย” ในวิวรณ์โดยเฉพาะในบทที่ 13 ถึง 17 สัตว์ร้ายจะเลียนแบบสิ่งที่เอลียาห์ทำบนภูเขาคารเมล “มันทำหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลาย” (วิวรณ์ 13:13; 1 พงศกษัตริย์ 18:38) การกระทำอันชั่วร้ายของมันยังมีอธิบายต่อไปอีกว่า “สัตว์ร้ายตัวที่สองได้รับอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปจำลองของสัตว์ร้ายตัวแรก เพื่อให้รูปจำลองนั้นพูดได้ และทำให้ทุกคนที่ไม่ยอมบูชารูปจำลองนั้นถูกฆ่าตาย” (วิวรณ์ 13:15 ฉบับ NIV)

ฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์ต่างๆ ถ้าไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์ พระผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ก็มาจากผู้ที่ชั่วร้ายคือมารหรือซาตาน (ชื่อซึ่งหมายถึง “ปฏิปักษ์” หรือ “ศัตรู”) ผลสุดท้ายปฏิปักษ์ของพระยาห์เวห์จะถูกโยนลงไปในบึงไฟกำมะถัน (วิวรณ์ 20:10) เพราะการอัศจรรย์ต่างๆของซาตานมักจะเลียนแบบการอัศจรรย์ของพระยาห์เวห์ ดังนั้นจึงต้องใช้การมองเห็นในฝ่ายวิญญาณเพื่อจะบอกได้ว่าการอัศจรรย์ใดมาจากพระยาห์เวห์ และการอัศจรรย์ใดมาจากซาตาน

พระคัมภีร์ไม่รู้จักผู้ที่ถูกเรียกว่า “พระเจ้าพระบุตร” หรือ “พระองค์ที่สองในตรีเอกานุภาพ” ดังนั้นจึงยังไม่ต้องพูดถึงการทำการอัศจรรย์ของบุคคลดังกล่าวเลย แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำการอัศจรรย์อย่างมหัศจรรย์ผ่านทางพระเยซูของพระคัมภีร์ ซึ่งไม่ใช่แค่การกระทำที่สำแดงฤทธิ์เดชอย่างยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ยังได้กระทำการที่สำแดงความเมตตาด้วย คือการเลี้ยงดูประชาชนในถิ่นทุรกันดารที่หาอาหารได้ยาก การรักษาผู้ทุกข์ทรมานจากโรคต่างๆ การปลดปล่อยคนที่ถูกผีสิงให้เป็นอิสระ และการทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นเหมือนกรณีของชายหนุ่มที่ตายไป ทั้งให้มารดาเป็นทุกข์ที่ไม่มีใครเลี้ยงดู (ลูกา 7:12-15) ความเมตตาเป็นส่วนสำคัญของพระลักษณะของพระยาห์เวห์และปรากฏให้เห็นเป็นอย่างดีในพระเยซู แต่กระนั้นพวกฟาริสีก็กล่าวอย่างไม่เกรงกลัวใครว่า พระเยซูได้ทรงทำการอัศจรรย์ด้วยฤทธิ์อำนาจของซาตานที่พวกเขาเรียกว่าเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผี

²²แล้วเขาก็พาชายที่ถูกผีสิงคนหนึ่งซึ่งทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาเขาคนนั้นก็พูดได้และมองเห็น ²³ฝูงชนทั้งหมดก็อัศจรรย์ใจและพูดว่า “คนนี้ใช้บุตรดาวิดไหม?” ²⁴แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นจึงพูดกันว่า “คนนี้ขับผีออกได้เพราะใช้ฤทธิ์อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผี” ²⁵พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขาจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ราชอาณาจักรใดซึ่งแตกแยกกันเองก็ถูกทิ้งให้รกร้างไร้ผู้คน ไม่มีเมืองใดหรือบ้านใดซึ่งแตกแยกกันเองแล้วจะตั้งอยู่ได้ ²⁶และถ้าซาตานขับซาตานด้วยกันออกไป มันก็จะแตกแยกกันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร? ²⁷และถ้าเราขับผีออกด้วยฤทธิ์อำนาจเบเอลเซบูล แล้วคนของพวกท่านขับมันออกด้วยฤทธิ์อำนาจของใครเล่า? ฉะนั้นคนของท่านเอง

¹⁰⁸ พระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยบางฉบับแปลว่า “ศัตรูของพระคริสต์” (ผู้แปล)

จะเป็นผู้ตัดสินพวกท่าน²⁸ แต่ถ้าเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจาก็มาถึงพวกท่านแล้ว (มัทธิว 12:22-28 ฉบับ ESV)

มีข้อสังเกตหลายประการจากพระคัมภีร์ตอนนี้คือ

1. การอัศจรรย์เป็นหมายที่ประกาศถ้อยคำฝ่ายวิญญาณ ในการขับผีออกนั้น ถ้อยคำก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูมาปลดปล่อยผู้ถูกจองจำให้พ้นจากพลังอำนาจแห่งความมืด พันธกิจของพระเยซูคือการประกาศถ้อยคำแห่งอิสรภาพแก่มวลมนุษย์ดังนี้ “พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และให้คนตาบอดมองเห็นได้อีก ให้ผู้ที่ถูกกดขี่ข่มเหงเป็นอิสระ” (ลูกา 4:18 ฉบับ NASB)
2. เมื่อผู้คนเห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงทำก็ตะลึงและประหลาดใจ ปฏิบัติของพวกเขาไม่ใช่การร้องอุทานว่าพระองค์เป็นพระเจ้าหรือพระเจ้าบุตร แต่ถามว่าพระองค์อาจจะเป็น “บุตรดาวิด” หรือไม่ (มัทธิว 12:23) นั่นก็คือพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของอิสราเอลและพระผู้ช่วยให้รอดของโลกตามพระสัญญา การถามเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าความคิดของชาวยิวแตกต่างจากความคิดของชาวต่างชาติอย่างสิ้นเชิง นั่นจึงเป็นเหตุที่เป็นไปไม่ได้ว่าความเชื่อในตรีเอกานุภาพจะมาจากชาวยิว แต่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากวิถีคิดของชาวต่างชาติ
3. พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงสองอาณาจักรที่เป็นปรปักษ์ต่อกัน นั่นก็คืออาณาจักรของซาตานและอาณาจักรของพระยาห์เวห์ (ข้อ 26, 28) พระเยซูทรงมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะตั้งอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกนี้ พระองค์จึงทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อิทธิฐานต่อพระบิดาว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” (มัทธิว 6:10) แต่ในมัทธิว 12:28 นี้ พระเยซูตรัสบางสิ่งที่ยกขึ้นว่า การอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำนั้นแสดงให้เห็นว่า “อาณาจักรของพระเจาก็มาถึงพวกท่านแล้ว” การมาถึงของอาณาจักรได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว และความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้ปรากฏให้เห็นแล้วในพระราชกิจอันทรงอำนาจที่ พระเยซูได้ทรงกระทำโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

เมื่อชาวยิวบางคนอ้างว่าการอัศจรรย์ของพระเยซูมาจากฤทธิ์อำนาจของซาตานที่พวกเขาเรียกว่า เบเอลเซบูล (มัทธิว 12:24, 31, 32 = มาระโก 3:22, 28, 29)¹⁰⁹ พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า การกล่าวร้ายพระเยซูนั้นอภัยให้ได้ (เช่น “สิ่งดี ๆ จะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” ยอห์น 1:46) แต่การที่ซาตานกล่าวร้ายสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้กระทำผ่านพระเยซูนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อภัยให้ได้ เพราะเป็นการหมิ่นประมาทที่เลวร้ายที่สุด

หัวข้อสำคัญเกี่ยวกับการทำอัศจรรย์ของพระเยซูอยู่นอกขอบเขตเนื้อหาของหนังสือของเรา มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนในหัวข้อนี้ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ *พระเยซูผู้ทำการอัศจรรย์* ซึ่งเป็นการศึกษาอย่างละเอียดโดย

¹⁰⁹ มัทธิว 12:24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “คนขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

เกรแฮม เอช ทเวลฟ์ทรี¹¹⁰ ที่มีรายชื่อเอกสารอ้างอิงมากมาย ผมอ้างอิงข้อสังเกตที่สามารถเข้าใจได้ของเขามาสองข้อ (คำตัวเอนเป็นของผม)

... การรื้อฟื้นที่จำเป็นใด ๆ เกี่ยวกับพระเยซูในประวัติศาสตร์จะต้องไม่เพียงแต่รวมถึง แต่แท้จริงแล้วยังเน้นด้วยว่า พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำการอัศจรรย์ที่ทรงอานุภาพและมีผลมากที่สุด โดยคำนึงถึงว่าในการทำอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์นั้น พระเจ้าสถิตอยู่ด้วยฤทธานุภาพในการทรงนำเข้าสู่ขั้นแรกของการรอดยุคสุดท้ายของประสบการณ์การสถิตอยู่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ (หน้า 358)

สิ่งที่เห็นในปัจจุบันว่าเป็นศาสนาคริสต์ อย่างน้อยที่สุดก็ในคริสตจักรแบบดั้งเดิมในประเทศตะวันตก ว่าเป็นถ้อยคำและข้อความหลักที่ต้องได้รับการยอมรับและเผยแพร่ต่อไปนั้น จะต้องถูกแทนที่ด้วยศาสนาคริสต์ที่เกี่ยวข้องและถูกรอบงำด้วยความเข้าใจในฤทธานุภาพที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าที่ดำเนินการเป็นพิเศษในพระเยซู และในเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยในการทำกรอัศจรรย์ (หน้า 359)

“เป็นใหญ่กว่า”

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เราคิดว่าสิ่งที่พระเยซูทรงอ้างว่า “เป็นใหญ่กว่า” บุคคลหรือสิ่งทุ่ละบุไวนั้น เป็นการอ้างถึงความเป็นพระเจ้า มีตัวอย่างคำกล่าวของพระเยซูถึงตัวของพระองค์เองว่า “เราบอกท่านว่า สิ่งที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่ที่นี้” (มัทธิว 12:6) ดังนั้นการให้เหตุผลก็เป็นแบบนี้ว่า ใครเล่าจะเป็นใหญ่กว่าพระวิหารของพระเจ้าได้หรือ เว้นแต่พระเจ้าเอง?

วิหารบนโลกเป็นสถานที่ที่มีการลบล้างบาปเกิดขึ้น แต่การเป็นวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์นั้นไม่สามารถให้การลบล้างที่แท้จริงและที่จำเป็นได้ แต่มีอีกวิหารหนึ่งให้เห็นก็คือ พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระวิหารของพระเจ้า (ยอห์น 2:21)¹¹¹ ที่สามารถตอบสนองความต้องการมากมายทางจิตวิญญาณของมวลมนุษย์ได้ จดหมายถึงชาวฮีบรูอธิบายในรายละเอียดว่า ทำไมพระเยซูจึงเป็นใหญ่กว่าพระวิหารบนโลกและการเป็นปุโรหิตของพระวิหาร ทั้งพระวิหารบนโลก หรือมหาปุโรหิต หรือเลือดของวัวและแพะที่เป็นเครื่องบูชา ก็ไม่สามารถลบล้างความบาปของมนุษย์ได้อย่างแท้จริง มีก็แต่เครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น ที่จะสามารถบรรลุถึงความรอด นิรันดรได้ ดังนั้นจึงไม่มี ความรอดในนามอื่นใดเลยท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า เว้นแต่ในพระนามของพระเยซู (กิจการ 4:12,10) ความรอดเป็นเรื่องสำคัญในคำประกาศของพระเยซูว่า “เป็นใหญ่กว่า”

การมุ่งเน้นกับความรอดนี้จะเห็นได้อีกในบทเดียวกัน คือมัทธิว 12 ที่พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่าโยนาห์และซาโลมอน

ชาวนีเนเวห์จะยืนขึ้นในวันพิพากษากับคนในยุคนี้และกล่าวโทษพวกเขา เพราะชาวนีเนเวห์กลับใจใหม่โดยคำเทศนาของโยนาห์ และบัดนี้ผู้ที่ เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้ ราชนิแห่งแดนใต้จะลุกขึ้นวันการพิพากษา

¹¹⁰ Graham H. Twelftree, Jesus the Miracle Worker

¹¹¹ ยอห์น 2:21 “แต่วิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์”

พร้อมกับคนในยุคนี้และกล่าวโทษพวกเขา เพราะพระนางมาจากสุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อฟังสติปัญญาของโซโลมอน และบัดนี้ผู้ที่ใหญ่กว่าโซโลมอนก็อยู่ที่นี้ (มัทธิว 12:41-42, ฉบับ NIV 1984, เปรียบเทียบลูกา 11:31-32)

โยนาห์ไม่ได้เป็นผู้เผยพระวจนะคนสำคัญในพระคัมภีร์เดิม เขาไม่ต้องการจะให้ชาวนีนะเวห์ซึ่งเป็นศัตรูของอิสราเอลได้กลับใจใหม่ด้วยซ้ำ แต่อยากให้พวกเขาพินาศด้วยการพิพากษาของพระยาห์เวห์ เขาทนไม่ได้ที่พระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยพวกเขา หรือการกลับใจในที่สุดของพวกเขาซึ่งทำให้พระเจ้าทรงไว้ชีวิตพวกเขาจากการถูกทำลาย ชาวนีนะเวห์มีความสำนึกที่จะกลับใจจากคำเทศนาของผู้เผยพระวจนะน้อยผู้นี้ที่ไม่ต้องการให้พวกเขาได้รับความรอด

กษัตริย์ซาโลมอนอธิษฐานขอสติปัญญามากกว่าความมั่งคั่งหรือชีวิตยืนยาว และพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานสติปัญญาให้อย่างที่ไม่ไม่มีใครเทียบพระองค์ได้ (1 พงศกษัตริย์ 3:5-15) มีคนมากมายเดินทางมาจากแดนไกล โดยเฉพาะพระราชินีจากทางใต้พร้อมด้วยข้าราชการมากมายของพระนางเพื่อฟังสติปัญญาที่ล้ำเลิศของซาโลมอน แต่ต่อมาในสมัยของพระเยซู มีบางคนไม่ยอมรับสติปัญญาของผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอน การที่พวกเขาไม่ยอมรับพระเยซูและถ้อยคำของพระองค์ พวกเขาก็ได้ปฏิเสธพระปัญญาที่ให้ชีวิตที่ซบเซาชีวิตและคำสอนของพระองค์ และหันไปจากทางแห่งชีวิตนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดเหนือกรุงเยรูซาเล็ม (มัทธิว 23:37)

ตัวอย่างของโยนาห์และซาโลมอนแสดงให้เห็นว่าคำกล่าว “เป็นใหญ่กว่า” เกี่ยวข้องกับความรอดในคำกล่าวเหล่านี้ พระเยซูไม่ได้ทรงยกระดับความเป็นใหญ่ของพระองค์เองตามที่ทรงต้องการ เพราะนั่นจะเป็นการยกย่องตนเอง แต่พระเยซูต้องเป็นใหญ่กว่ามวลมนุษย์ แม้กระทั่งไปถึงระดับของความสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง เพื่อให้ความรอดของมวลมนุษย์สำเร็จผลเพราะไม่มีใครอื่นสามารถทำได้ แต่พระเยซูไม่ได้ยกย่องพระองค์เองดังคำที่ตรัสว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระบิดาของเราคือผู้ยกย่องเรา” (ยอห์น 8:54)

มีสิ่งใดที่พระเยซูไม่ได้ทรงรับจากพระเจ้าไหม?

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราได้ยกระดับพระเยซูให้เป็นพระเจ้า แต่ไม่ได้ตระหนักว่าถ้าพระองค์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ก็จะไม่สามารถถูกจัดได้อย่างถูกต้องว่าเป็นมนุษย์ เหมือนที่ความเป็นมนุษย์ของเราจะกั้นเราจากการเป็นพระเจ้าอันใด ความเป็นพระเจ้าที่เข้าใจกันของพระเยซูก็จะกั้นพระองค์จากการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงนั่นเอง

อะไรคือคำนิยามของความเป็นมนุษย์? การนิยามมนุษย์ในแง่สรีรวิทยานั้นไม่ได้ใช้ในการพิจารณาของเรา ดังนั้นคำนิยามของเราจึงต้องครอบคลุมในแง่จิตวิญญาณ ลักษณะสำคัญของการเป็นมนุษย์จะเห็นได้จากคำพูดของเปาโลที่ว่า “สิ่งที่คุณมีอยู่นั้นมีอะไรบางอย่างที่คุณไม่ได้รับมา? และถ้าคุณได้รับสิ่งเหล่านั้นมาจริงแล้ว ทำไมจึงพูดโอ้อวดราวกับว่าคุณไม่ได้รับมา?” (1 โครินธ์ 4:7) คำภาษากรีกว่า “ได้รับมา” (*lambanō*) ปรากฏสามครั้งในข้อนี้

สิ่งที่บอกลักษณะของมนุษย์ก็คือ ไม่มีอะไรเลยที่เขาไม่ได้รับจากพระเจ้า ผู้เดียวที่แตกต่างกันในข้อนี้ก็คือพระเจ้าเอง เป็นผู้ประทานทุกสิ่งที่มีอยู่ เป็นผู้ที่เราได้รับ “ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่าง” (ยากอบ 1:17)

ในแง่ที่เราขอถามว่า พระคัมภีร์ใหม่เคยกล่าวไหมว่า พระเยซูทรงมีสิ่งที่พระองค์ไม่ได้รับมาจากพระเจ้า? พระเยซูตรัสเองว่า “พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” (มัทธิว 11:27; เปรียบ เทียบ ยอห์น 17:7)¹¹² แม้แต่ชีวิตของพระองค์เองก็ได้รับจากพระบิดา (ยอห์น 5:26; 6:57)¹¹³ สิทธิ อำนาจสูงสุดของพระองค์ทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็เช่นกัน (มัทธิว 28:18)¹¹⁴

ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลในดาเนียล 7:13

ดาเนียลบทที่ 7 เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่เรียกพระเจ้าว่า “ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล” (สามครั้ง, ข้อ 9, 13, 22) และยังเรียกพระองค์ว่า “ผู้สูงสุด” 14 ครั้งในดาเนียลที่มากกว่าหนังสือเล่มใด ๆ ในพระคัมภีร์ เว้นสวดที่ยาวกว่ามาก (17 ครั้ง) จากนั้นในข้อ 13 เราจะเห็นใครบางคน “เหมือนบุตรมนุษย์” ที่ปรากฏตัวต่อองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล

ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านมาเฝ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล และอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (ดาเนียล 7:13 ฉบับ ESV)

อะไรน่าจะเป็นจุดประสงค์ของการอธิบายให้เห็นภาพพระเจ้าว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล แต่ให้ เห็นว่าบุตรมนุษย์นั้นตรงกันข้ามที่เป็นผู้มีอายุน้อยกว่ามาก? คำเรียกผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลยังหมายถึงว่า พระเจ้าทรงมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากบุตรมนุษย์ เพราะบุตรมนุษย์จะต้องตาย ไม่มีความเป็นอมตะ เป็นมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า ในอิสราเอลแม้จนถึงทุกวันนี้ สำนักฮีบรูว่า “บุตรมนุษย์” จะหมายถึง “มนุษย์”

ทำไมจึงให้ภาพของอายุที่แตกต่างระหว่างผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลกับบุตรมนุษย์ไว้อย่างสวย งาม? นี่ไม่ใช่ด้วยพระปัญญาของพระเจ้าหรือที่สิ่งนี้อาจค้านคำสอนเกี่ยวกับการเป็นพระเจ้าของพระเยซู คริสต์? ถ้าบุตรมนุษย์ทรงเป็นพระเจ้าเหมือนที่ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพละก็ สิ่งที่เห็นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในดาเนียล 7:13 ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ระหว่างพระเจ้าที่อายุน้อยกับพระเจ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล

ภาพที่เห็นในดาเนียล 7:13 เป็นภาพของบุตรมนุษย์ซึ่งไม่ได้ถูกเรียกด้วยคำเรียกนี้ในที่อื่นในดาเนียล กำลังเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล เมื่อดาเนียลเห็นสิ่งนี้ในสวรรค์นั้นสิ่งนี้ยังไม่เกิดขึ้นเพราะเขาได้ภาพนี้ใน “ความฝันและนิมิต” (ข้อ 1) เนื่องจากดาเนียลเป็นผู้เผยพระวจนะคนสำคัญ นิมิตของเขาจึงเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูพระเมสสิยาห์ผู้เป็นบุตรมนุษย์ ซึ่งในวันหนึ่งจะถูกรับขึ้น

¹¹² ยอห์น 17:7 “บัดนี้พวกเขารู้ว่าทุกสิ่งที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์”

¹¹³ ยอห์น 5:26 “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น”

¹¹⁴ มัทธิว 28:18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว”

ไปอยู่ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล นี่เป็นคำพยากรณ์ถึงการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ที่จะเข้าเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดา และประทับอยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระองค์ เหตุการณ์นี้ยังไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงที่พระเยซูทรงทำพันธกิจอยู่ในโลกนี้ (“เรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” ยอห์น 20:17) แต่ได้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากนั้น (กิจการ 1:9-11)¹¹⁵

นิมิตในดาเนียล 7:13 มีความคล้ายคลึงกันไปไกลกว่าการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์โดยไม่ได้ตามลำดับวันเวลา คำว่า “มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ถูกอ้างถึงในมัทธิว 26:64 และมาระโก 14:62 ที่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และมากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (เปรียบเทียบมัทธิว 24:30; มาระโก 13:26)¹¹⁶ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง

อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้เห็นสิ่งใดในดาเนียลบทที่ 7 ที่ชี้ให้เห็นว่าบุตรมนุษย์เป็นพระเจ้า หรือเป็น “พระเจ้าองค์ที่สอง” เว้นแต่ว่าผู้อ่านจะอ่านเกินจากตัวบท ในหนังสือที่ชื่อ *พระกิตติคุณของชาวยิว: เรื่องราวของพระคริสต์ของชาวยิว* ของดาเนียล โบยาริน¹¹⁷ เขาโต้แย้งในเรื่องหลักฐานอ้างอิงที่น่าแคลงใจว่าบุคคลที่พูดถึงในดาเนียล 7:13 ว่าเป็น “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” ตามที่พูดถึงนั่นคือพระเจ้าและเป็นพระเจ้าองค์ที่สอง แต่โบยารินก็ไม่ได้กล่าวถึงว่าในหนังสือเอเสเคียล ผู้เผยพระวจนะเอเสเคียล ผู้เป็นมนุษย์ที่แท้จริงก็ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “บุตรมนุษย์” มากกว่า 90 ครั้ง ซึ่งเป็นการละไว้อย่างน่าประหลาดใจในผลงานทางวิชาการที่พูดถึง “บุตรมนุษย์” เอาไว้มาก ในหนังสือดาเนียลมีคำว่า “บุตรมนุษย์” ปรากฏสองครั้งในดาเนียล 7:13 (“มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์”) และในดาเนียล 8:17 ที่ “บุตรมนุษย์”¹¹⁸ คราวนี้กล่าวถึงดาเนียลผู้เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่งที่โบยารินไม่ได้กล่าวถึง

ดาเนียล 7:13 คือหัวใจสำคัญของข้อสรุปของโบยารินว่า “บุตรมนุษย์” เป็นพระเจ้าและเป็นพระเจ้าองค์ที่สอง ข้อสรุปของเขาโดยหลักแล้วยึดจากคำกล่าวเดียวในข้อนี้ว่า บุตรมนุษย์มาเฝ้าผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลโดย “มากับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ซึ่งตามความคิดโบยารินแล้ว นี่เป็นวิธีเช่นเคยที่พระเจ้าหรือบรรดาพระเป็นเจ้าทั้งหลายพาขึ้นไป ตามหลักเหตุผลของโบยารินแล้ว โยเซฟก็น่าจะเป็นฟาโรห์อีกองค์หนึ่งในอียิปต์เพราะเขาใช้ราชรถคันที่สองของฟาโรห์ (ปฐมกาล 41:43)¹¹⁹

โบยารินกล่าวว่าความคิดเกี่ยวกับพระเป็นเจ้าสององค์ (ตรีเอกานุภาพ) นั้นเป็นความคิดของชาวยิวที่ย้อนกลับไปราวเกือบสองศตวรรษก่อนพระคริสต์เมื่อหนังสือดาเนียลถูกเขียนขึ้น (161 ปีก่อน ค.ศ.) โบยารินยังกล่าวด้วยว่า ความคิดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพมีต้นกำเนิดมาจากวิถีทางความคิดของชาวยิว!

¹¹⁵ กิจการ 1:9 เมื่อตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

¹¹⁶ มัทธิว 24:30 “เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะทุกข์โศก แล้วจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธานุภาพและทรงพระรัศมีอย่างยิ่ง”

¹¹⁷ *The Jewish Gospels: The Story of the Jewish Christ*, Daniel Boyarin

¹¹⁸ ดาเนียล 8:17 “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเกี่ยวกับกาลอวสาน” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹¹⁹ ปฐมกาล 41:43 “ให้โยเซฟใช้ราชรถคันที่สองที่เป็นของพระองค์ มีคนร้องประกาศข้างหน้าว่า “คุกเข่าลง” ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้อยู่เหนือดินแดนอียิปต์ทั้งหมด”

แต่หลังจากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ โบายารินก็ปล้ำข้อสรุปของเขาเองตามความเป็นจริง โดยบอกว่า เขาไม่ได้หมายความว่าจริงๆว่า “บุตรมนุษย์” เป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ แต่เพียงทำหน้าที่ของพระเจ้าเท่านั้น น่าจะเป็นไปได้ว่าเป็นผู้ทำการแทนหรือหรือผู้สำเร็จราชการของผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล! ข้อแม้หรือเงื่อนไขที่สำคัญนี้อยู่ในเชิงอรรถในหน้า 55! ผู้อ่านที่ไม่ได้อ่านเชิงอรรถก็จะไม่ทราบถึงข้อจำกัดของความมุ่งหมายนี้ แต่ถ้าเป็นข้อจำกัดที่มุ่งหมายไว้ มันก็ควรจะถูกเขียนไว้ในคำนำของหนังสือหรือในที่อื่น ๆ ที่เด่นชัด มากกว่าจะเขียนเอาไว้ในเชิงอรรถที่อยู่ในส่วนหนึ่งในสามของหนังสือ

ทั้งสองฝ่ายที่ถูกกล่าวถึงในดาเนียล 7:13 คือ “มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” กับ “ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล” ไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสองฝ่ายคุ้นเคยกันมาก่อนเมื่อพบกันครั้งแรก ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจว่าทั้งสองมี “แก่นแท้เดียวกัน” (*homoousios*) จริงๆ หรือถ้าทั้งสองเป็นพระบิดาและพระบุตรในพระเจ้าตรีเอกภาพ บุตรมนุษย์ “ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระองค์” อย่างเป็นทางการ (ฉบับ NASB) นั่นก็คือ ถูกนำมาเฝ้าต่อพระพักตร์ของผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล หรือ “ถูกนำมาปรากฏตัวต่อพระพักตร์ของพระองค์” (ฉบับ NIV) ภาพไม่ได้อยู่ที่ว่าบุตรมนุษย์มาปรากฏพระองค์เองต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่ทรงถูกนำมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ภาพเหตุการณ์นี้จะดูเป็นไปได้หากบุตรมนุษย์จะเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและสมบูรณ์แบบ ที่ในเวลาแห่งชัยชนะของพระองค์นั้นทรงถูกนำเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์ของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ทรงเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความถ่อมพระทัย และด้วยการขอบพระคุณ และมาพร้อมด้วยชาวสวรรค์หมู่หนึ่ง พระบิดาทรงเป็นผู้ที่ยกย่องพระองค์ เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้ยกย่องตัวพระองค์เอง

หัวใจสำคัญในข้อสรุปของโบายารินก็คือ การยืนยันว่าบุตรมนุษย์ในดาเนียลบทที่ 7 คือพระเป็นเจ้าที่เป็น “พระเป็นเจ้าองค์ที่สอง” (แต่ไม่ใช่พระเป็นเจ้าที่ดำรงอยู่) ซึ่งเป็นพระเป็นเจ้าที่มีอายุน้อยกว่าเมื่อเทียบกับผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล โบายารินกล่าวว่าเนื่องจากการกล่าวถึง “บัลลังก์ต่างๆ” (พหุพจน์) ในดาเนียล 7:9¹²⁰ จะต้องมีบัลลังก์หนึ่งสำหรับบุตรมนุษย์และอีกบัลลังก์หนึ่งสำหรับผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล สำหรับโบายารินแล้ว นี่หมายความว่าทั้งคู่เป็นพระเจ้าหรือพระเป็นเจ้า แต่ก็มีหลายบัลลังก์ในวิวรณ์ (24 บัลลังก์ในวิวรณ์ 4:4) ดังนั้นการที่มีบัลลังก์จำนวนมากจึงไม่ได้หมายถึงว่าจะมีพระเป็นเจ้าเป็นจำนวนมาก บรรดากษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ก็ประทับบนบัลลังก์เช่นกัน

เนื่องจากบุตรมนุษย์ได้รับราชอำนาจอันยิ่งใหญ่ในตอนท้ายของดาเนียลบทที่ 7 ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ก็มีบัลลังก์ด้วย แต่นี่ก็ไม่ใช่ข้อพิสูจน์การเป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ของพระองค์ ถ้าสิ่งๆ โบายารินต้องการจะพูดทั้งหมดคือ บุตรมนุษย์ทำหน้าที่เป็นผู้ทำการแทนพระเจ้าละก็ ข้อสรุปของเขาก็จะถูกต้อง (ดาเนียล 7:14)¹²¹ แต่มันห่างไกลจากข้อพิสูจน์ของการเป็น “พระเป็นเจ้าพระองค์ที่สอง” แล้วนับประสาอะไรกับข้อพิสูจน์ของความเชื่อในตรีเอกภาพ

¹²⁰ ดาเนียล 7:9 “ขณะข้าพเจ้ามองดู ข้าพเจ้าก็เห็นบัลลังก์ต่าง ๆ จัดตั้งไว้แล้ว และองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาลบรรพประทับที่บัลลังก์ของพระองค์ ฉลองพระองค์ขาวเหมือนหิมะ พระเศวตเหมือนขนสัตว์ที่ขาวสะอาด (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

¹²¹ ดาเนียล 7:14 “ราชอำนาจ ศักดิ์ศรี ก็ราชอาณาจักร ทรงมอบไว้กับท่าน เพื่อชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ ซึ่งจะไม่มิตั้งสิ้น”

การที่บุตรมนุษย์ผู้นี้เป็นมนุษย์อย่างแท้จริงและไม่ใช้พระเจ้านั้น ได้รับการยืนยันจากความคล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งระหว่างการที่พระองค์ได้รับ (จากผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตกาล) “ราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี กับราชอาณาจักรที่นิรันดร์” (ดาเนียล 7:14) และความจริงที่ “บรรดาธรรมิกชนขององค์ผู้สูงสุด” ก็ได้รับการยกย่องอย่างเดียวกันให้ “ครอบครองราชอาณาจักรตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ดาเนียล 7:18, 22, 27) อันที่จริงข้อ 27 พูดถึงบรรดาผู้บริสุทธิ์ด้วยคำศัพท์สูงคล้ายศัพท์ที่ใช้กับพระเจ้า

และราชอาณาจักรกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น จะมอบให้แก่บรรดาธรรมิกชนผู้เป็นประชากรขององค์ผู้สูงสุด ราชอาณาจักรของพวกเขาจะเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรทั้งหลายจะปรนินิบัติและเชื่อฟังพวกเขา (ดาเนียล 7:27 ฉบับ ESV)

ด้วยเหตุนี้ศักดิ์ศรี ราชอาณาจักร และราชอาณาจักรที่แทบจะเหมือนกันเลยจึงได้มอบให้แก่บุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน ที่สำคัญที่สุดก็คือ คำว่า “มอบให้” ได้ใช้เหมือนกันกับทั้งบุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน บุตรมนุษย์ได้รับราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี และราชอาณาจักรอย่างไร (ดาเนียล 7:14) บรรดาธรรมิกชนก็ได้รับ “ราชอาณาจักรกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น” อย่างนั้นเช่นกัน (ข้อ 27) สิ่งนี้เหมือนกันนี้ ทำให้ความเชื่อในตรีเอกานุภาพอ่อนลงไปเลย ไม่เพียงเพราะจะทำให้บุตรมนุษย์เป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังไม่สามารถนำมาใช้กับพระคริสต์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพในฐานะที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่ไม่สามารถเป็นผู้ “รับมอบ” สิ่งที่พระองค์ได้ทรงครอบครองอยู่แล้วตั้งแต่นิรันดร์กาลมาแล้วนั้นได้

เนื่องจากทั้งบุตรมนุษย์และบรรดาธรรมิกชน ได้รับราชอาณาจักร ศักดิ์ศรี และราชอาณาจักร มันจึงชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นศิระและเป็นตัวแทนของบรรดาธรรมิกชน ในทำนองเดียวกันกับใน พระคัมภีร์ใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของพระกายซึ่งก็คือคริสตจักร ซึ่งประกอบด้วยธรรมิกชนทั้งหลาย

ลักษณะ “การหมิ่นประมาท” ของพระเยซู

บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพโต้แย้งว่า ที่จริงพระเยซูได้ทรงอ้างว่าเป็นพระเจ้าเพราะสภาแซนเฮดริน ซึ่งเป็นสภาสูงของยิวตัดสินโทษพระองค์ถึงตายในข้อหาหมิ่นประมาท โดยเฉพาะการหมิ่นประมาทที่อ้างว่าเป็นพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนในเรื่องราวการโต้สวนพระเยซูตามที่แจ้งไว้ในพระกิตติคุณ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความหมายทั้งหมดของคำว่า “หมิ่นประมาท” เพราะพวกเขาจำกัดความหมายไว้ที่การอ้างว่าเป็นพระเจ้า เราสามารถตรวจสอบได้ง่าย ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ว่าคำ “หมิ่นประมาท” ในภาษากรีกแทบจะ *ไม่เคยถูกใช้* ในความหมายที่อ้างว่าเป็นพระเจ้า แต่มักจะหมายถึงการจบบัญบุคคลมากกว่า หลักฐานในเรื่องนี้มีมากมายและสรุปไว้ในเชิงอรรถนี้¹²²

¹²² คำว่า “หมิ่นประมาท” ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงการอ้างว่าเป็นพระเจ้าหรือเท่าเทียมกับพระเจ้า ที่จริงคำนี้แทบจะ *ไม่เคยถูกใช้* ในแง่นี้ แต่เป็นเรื่องปกติที่จะใช้ในการสบประมาทหรือจบบัญพระเจ้าหรือผู้คน ในภาษากรีกของมัทธิว 26:65 นั้น มหาปุโรหิตใช้ทั้งคำกริยา “blasphēmō” และคำนาม “blasphēmia” เกี่ยวกับพระเยซู (“เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า” และ “ตอนนี้ท่านก็ได้ยินคำพูดหมิ่นประมาทของเขาแล้ว”) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG นิยามคำแรกว่า “การพูดแบบไม่เคารพ ที่ทำให้เสียเกียรติ ลบหลู่ ใส่ร้าย” และ

เรื่องราวการไต่สวนพระเยซูในพระกิตติคุณนั้น พระเยซูไม่เคยอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า หรือแม้สภาสูงก็ไม่เคยกล่าวหาพระองค์ว่าทรงกล่าวอ้างเช่นนั้น นี่คือเรื่องราวในมาระโกบทที่ 14

⁶⁰แล้วมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมและถามพระเยซูว่า “ท่านไม่แก้ตัวหรือ? คนพวกนี้เป็นพยานปรักปรำอะไรท่านหรือ?” ⁶¹แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ไม่ได้ตอบอะไร มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?” ⁶²และพระเยซูตรัสว่า “เราเป็นผู้นั้น และพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธิ์ และมาพร้อม กับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ⁶³มหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เรายังต้องการพยานอะไรอีกหรือ? ⁶⁴พวกท่านก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว พวกท่านคิดเห็นอย่างไร?” และพวกเขาทุกคนเห็นว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย ⁶⁵แล้วบางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์และปิดพระพักตร์พระองค์ ดีพระองค์ แล้วพูดกับพระองค์ว่า “ทำนายสิ” (มาระโก 14:60-65 ฉบับ ESV)

ในข้อ 62 พระเยซูทรงยอมรับกับมหาปุโรหิตว่า พระองค์คือพระคริสต์ ผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของ “ผู้ทรงฤทธิ์” (นามนัยของพระเจ้า) พระองค์จึงประกาศตัวว่าเป็น “บุตรมนุษย์” ที่พยากรณ์ไว้ในดาเนียล 7:13

แต่ในเรื่องราวของการไต่สวนพระเยซูที่จบลงด้วยการตัดสินโทษถึงตายนั้น มีตรงไหนหรือที่พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า และตรงไหนหรือที่พระองค์ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กล่าวอ้างเช่นนั้น? เนื่องจากไม่พบการกล่าวอ้างดังกล่าวในเรื่องราวนั้น แล้วอะไรที่เป็นลักษณะของการหมิ่นประมาทของพระเยซูตามที่ถูกกล่าวหาพระองค์เข้าใจ?

ถ้าเราหยุดการอ่านที่เกินจากตัวบท เราก็จะเห็นว่าพระองค์ถูกตั้งข้อหาว่าหมิ่นประมาทในทันทีที่พระองค์ยอมรับว่าทรงเป็นพระคริสต์หรือพระเมสสิยาห์ (ข้อ 61-64) การยอมรับของพระองค์ที่ ประกอบกับคำอธิบายของพระองค์เองว่าเป็นบุตรมนุษย์ที่ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธิ์และมาพร้อม กับหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์นั้น เข้าใจได้ว่าเป็นการอ้างถึงการเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ ซึ่งก็คือพระเมสสิยาห์ การที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นเหตุผลโดยตรงที่พระองค์ทรงถูกตั้งข้อหาหมิ่นประมาท ดูเหมือนเราจะลืมไปว่าพระองค์ทรงกำลังตอบคำถามที่ว่า “ท่านเป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?” พระองค์ทรงตอบยืนยันโดยประกาศว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ กษัตริย์ของอิสราเอลและเป็นผู้ปกครองโลกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงแต่งตั้ง ผู้เป็นบุตรของพระเจ้าที่กล่าวไว้ในสดุดีบทที่ 2 สำหรับมหาปุโรหิตและสภาแซนเฮดรินแล้วนี่เป็นการกล่าวอ้างที่ถูกอาจ ซึ่งถ้าเป็นความจริงละก็ จะทำให้พวกเขาต้องอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์!

นิยามคำที่สองว่า “คำพูดที่ลบหลู่ หรือทำให้เสียชื่อเสียง จาบจ้วง การลบหลู่ พุดแบบไม่เคารพ การใส่ร้าย” มัมนำประหลาดใจที่พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG ไม่เคยใช้คำว่า “พระเจ้า” ในคำอธิบายคำนิยามใดๆ แต่ใช้เฉพาะในการอ้างอิงเท่านั้น นั่นก็เพราะการหมิ่นประมาทสามารถใช้กับผู้มีชีวิตทุกประเภท เช่น กับเปาโล (กิจการ 13:45; 18:6; โรม 3:8; 1 โครินธ์ 10:30); กับคนทั่วไป (ทิตัส 3:2); กับคริสเตียน (1 เปโตร 4:4); กับทูตสวรรค์ (2 เปโตร 2:10; ยูดา 1:8); และกับพระเจ้า (ข้ออ้างอิงมากมาย) คำว่า *blasphēmō* ถูกใช้ในข้อเหล่านี้ทั้งหมด

เรื่องราวของการไต่สวนพระเยซูในพระกิตติคุณสามเล่มแรกมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก โดยเฉพาะมีมุมมองที่เหมือนกันเกี่ยวกับพระเยซูว่าเป็นบุตรมนุษย์ ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มนี้ ประเด็นที่พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็นบุตรมนุษย์จากดาเนียล 7:13 นี้แหละทำให้พระองค์ถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท (มัทธิว 26:64; มาระโก 14:62; ลูกา 22:69)¹²³ พระเยซูไม่เคยอ้างความเท่าเทียมกันกับพระเจ้า ที่จริงแล้วคำว่า “หมิ่นประมาท” แทบไม่เคยมีความหมายนี้ในพระคัมภีร์ (ดูเชิงอรรถก่อนหน้า)

สุดท้ายแล้ว อะไรคือความสำคัญของคำพูดสบประมาทที่มุ่งร้ายว่า “จงทำนายสิ!” ในตอนท้ายของการไต่สวนพระองค์? สิ่งนี้ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสามเล่มแรก (มัทธิว 26:68; มาระโก 14:65; ลูกา 22:64)¹²⁴ และมีความเชื่อมโยงที่สำคัญกับพระคัมภีร์เดิม ชาวยิวเชื่อว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะมาถึงจะเป็นผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้พยากรณ์เอาไว้ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จะโปรดให้ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับข้าพเจ้านี้ เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15) นั่นก็คือ ผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างโมเสสที่เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า ผู้เผยพระวจนะนี้ ชาวยิวได้กล่าวถึงในหลายที่ในพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:21, 25 “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นหรือ?” ยอห์น (ผู้ให้บังเกิดศมา) ตอบว่า “ไม่ใช่”... “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะคนนั้น แล้วทำไมท่านถึงให้บังเกิดศมา?”

ยอห์น 6:14 เมื่อคนทั้งหลายเห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทรงทำ พวกเขาจึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นที่จะมาในโลก”

ยอห์น 7:40 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น บางคนก็พูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะ” (เปรียบ เทียบ ยอห์น 4:19 และ 9:17)

คำกล่าวหาจากฝูงชน: พระเยซูทรงตั้งตัวเองเป็นพระเจ้าหรือไม่?

ที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณยอห์นนั้นเป็นข้อกล่าวหาต่อหน้าสาธารณชนที่พุ่งมาที่พระเยซูคริสต์เรื่องหมิ่นประมาท (ยอห์น 10:33) ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการตีใด ๆ แต่เป็นเพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณยอห์นที่พระเยซูทรงถูกฝูงชนกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท ข้อกล่าวหาดังกล่าวเกิดขึ้น “บนถนน” และไม่ใช่ในศาล

ยอห์น 10:30-38 ³⁰เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ³¹พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีก หมายถึงจะขว้างพระองค์ ³²พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้แสดงให้เห็นการดีมากมายจากพระบิดา พวกท่านจะขว้างเราให้ตายเพราะการตีข้อไหนหรือ?” ³³พวกยิวก็ตอบพระองค์ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการตีใด ๆ แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” ³⁴

¹²³ มัทธิว 26:64 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านได้พูดแล้ว แต่เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ตั้งแต่นี้ไปพวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิเดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

¹²⁴ มัทธิว 26:68 “เจ้าพระคริสต์ จงทำนายให้เรารู้ว่าใครตีเจ้า”

พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ในบทบัญญัติของท่านมีเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า ‘เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระเจ้า¹²⁵ กันทุกคน?’³⁵ ถ้าคนเหล่านั้นที่รับพระวาทะของพระเจ้าถูกเรียกว่าพระเจ้า และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้³⁶ แล้วพวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกำลังกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ? ³⁷ ถ้าเราไม่ได้ทำพระราชกิจของพระบิดาของเรา พวกท่านก็อย่าเชื่อเราเลย ³⁸ แต่ถ้าเราทำพระราชกิจเหล่านั้น แม้ว่าท่านไม่ได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อในพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” (ฉบับ ESV)

เพื่อช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์นี้ ให้เราสังเกตลักษณะที่มีคนชุมนุมอยู่มาก ผุ้ชนประกอบด้วย “ชาวยิว” (พหูพจน์, ข้อ 31) ที่ชุมนุมกันอยู่ตรงจุดที่สำคัญที่สุดในกรุงเยรูซาเล็ม (พระวิหาร, ข้อ 23) ในช่วงเทศกาลที่สำคัญของชาวยิว (ฉลองพระวิหาร, ข้อ 22) ด้วยจำนวนฝูงชนที่ชุมนุมกันอยู่นั้นก็น่าจะมีคุณสมบัติมากพอที่จะตั้งข้อกล่าวหาได้เพราะมีพยานมากกว่าสองหรือสามปาก ถ้าพระเยซูทรงอ้างว่าเป็นพระเจ้าต่อหน้าฝูงชนเหล่านี้จริงๆ ก็จะมีพยานเกินสองหรือสามปากที่นับได้หลายสิบคนอย่างสบายๆ ที่สามารถยืนยันเรื่องนี้ตามความจริงในศาลได้

ที่สำคัญกว่านั้นคือ ถ้าพระเยซูกล่าวอ้างต่อหน้าพวกเขาจริงๆ ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็คงเห็นพ้องกับพวกเขาตามจริง *ด้วยความยินดี และกระตือรือร้น* ในเมื่อนี้เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการจะบอกกับพวกเขาถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ตามที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเข้าใจ แต่พระเยซูไม่เคยถูกกล่าวหาว่าพระองค์ทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้าในการไต่สวนพระองค์!

เหตุการณ์ที่มีฝูงชนรวมตัวกันบนท้องถนน การมุ่งร้ายอย่างรุนแรงต่อพระเยซู (พวกเขาพร้อมจะเอาหินขว้างพระองค์, ข้อ 31) นั้นหมายความว่า เป็นเรื่องง่ายที่สภาแซนเฮดรินจะรวบรวมพยานที่มุ่งร้าย เพื่อจะกล่าวหาว่าพระเยซูทรงเจازงหมิ่นประมาทโดยอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า แต่เรื่องนี้ก็ไม่เคยเกิดขึ้นแม้ว่าในการไต่สวนนี้จะมีการจัดเตรียมพยานเท็จไว้อย่างรอบคอบหลายคน (มัทธิว 26:60)¹²⁶ ความจริงแล้วไม่จำเป็นจะต้องมีพยานเท็จ ถ้าหากพระเยซูทรงบอกกับฝูงชนบนท้องถนนจริงๆ ว่าพระองค์คือพระเจ้า ในกรณีเช่นนี้ พระองค์ก็น่าจะได้ประกาศอย่างเปิดเผยไปเลยต่อหน้าสภาแซนเฮดรินว่าพระองค์เป็นพระเจ้า!

ทำไมพระเยซูจึงไม่เคยถูกกล่าวหาว่าทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้าเมื่อมีการไต่สวนพระองค์? หรือนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พยานไม่เห็นด้วย หรือเป็นเพราะคำตอบของพระเยซูในเหตุการณ์ที่เกิดกับฝูงชนนั้น น่าเชื่อมากจนไม่สามารถจะตั้งข้อกล่าวหาพระองค์ได้? อันที่จริง พระเยซูทรงปฏิเสธความเท่าเทียมกับพระบิดาอย่างชัดเจนเมื่อพระองค์ตรัสกับฝูงชนในโอกาสอื่นว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พระบุตรจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกเสียจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ” (ยอห์น 5:19)

¹²⁵ คำกรีกของ “god” กับ “God” คือคำเดียวกันว่า “theos” จึงแปลเหมือนกันว่า “พระเจ้า” (หรือถูกแปลว่า “พระ” หรือ “เจ้า”) และข้อนี้อ้างอิงมาจากสดุดี 82:6 ว่า “เราได้กล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด เจ้าทุกคนนั้นแหละ’” (ผู้แปล)

¹²⁶ มัทธิว 26:60 “แต่ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังไม่สามารถหาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีสองคนมาให้การ”

สุดท้ายแล้วก็ไม่มีข้อกล่าวหาอย่างเป็นทางการที่จะตัดสินพระองค์ว่าทรงอ้างตัวเป็นพระเจ้า แต่น่าแปลกที่เดียวที่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็เห็นด้วยกับกลุ่มผู้กล่าวหาว่าพระเยซูได้ทรงประกาศเช่นนั้นจริงๆ และเพราะฉะนั้นจึงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามบทบัญญัติของชาวยิว! และนี่ทั้งๆ ที่มีข้อเท็จจริงว่ามหาปุโรหิตและสภาแซนเฮดรินก็ไม่ได้ตั้งข้อกล่าวหาเช่นนั้นกับพระองค์!

บรรพบุรุษของศาสนจักรบางคนสอนว่า การยกพระคริสต์เป็นพระเจ้า มีจุดประสงค์ในการยกมนุษย์เป็นพระเจ้า

สำหรับผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพและผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนในสมัยแรกๆ รวมทั้งบรรพชนผู้มีความเชื่อของศาสนจักรบางคนที่ยังคงกันดินนั้น การยกพระคริสต์เป็นพระเจ้ามีจุดประสงค์ในการยกบรรดาผู้เชื่อทั้งหลายขึ้นเป็นพระเจ้าทั้งหลาย ต่อไปนี้คือบางตัวอย่าง

- ออกัสติน: “ถ้าเราถูกทำให้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เราก็กถูกทำให้เป็นพระเจ้าทั้งหลายด้วย”
- อธานเซียส: “เพราะฉะนั้นพระองค์จึงไม่ใช่มนุษย์ แล้วก็มาเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แล้วก็มาเป็นมนุษย์ และนั่นจะทำให้เราเป็นพระเจ้า”
- จัสตินผู้พลีชีพ: “ให้การตีความสดุดี [82] ถูกหยิบยกตามที่คุณต้องการ ด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ทุกคนสมควรที่จะเป็นพระเจ้านั้น”
- ไอเรเนียส: “เราไม่ได้ถูกทำให้เป็นพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรก แต่ในตอนแรกเป็นเพียงมนุษย์ แล้วก็มาเป็นพระเจ้านั้นในที่สุด”
- เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย (สามเครื่องหมายคำพูดที่แยกกัน) ดังนี้ “พระวณะของพระเจ้ามาเป็นมนุษย์เพื่อคุณจะได้เรียนรู้จากมนุษย์ว่า มนุษย์อาจมาเป็นพระเจ้าได้อย่างไร” และ “เพราะถ้าผู้ใดรู้จักตัวเอง เขาก็จะรู้จักพระเจ้า และการรู้จักพระเจ้า ก็จะทำให้เขาเป็นเหมือนพระเจ้า” และ “มนุษย์มาเป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าประสงค์เช่นนั้น”

ทั้งหมดนี้อ้างอิงมาจากบทความ “การทำให้มีลักษณะของพระเจ้า (คริสเตียน)” ในวิกิพีเดียเมื่อวันที่ 9 เมษายน 2013 ผมขอยืนยันว่าคำอ้างอิงเหล่านี้อ้างอิงถูกต้องแบบคำต่อคำ และไม่ได้ถูกดึงออกจากบริบท โดยค้นหาข้อมูลจากหนังสือชุดบรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย (10 เล่ม) และบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย (28 เล่ม)¹²⁷

¹²⁷ ข้อมูลอ้างอิงมีดังนี้: ออกัสติน (NPNF1, เล่ม 8, สดุดี L, ย่อหน้า 2); อธานเซียส (NPNF2, เล่ม 4, ข้อความอธิบาย, บท XI, ย่อหน้า 39); จัสตินผู้พลีชีพ (ANF, เล่ม 1, บท CXXIV, บรรดาคริสเตียนเป็นบุตรของพระเจ้า); ไอเรเนียส (ANF, เล่ม 1, บท XXXVIII, ทำไมจึงไม่ทำให้มนุษย์สมบูรณ์แบบตั้งแต่แรก, ย่อหน้า 4); เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย (ANF, เล่มที่ 2, การตกเตือนให้ละทิ้งสิ่งเร้นลับที่ไม่น่าเลื่อมใสของการไหว้รูปเคารพ, บท I; ความงามที่แท้จริง, บท I) ANF แสดงถึงบรรพชนก่อนการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย (10 เล่ม), NPNF1 แสดงถึงบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย (ชุดที่ 1, 14 เล่ม), และ NPNF2 แสดงถึงบรรพชนช่วงการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซียและหลังการประชุมข้อเชื่อแห่งไนเซีย (ชุดที่ 2, 14 เล่ม)

เราสามารถสรุปอะไรได้จากคำกล่าวที่เข้าใจยากเหล่านี้? มีสามสิ่งที่เราเรียนรู้ได้ดังนี้

ประการแรก คำกล่าวเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่คนต่างชาติชอบที่จะยกมนุษย์และมนุษย์ที่ยุดต่อย่างพระเยซูคริสต์ขึ้นเป็นพระเจ้า ถึงแม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรที่เราอ้างอิง (ออกัสติน, อธานเซียส, จัสติน, ไอเรเนียส, เคลเมนต์)¹²⁸ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาดูเหมือนจะหมายถึง ความจริงที่ว่าคำกล่าวดังกล่าวอาจทำให้ไม่มีข้อโต้แย้งในสมัยของพวกเขา บังชี้ให้เห็นการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นโดยทั่วไปแม้แต่ภายในคริสตจักร กับภาษาที่ยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือกับพระคริสต์

ประการที่สอง แม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรเหล่านี้ไม่ได้ตั้งใจจะยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้าในคำกล่าวของพวกเขา (สิ่งที่พวกเขาหมายถึงเรื่องแนวคิดของการทำให้มีลักษณะของพระเจ้านั้นก็คือ การที่มนุษย์มีส่วนร่วมพระลักษณะของพระเจ้าในกระบวนการของการได้รับความรอด) ความจริงก็ยังคงมีอยู่ว่า คำกล่าวของพวกเขาอ้างถึงการยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้าตรงตามคำ อันที่จริงภาษาในการยกขึ้นเป็นพระเจ้าที่พวกเขาใช้นั้น จะบอกภาษาที่หลายคนใช้ยกพระเยซูขึ้นเป็นพระเจ้า

ประการที่สาม แม้ว่าบรรดาบรรพชนของคริสตจักรเหล่านี้ไม่ได้ตั้งใจจะยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า แต่ความจริงที่พวกเขาได้ใช้ภาษาในการยกขึ้นเป็นพระเจ้านี้ จะช่วยลดการตีความยอห์น 10:33-36 ตามแบบฉบับของตรีเอกานุภาพ (เหตุการณ์การชุมนุมของฝูงชนที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้) ซึ่งผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนตีความ (อย่างไม่ถูกต้อง) ว่าพระเยซูทรงถือว่าพระองค์เองเท่าเทียมกับพระเจ้า

พวกเขาก็ตอบพระองค์ว่า “เราจะเอาหินขว้างท่านไม่ใช่เพราะการตีใด ๆ แต่เป็นเพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ในบทบัญญัติของท่านมีเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า ‘เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระเจ้ากันทุกคน?’¹²⁹ [สดุดี 82:6] ถ้าคนเหล่านั้นที่รับพระวามณะของพระเจ้าถูกเรียกว่าพระเจ้าและจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ แล้วพวกท่านจะกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้เป็นพิเศษและทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกำลังกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเรากล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ?” (ยอห์น 10:33-36, ฉบับ ESV)

จอห์น แมคอาร์เธอร์ ผู้ที่เชื่อในตรีเอกานุภาพได้พุดถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ว่า

ข้อโต้แย้งของพระเยซูก็คือ [สดุดี 82:6] ที่พิสูจน์ว่าคำว่า “พระเจ้า” สามารถใช้ได้ถูกต้องสมควรในการอ้างถึงคนอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากพระเจ้าเอง การให้เหตุผลของพระองค์ก็คือ ถ้ามีคนอื่น ๆ ที่ พระเจ้าทรงสามารถกล่าวได้ว่าเป็น “พระเจ้า” หรือ “บรรดาบุตรของผู้สูงสุด” แล้วเหตุใดชาวยิวจึงควรคัดค้านคำตรัสของพระเยซูที่พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 36) ละ? (พระคัมภีร์ฉบับศึกษาของแมคอาร์เธอร์, หน้า 1571, เกี่ยวกับยอห์น 10:34-36)¹³⁰

¹²⁸ Augustine, Athanasius, Justin, Irenaeus, Clement

¹²⁹ ฉบับภาษาไทยส่วนใหญ่จะแปลว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ’ (ผู้แปล)

¹³⁰ John MacArthur; MacArthur Study Bible, p.1571, on Jn.10:34-36